

Lỡ chúng ta FA cả đời thì sao

(tân văn)
Celia Nguyễn dịch

THIẾU
NỮ
LỤC
YÊU

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Giới Thiệu

"Em có từng nghĩ em sẽ cứ ế mãi. Ế suốt đời hay chưa " Tôi lắc đầu, rồi sau đó lại gật đầu. Lắc đầu bởi vì tôi thật sự chưa từng nghĩ tới chuyện cả một đời. Một đời dường như quá dài. Nhưng tôi gật đầu bởi vì đúng là tôi từng nghĩ lỡ mình ế mãi thì phải làm sao ???

Mục lục

Giới Thiệu

CHƯƠNG 1 : Yêu như 1 người trẻ tuổi, kiềm chế như 1 người trưởng thành

Yêu đơn phương giống như trải qua mối tình với chính bản thân mình

Cứ yêu đi, tiếc vui rồi sẽ tàn

Vậy các bạn còn bên nhau không?

Chúng ta cần một mối quan hệ như thế nào?

Tình yêu sẽ đến vào một thời điểm thích hợp

Bạn không hề cô độc, bạn còn có yêu thương

Thành phần " dự bị "

Yêu như một người trẻ tuổi, kiềm chế như một người trưởng thành

Tôi muốn được yêu hết mình một lần nữa

Thói quen của người yêu cũ

Mong rằng bạn sẽ đợi được đúng chuyến xe bus của mình

Uống một ly cho mối tình vô vọng mà ta đã trải qua

Chương 2 Hãy xông pha như những chú bò tót

Thân gửi 1 con người khác của tôi trên thế gian

Thực ra chúng ta không có ngày mai

Hãy xông pha như những chú bò tót

Ta cứ luôn tưởng rằng thực hiện ước mơ dễ như trở bàn tay

Bạn có yêu thích chính mình không?

Những đêm mất ngủ

Cục tẩy và " nguyệt quang bảo hợp " trong tâm trí tôi

Làm sao để sống bạc với đời

Hãy để mọi nỗi cô đơn được vỗ về

Cuộc đời thật tàn nhẫn nhưng tôi vẫn cứ yêu

CHƯƠNG 3 Tôi chính là cô gái không có câu chuyện đằng sau

Tôi chính là 1 cô gái không có câu chuyện đằng sau

Không phải " cool girl " thì đã sao?

Những cô nàng hoang dã đều rất đáng yêu

Tôi không hề muốn mạnh mẽ tới mức để người ta tưởng rằng tôi là vạn năng

Năm 20 tuổi tôi từng tưởng tượng ra cái chết

Năm 20 tuổi tôi từng tưởng tượng ra cái chết

Hãy sống thật tốt cho tới ngày sức cùng lực kiệt

Tôi rất thích như những thứ hư vô như ước mơ và tình yêu

Đột nhiên muốn có một cuộc gọi điện vào chiều thứ sáu

CHƯƠNG 4 Những cô gái tuyệt vời sẽ luôn tỏa sáng

Bạn là hòn đảo cô đơn, ba mẹ là biển rộng

Người bạn đó sao lại rời xa nhỉ?

Khi buồn hãy chui vào bếp

Khi tán gẫu người ta thích nói về mình

Chúng ta đi nướng thịt đi

Chúng ta là những thanh niên luôn sống trong sợ hãi

Cô gái tốt vang danh khắp chốn cái gì!

Chúng ta đã đi tới hôn nhân như thế nào?

Chúng ta đã đi tới hôn nhân như thế nào?

Luôn cảm thấy buồn phiền là bởi vì bạn hèn nhát

Con người ta sống cần phải làm phiền nhau

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

CHƯƠNG 1 : Yêu như 1 người trẻ tuổi, kiếm chế như 1 người trưởng thành

Lỡ chúng ta FA cả đời thì sao.

Ngày hè tháng 7, tôi tới giúp Mr. K có quan hệ mật thiết chuyển nhà, quần quật suốt từ chiều tới tận buổi tối. Công việc tương đối đã xong xuôi, cả hai chúng tôi đã mệt tới nỗi không lết nổi thân mình, nằm ườn trên ghế sofa lướt điện thoại. Đột nhiên Mr. K hỏi tôi : " Em có từng nghĩ em sẽ ế mãi ế suốt đời hay chưa? ". Tôi lắc đầu ,rồi sau đó lại gật đầu. Lắc đầu bởi vì tôi thực sự chưa từng nghĩ tới chuyện cả một đời một đời, dường như quá dài, nhưng tôi gật đầu bởi vì đúng là tôi từng nghĩ lỡ mình ế mãi thì phải làm sao?

Tính ra thì những ngày tháng độc thân của tôi cũng không phải ngắn ngủi gì, năm năm chưa tới nhưng bốn năm có lẽ. Tôi bắt đầu suy nghĩ liệu có phải bản thân là kiểu vô duyên với tình yêu, ai gặp cũng tự khắc muốn tránh xa, cho rằng người như tôi vốn không cần đến tình yêu; hoặc là kiểu người nam giới cảm thấy trở thành bạn bè sẽ tốt hơn, nếu làm người yêu có khi lại khiến họ lãng phí đi một người bạn thú vị. Liệu có phải như thế hay không? Tôi cũng chẳng rõ nữa, tóm lại, suốt bao năm trôi qua tôi vẫn cứ một mình vậy thôi. Cũng may tôi có một trái tim khỏe mạnh để chịu đựng đủ mọi hình thức khoe khoang hạnh phúc yêu đương của thiên hạ.

Tôi vô cùng sùng bái những đôi tình nhân tự nhiên mà thư thái. Khi hai người quần quýt bên nhau phải thật ngọt ngào, làm hết những điều mà các cặp tình nhân cần phải làm, nắm tay, ôm, hôn, âu yếm, yêu hết mình, bình thản sống; khi hai người không ở bên nhau mọi người sẽ có một không gian cho riêng mình, làm những điều mình thích, đọc sách, tập thể thao, thu thập kiến thức, tụ tập bạn bè. Mộc Tâm nói, " Trạng thái tốt nhất của cuộc sống chính là

những trận gió mưa giữa những ngày bình lặng ". Tôi thấy tình yêu cũng như vậy bình thản lặng lẽ sự cho mình một khoảng trời riêng, rời xa những ồn ã; mạnh mẽ quyết liệt để giữ gìn nhiệt huyết đối với sự vật sự việc của bản thân, theo đuổi tình yêu .

"Đó là những tháng năm bình lặng

Bao lâu rồi ta chưa đi đây đó ngắm nhìn

Bao lâu rồi chẳng có bạn bè ghé thăm

Cùng nhau uống cạn bình rượu gìn giữ đã lâu

Nhận được thư từ phương xa

Nghe cổ nhân kể chuyện đời thường bình dị

Nhận được bưu thiếp mừng sinh nhật Anh đã xoay ghế ngồi nơi đó tự khi nào

Ánh chiều tà soi lối bên khung cửa sổ Mang theo tia nắng cuối ngày trải dài khắp hành lang

Em ngồi xuống đối diện nhìn anh khẽ lên tiếng

Mèo con đã trốn ra sân sau từ lúc nào"

Đây là bài thơ Gió mưa cứ tới của nhà thơ Lục Ưc Mẫn, tôi vô cùng yêu thích thể giới hai người được miêu tả trong những câu thơ ấy, quá đối hài hòa, quá đối dịu dàng, nhưng ẩn chứa sâu trong đó lại là tình cảm nồng nhiệt, giống như cơn gió nhẹ trước bão giông vậy.

Với lý tưởng ấy tôi làm sao có thể chấp nhận sự tạm bợ trong cuộc sống của mình, mà nếu như không muốn tạm bợ thì lại cứ mãi độc thân, thật mâu thuẫn. Có lẽ đây chính là sự bất lực của những người theo đuổi chủ nghĩa cầu toàn nhưng lại phải đối mặt với hiện thực tàn khốc của cuộc sống. Thật lòng tôi cũng rất muốn trải qua biết bao điều cùng với nửa kia của mình, muốn nhận được dù chỉ

một thanh socolate vài đồng vào dịp Lễ Tình Nhân, muốn có người bước tới kéo rèm cửa hộ khi tôi không với được, muốn có người giống như siêu nhân vạn năng giúp tôi sửa máy bán nước tự động mỗi khi nó dở chứng, muốn nửa đêm thức giấc quay qua là có thể nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đang say giấc kề bên... Thế mà mãi chưa thể thực hiện được, người ấy vẫn chưa đến bên tôi.

Nhưng tôi đã học được rất nhiều điều trong những ngày tháng độc thân này. Tôi học được cách thức giấc vào mỗi 7 giờ sáng, ốp trứng, cắt xúc xích, kẹp vào bánh mì, sau khi ăn xong thì học tiếng Nhật một lúc rồi xuất phát đi làm đúng giờ. Mấy hôm nay tôi đang học nấu ăn vào các buổi tối thử làm một vài món từ khoai tây, ngoài một số ít thành phẩm không được thành công cho lắm, các món còn lại đều khá ngon, về cơ bản tôi đã đạt được trình độ không lo bị chết đói, mẹ tôi vô cùng vui vẻ vì cảm thấy được an ủi, thế nên tôi quyết định nghỉ lễ Quốc khánh sẽ thể hiện vài món để đãi bà. Thứ 7 cuối tuần tôi thường đi chơi, vận động cả một ngày, về đến nhà là mệt tới mức nằm xuống có thể ngủ luôn được. Tôi còn học được cách sửa máy bán nước tự động, chắc hẳn các bạn sẽ không biết phải làm thế nào để cho một cái máy bán nước tự động dừng hoạt động do quá nóng phải làm việc lại. Tôi đã học được cách lắp một vài đồ dùng trong gia đình còn rất ngạc nhiên khi nhận ra bản thân lại yêu thích những việc này; học được cách sửa bồn cầu, hóa ra mỗi khi nó tắt có thể dùng cách đó để sửa lại... Còn có bao nhiêu điều vụn vặt khiến tôi nhận ra rằng không không nhất thiết mình phải trở nên hoàn thiện, hơn mà là bản thân làm sao để bản thân nhiên đối mặt với cuộc sống. Trong cuốn Tên đồ tể của tình yêu, nhà tâm lí học Irvin D. Yalom từng nói, " Ý nghĩa của sự tự do nằm ở chỗ phải con người cần phải chịu trách nhiệm đối với lựa chọn, hành động và bối cảnh cuộc sống của bản thân " . Khi còn độc thân phải trải qua một vài chuyện phải đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng đồng cảm với câu nói này. Có thể nói đây là điều quan trọng nhất trong những điều mà tôi học được.

Có người vừa cầm ly rượu vừa la hét chúc cho ta đến say khướt mới chịu thôi; có những người phì phèo điếu thuốc khiến cho ta khó thở nhưng vẫn cứ nghiêm nhiên trừng mắt với ta; thậm chí có

những kẻ xấu trộm cướp lừa gạt ẩn mình giữa đám đông rồi lại biến mất mà không ai hay biết, chỉ để lại cho ta những vết thương khiến ta sống không bằng chết, điều mà những người độc thân như chúng ta sợ hãi có lẽ chính là gặp phải những kẻ như vậy. Không những thế, khi đã quen với cuộc sống độc thân, ngược lại chúng ta khó tiếp nhận việc để cho một người khác đóng một vai trò quan trọng trong cuộc đời ta, vậy nên mới tuyên bố với thế giới rằng , " FA muôn năm !", "

Độc thân là chuyện tuyệt vời biết bao ! ", " Yêu đương thật phiền phức "... Thực ra động vật quan sống bầy đàn như loài người vẫn luôn muốn tìm kiếm những ấm áp dịu dàng giữa bộn bề cuộc sống.

Cả cuộc đời nghe có vẻ quá dài, thanh niên ngoài 20 tuổi như tôi muốn bàn tới chuyện của mấy chục năm sau quả là còn non nớt lắm . Tôi không dám mơ tưởng rằng bản thân thực sự "ế "suốt đời vẫn có thể có một cuộc sống tốt đẹp mặc dù tôi thật sự mong muốn như vậy. Tôi từng nghĩ tới vậy giá như mình độc thân quá lâu vậy ít nhất vẫn còn lưu lại cho mình chút nghị quyết để có thể tiến tới với một ai đó, mặc cho hai người không thể có được kết quả gì, tôi vẫn nguyện yêu hết mình như thể không bao giờ được yêu lần nữa. Có điều, cả một đời thật sự rất dài, có nhiều chuyện còn chưa có hồi kết, còn có bao nhiêu điều vẫn chưa kịp xảy ra, tình yêu càng như thế vậy ai biết trước được ở một khúc quanh nào đó có gặp được định mệnh của đời mình hay không. Xung quanh tôi, bạn bè mang giới tính nữ đều bước qua cột mốc kết hôn, sinh con của cuộc đời, tiến tới những cột mốc tiếp theo, dường như tôi đã tụt hậu phía sau quá nhiều rồi, ngay cả " tiền phong bì "cũng không biết tới khi nào mới có thể lấy lại được. Người lớn trong nhà không lúc nào không nhắc nhở tôi đã đến lúc tìm bạn trai rồi, kể cả bây giờ tôi cũng có yêu cầu được sống thử với bạn trai có lẽ họ cũng vui vẻ đồng ý, ấy thế mà tôi vẫn chưa tìm được người để có thể sống chung. Cho dù thường xuyên lo lắng việc mình trở thành người không thể yêu, lo lắng mình lại độc thân thêm vài cái bốn năm có lẽ nữa vậy nhưng tôi vẫn nguyện tiếp tục chờ đợi, giống như trong một ca khúc nào đó :

"Đôi khi buồn anh lại đến bên khung cửa sổ

Xem thế giới này ban tặng mình nắng ấm hai sương rơi

Thích một mình không có nghĩa là muốn lẻ loi cô độc

Anh tin rằng khi không còn ai cứu rồi Con người ta càng mạnh mẽ hơn "**

Tôi không muốn nói những câu vớ vẩn đại loại như "Mình có ế suốt đời cũng chẳng sao" , chỉ cảm thấy mình sẵn lòng chờ đợi vậy bởi vì mình độc thân .

* . Câu hát trong bài hát Bởi độc thân của ca sĩ Dương Tông Vỹ.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Yêu đơn phương giống như trải qua mối tình với chính bản thân mình

Yêu đơn phương giống như trải qua mối tình với chính bản thân mình

Thu sang, trăng lên sớm vậy như thể ngày tháng nhanh chóng trôi vào bóng đêm , dường như nóng lòng muốn kết thúc một ngày. Chẳng biết cơn gió từ đâu đưa tới hương hoa nơi nào khiến tôi chìm trong giấc mộng , thời gian bỗng chốc cho ngược về nhiều năm trước, khi tôi mới biết yêu là gì. Khi đó chúng tôi chỉ mới 15,16 tuổi vậy tôi vẫn còn là một cô bé ngây ngô lặng lẽ đạp xe theo sau cậu, giống như một vệ sĩ trung thành hộ tống cậu về đến tận cửa nhà. Cậu vừa quay lại mỉm cười ,giấc mộng của tôi chợt bừng tỉnh. Bao nhiêu năm trôi qua đôi khi tôi vẫn nhớ lại những phút giây thắm yêu ấy, giống như trải qua một mối tình với bản thân ,tự tôi vẽ biết bao tình tiết của yêu đương cho mối tình ấy.

Bạn đã bao giờ trải qua tâm trạng ấy, tâm trạng vội vã lâu như bay tới gặp một người chỉ vì sợ sẽ lỡ hẹn với người ấy phải sợ người ấy để lâu sẽ sót ruột hay chưa ? Tới được điểm hẹn phải đợi hơn nửa tiếng đồng hồ đối phương mới chậm chạp bước đến ,bạn cũng chỉ nói, " Không sao, không sao mình cũng chỉ vừa mới tới được vài phút thôi, cậu tới là tốt rồi ". Đúng thế ,chỉ cần người ta đến là tốt rồi, ta còn so đo thời gian sớm hay muộn để làm gì.

Sau khi thắm yêu một người bạn thân tự nhiên sẽ trở nên dịu dàng, đặc biệt để tâm đến sự thay đổi của thời tiết trời đã sang thu gió heo may se lạnh, lại lo lắng không biết người ấy đã mặc thêm áo hay chưa; chỉ cần vừa nhìn thấy người ta, trái tim niềm vui vẻ như ngàn bông pháo hoa rực rỡ, nếu khoảnh khắc ấy , người ta nở một nụ cười thì tốt biết bao; trong đầu bạn sẽ tự biên tự diễn biết bao

tình tiết cho cuộc sống của hai người sau này, sáng sớm lười biếng tỉnh giấc bên nhau phải trao cho nhau lời chào buổi sáng , cùng thưởng thức buổi sáng tình yêu, những ngày nắng đẹp vậy cả hai cùng nhau đi dạo không gian vẫn còn phảng phất hương thơm dịu nhẹ của nước xả vải, những ngày mưa bạn lại nhẹ nhàng tựa vào vai người ấy cùng nhau xem tivi hay trò chuyện đôi câu... Bạn tưởng tượng ra hàng ngàn hàng vạn viễn cảnh cho cuộc sống của mình và người ấy, nhưng chẳng có viễn cảnh nào thành hiện thực, bởi vì bạn chỉ đang trải qua một mối tình mà bạn mong muốn, còn người ấy mong muốn như thế nào , bạn hoàn toàn chẳng hề hay biết.

Vậy tại sao bạn không nói ra chằm hỏi tại sao bạn không cho người ta hay biết ? Tại sao không nói với người ta rằng bạn rất thích, rất thích người ta ? Giống như trong lời bài hát của Trương Huyền, " Giữa biển người mênh mông muôn vẻ, anh chỉ yêu mình em ". Rất cuộc bạn vẫn cứ sợ hãi, sợ rằng lời tỏ tình biến thành lời chia tay sợ có những lời chỉ cần nói ra là không thể vãn hồi. Tình bạn nhảy thêm một bậc vậy nhưng nếu chẳng may không với tới được tình yêu, thì tình bạn mãi mãi mất đi sự thuần khiết vốn có của nó. Có điều phải đối phương sẽ không đứng yên một chỗ để chờ đợi, người ta cũng phải theo đuổi hạnh phúc, theo đuổi một nửa kia của chính mình và người ấy lại không biết là bạn đã yêu người ấy, không biết bạn vì tình yêu này mà phải chôn giấu bấy lâu nay. Bạn sợ nói ra thì sẽ đánh mất tình bạn, không nói ra thì lại đánh mất người ta. Cứ trăn trở do dự như thế, cuối cùng trong mối tình đơn phương ấy bạn cứ mãi một mình.

Mỗi một câu chuyện đều cần một cái kết, trong câu chuyện yêu thầm của mình, bạn đã tự tạo ra biết bao không gian yêu đương ngọt ngào cho riêng bạn, cảm thụ một góc dịu dàng mà Bình thường bạn không thể tìm thấy ở bạn thân. Có lẽ bạn không may mắn đến nỗi gặp được tình tiết ấy, tình tiết mà người ấy có thể đáp lại tình cảm của bạn. Đa phần những người yêu đơn phương đều tự hoàn thiện mối tình lặng lẽ ấy trong nuôi tiếc, cho dù bạn có thể tự giải thoát bản thân ra khỏi mối tình đơn phương ấy hay không thì cũng chẳng sao, quãng đường trưởng thành của mỗi con người cần phải mang theo một vài tiếc nuối.

Sau này khi những ký ức ấy sống lại, bạn sẽ lại muốn nháp một vài ly. Đừng quên phải dịu dàng, đừng quên phải vui vẻ, đừng quên bạn đã từng yêu một người không bao giờ đáp lại tình cảm của bạn như một giấc mơ. Sau này phải có lẽ đôi khi bạn vẫn sẽ đến tìm hiểu về tình trạng của người ấy, nhưng sẽ không còn cố gắng tìm hiểu nội dung ẩn sâu trong mỗi dòng trạng thái của người ta trên mạng xã hội nữa; sau này có lẽ thi thoảng bạn vẫn sẽ nhận được những lời hỏi thăm của người ấy, nhưng bạn vẫn sẽ không còn cho rằng đó là ám hiệu của người ta dành cho bạn, rằng người ta cũng có tình cảm với bạn nữa; sau này mỗi khi đi qua những góc phố quen thuộc, có lẽ bạn vẫn sẽ nhớ lại những điều mà bạn và người ấy đã cùng trải qua trong những tháng ngày bên nhau nửa vời trước đây, nhưng bạn sẽ không còn đau khổ chìm đắm trong những hồi ức ấy nữa. Làm sao để thực hiện được những điều này? Bởi vì cuối cùng bạn đã nhìn thấu được, trong cuộc tình đơn phương ấy, bạn đã lẫn lộn 2 điều : bạn thực sự yêu người ấy hay tất cả chỉ là những ảo tưởng của bạn mà thôi.

Tôi thấy tác giả Kiều Diệp miêu tả về tình đơn phương là chi tiết tỉ mỉ nhất:

"Người ấy ngẫu nhiên nói đôi câu vậy ta liền trần trở vì sao người ta lại nói như thế ? Người ta đang nói với ai ? Nói như thế để làm gì ? Anh chỉ vô tình đưa mắt, cô đã có thể run rẩy, hoan hỉ, bi thương, rơi lệ. Sợ người ấy nhìn thấy mình, lại sợ người ta không nhìn thấy mình, càng sợ người ta có thấy cũng làm như không thấy, nhẹ nhàng lướt qua, tưởng như không hề hay biết, lại như chẳng hề để tâm. Cảm giác như người ấy đã nhìn thấy mình nhưng cũng có thể là không hề coi trọng . Cuối cùng cũng có cơ hội nói đôi ba câu với người ấy, cảm giác như nắng hạn gặp mưa rào, hàng ngàn hàng vạn lời nói đã tâm niệm suốt ngày suốt đêm, chôn sâu tận xương cốt, cuối cùng cũng có thể nói ra. Nhìn thấy người ấy từ xa, trong lòng lại thấy lo sợ, bất an, ngại ngùng, gượng gạo, muốn suy đoán xem sau khi nói ra sẽ thoải mái, hay càng buồn hơn, hoặc là lên thiên đường, hoặc là xuống địa ngục, cũng có thể bị giam giữ giữa ranh giới của thiên đường và địa ngục.

Khi thăm yêu một người ,bạn dùng hết tâm sức để nghe ngóng những chuyện liên quan đến người ấy, lén thường thức những hành động nhỏ trong vô thức của người ấy, khi làm tất cả những điều này, bạn giống như một gián điệp, không muốn người ấy biết, lại càng sợ người khác nghi ngờ. Bạn cố tỏ ra vô tình để chuyển những lời muốn nói tới tay người ấy, lại vờ như không để tâm khi nghe ngóng những chuyện về người ta. Người khác không nhắc tới bạn tuyệt nhiên không xướng tên người ấy, khi mọi người đều nhắc tới người ta, bạn lại chẳng dám lặng im. Những lúc như thế, mong muốn lớn nhất của bạn chính là người ấy có thể đứng ở một nơi mà ai cũng có thể trông thấy, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, để bạn có thể danh chính ngôn thuận, tự nhiên thoải mái ngắm nhìn người ấy, thảo luận về người ấy. Mỗi khi biết thêm được điều gì về người ấy bạn sẽ lưu lại, xuất phát điểm có khi chỉ là một chấm nhỏ bé, dần dần có thể vẽ nên một đường, rồi lại gom góp qua ngày tháng, để lại những đường nét ấy trở thành một bức họa hoàn chỉnh, bạn sẽ hiểu rõ về người ấy hơn bất cứ ai, từng cử chỉ, từng chi tiết, màu sắc hay thần thái, bạn đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Khi thăm yêu một người, lòng bạn sẽ trăm mối ngổn ngang, như một dòng sông nhỏ rẽ hết nhánh này tới nhánh khác, cũng có khi lại trống rỗng, khô cằn như mùa cạn nước, mặt sông là những mòm đá gồ ghề, nhấp nhô . Đôi khi trái tim bạn mềm mại dịu dàng như nhánh liễu được tưới tắm bởi những cơn mưa, cũng có khi lại chất chứa muộn phiền, day dứt như một ngọn lửa liu riu không sao bùng cháy lên được. Lúc nào bạn cũng nghi ngờ bản thân, tự vấn bản thân, rồi lại vừa thương hại bản thân, vừa tự an ủi bản thân. Tự nhìn dáng vẻ ấy của mình, bạn tự cảm thấy chẳng biết làm sao nữa. Có đôi khi bỗng dưng kích động bạn lại muốn thổ lộ với người ấy, nhưng rồi lại sợ phải nghe thấy câu trả lời đáng sợ nhất. Nhưng nếu không nói ra trái tim thổn thức kia không sao cam lòng cho được. Thế là bạn lại tức giận người ấy vì sao không nói gì, hận bản thân sao không thể dũng cảm thổ lộ, sau đó lại vướng vào vòng trăn trở với việc có nên nói ra tình cảm của mình hay không, sau đó lại khinh bỉ chính mình quá hèn nhát, không chịu mở lời trước. Kết quả cuối cùng chính là, miệng không nói ra, ánh mắt cũng không nói ra, nhưng mỗi một sợi

tóc, mỗi một tế bào trong cơ thể bạn đều đang gào thét ngày đêm không ngừng nghĩ về mối tình này.

Ngày tháng cứ thế trôi đi vậy bạn vẫn không sao nói ra được . Người ấy giống như một vò rượu bị chôn sâu dưới lòng đất, thì thoảng bạn lại lôi ra ngửi chút hương để say lòng. Đây hoàn toàn là một màn độc diễn của chính bạn, một mình vẽ nên bức tranh tình yêu. Đến nước này thấy người ấy có biết hay không đã không còn quan trọng nữa, mà không, tốt nhất là đừng để cho người ta biết được, như vậy bạn sẽ lại càng say đắm hơn. Trong cơn mê đắm ấy, món ăn chính là bạn, đầu bếp cũng chính là bạn, thực khách cũng chính là bạn. Cũng giống như người có tình cảm là bạn, người biết đến tình cảm ấy là bạn, người nhớ về tình cảm ấy cũng là bạn. Bạn nhấp từng ngụm từng ngụm rượu, năm tháng giống như một chiếc ly, uống hết ly rượu ấy vậy bạn cũng say rồi .

Tới khi đó, bạn mới biết hóa ra tình yêu như vậy không hề bị thương, chẳng luyến lưu hồng trần, chẳng có tranh cãi đúng sai, không rườm rà hoa lệ, cũng chẳng có tranh cãi . Tình yêu ấy vô cùng rõ ràng đơn giản, sống động trong sáng , trọn vẹn. Tình yêu như thế vừa cổ kính, lại lấp lánh như ngàn vạn ngôi sao trên trời cao, đẹp đẽ như ngọn cỏ xanh mướt tiết đầu xuân.

Tình yêu như thế thực sự đẹp đẽ, rất đẹp đẽ."

Chìm đắm trong một mối tình đơn phương dù là bạn hay tôi, chúng ta đều sẽ yêu, trong tình yêu ấy, một mình ta vẽ nên một chuyện tình.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Cứ yêu đi, tiếc vui rồi sẽ tàn

Mỗi mùa hè tới, tôi cứ cho rằng chỉ cần trung thành tuyệt đối với thời trang mùa hạ thì nó sẽ không bao giờ rời đi. Cho dù trời đã đổi gió tôi cũng vẫn bướng bỉnh mặc quần áo cộc, quyết không thay đổi. Mặc cho bao người xung quanh đã chuyển sang quần dài áo dài, từ đầu đến chân đều là trang phục thu đông, tôi vẫn không nỡ nói lời từ biệt với mùa hạ. Cho đến một ngày, thời tiết mùa thu thực sự đã đánh bại được tôi, không còn cách nào khác, tôi mới phải cất đồ cộc đi, tự nói với mình: Mùa hạ đã qua từ lâu rồi, đừng níu kéo nữa, bữa tiệc nào rồi cũng phải tàn thôi.

Thời tiết như thế, con người cũng vậy. Con người ta trải qua thước đo thời gian, sớm muộn gì rồi cũng phải xa nhau.

Trong khúc ca đều tốt đẹp ẩn chứa trong cuộc sống của ban nhạc Âm Thanh Vụn Vỡ có câu thế này, " Cứ yêu đi vậy tiếc vui nào rồi cũng tàn ". Mới nghe đến " Cứ yêu đi ", tôi cứ nghĩ rằng đây là những lời khích lệ nhưng khi đến câu, " Tiếc vui nào rồi cũng tàn ", tôi mới biết, đó là nỗi bi thương của cuộc đời . Rất nhiều người trong chúng ta có khi còn chưa kịp yêu nhau đã phải chia ly giữa dòng đời vội vã.

Tác giả Chi Am trong buổi diễn thuyết Nhất Tịch đã nói rằng, cái gọi là biệt ly, thứ mà người ta tiếc nuối không nằm ở việc xa nhau, mà chính là những điều sẽ phải kết thúc bởi sự biệt ly ấy. Hay nói cách khác, sự biệt li này khiến những khoảnh khắc tốt đẹp giữa người với người chấm dứt tại đây. Vừa nghe thấy câu này, tôi đã kích động vô cùng, đúng vậy, tôi cứ luôn tìm kiếm từ ngữ để hình dung mọi biệt ly trên thế gian cuối cùng phát hiện, mọi thứ đều gói gọn trong câu nói ấy.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi phải xin nghỉ ở công ty thực tập hơn chục ngày để quay về trường giải quyết nốt một vài thủ tục. Những chuyện vụn vặt phải giải quyết quá nhiều, quá hỗn loạn, khiến thời gian tụ tập bên bạn bè không được bao nhiêu. Thế mà không biết tại sao vậy tôi có cảm giác hình như mình còn gặp gỡ được nhiều bạn bè hơn, lịch hẹn hò kín mít, buổi sáng gặp một vài đứa bạn, buổi chiều lại gặp khác, tối đến lại cùng vài đứa bạn uống rượu nướng thịt bên nhau. Mấy ngày cuối ở trường học, gần như lịch tụ tập của tôi dày đặc kín mít không một khe hở. Tôi những tưởng sẽ chẳng có mấy thời gian để tụ tập, sự thật hoàn toàn ngược lại, điều này càng khiến tôi cảm nhận sâu sắc một điều, những người bạn thường ngày có vẻ chẳng ưa gì nhau phải hóa ra cũng có những phút giây "tương thân tương ái" đến như thế. Nhưng khi chúng ta vừa cảm nhận được tình cảm ấy thì đã phải đối mặt với cảnh bốn phương trời mỗi đứa một nơi. Đây là một thực tế bi thương mà không ai muốn thừa nhận, giống như tôi vừa kịp nhận ra tôi yêu cậu thì cậu đã quay lưng bước đi rời xa tôi. Tôi còn nhớ khi đó mình cùng cô bạn cùng phòng ký túc đã cãi nhau một trận qua điện thoại, nguyên nhân là vì cái gì thì tôi đã quên từ lâu rồi, đa phần chắc do cái tính lì lợm của tôi chọc giận cô ấy. Vừa cúp máy tôi đã hối hận vì những lời mà mình vừa nói, cô ấy cũng nhắn tin tới phải nói, "Biết rõ tính tình cậu thôi hoặc như thế rồi phải thôi chúng ta đừng tức giận nữa". Có lẽ khi đó tâm trạng còn đang lưu luyến bởi sắp chia xa, tôi nhìn tin nhắn ấy, lặng lẽ lau nước mắt. Những giây phút sắp chia tay ấy, ai cũng trở nên dịu dàng hơn, có lẽ ai cũng ý thức được thời khắc của biệt ly.

Cơ hội để chúng ta quen biết và yêu thương một ai đó chỉ có một, khi cơ hội ấy tuột khỏi tay phải cố giành lại một lần nữa, dư vị đã không còn như lúc ban đầu nữa rồi. Giây phút chia xa chính là lúc giúp ta nhìn rõ mối quan hệ với mỗi một người. Khách đến chơi nhà, khi họ rời đi, đối với một vài người, ta chỉ cần đứng dậy nói câu tạm biệt, nhưng đối với một số người, ta lại muốn tiễn ra tận cửa, đối với một số người khác lại muốn tìm ra tận tới đầu ngõ, thậm chí là tiễn chân tới tận bến xe buýt. Nói tới đây, không biết bạn đã từng tiễn một ai đó, rồi lại phải phiền người ta đưa bạn quay về nhà hay chưa? Buồn cười là tôi đã từng như thế, bởi vì thực sự không muốn

nói lời tạm biệt với đối phương. Hay như lần tốt nghiệp ấy do tôi rời kí túc sớm nhất, hơn chục người bạn cùng tiễn tôi ra tận cổng ký túc xá, cảm thấy vẫn chưa đủ, cảm thấy chưa đủ lại tiễn ra tới tận cổng trường, rồi tiễn tới tận bến xe, trong đó không biết đã vẫy tay tạm biệt biết bao nhiêu lần, nhưng dường như mọi người vẫn chưa thể yên tâm cáo biệt tôi, mãi tới khi chuyển xe của tôi tới bến mới đành phải chia tay. Đến khi ngồi trên xe vậy tôi mới dám khóc thành tiếng, có lẽ mỗi duyên cả đời chỉ có một này phải kết thúc từ đây.

Một mối quan hệ không chỉ giữa người với người, cũng có thể là người và vật, đều sẽ có bắt đầu, phát triển, biến chuyển, thoái trào và kết thúc, cho dù có thể thiếu một vài bước ở giữa, nhưng suy cho cùng đa số đều sẽ như vậy. Ban đầu chúng ta thường xem nhẹ mối quan hệ này, nhưng đến khi sắp mất đi mới biết bản thân không nỡ tới chừng nào điều này có thể ví von với chiếc răng của bạn, khi bạn đang sở hữu nó, bạn sẽ không thấy được giá trị tồn tại của nó, nhưng nếu có một ngày bạn không may bị mất đi nó, lưỡii có thể đi đến đâu cũng cảm nhận được khoảng trống mà nó để lại, mỗi khi có gió thổi thậm chí còn cảm thấy nhói đau, khoảnh khắc ấy bạn sẽ nhớ nhưng biết bao những ngày tháng mà chiếc răng ấy còn bên bạn.

Thay vì đau đớn khi phải chia xa vậy chi bằng nhân lúc còn bên nhau hãy cố gắng yêu thương; thay vì không nỡ chia xa, chi bằng hãy trân trọng những phút giây tề tựu. Tôi vẫn luôn cho rằng, chia ly là thứ cần phải rèn luyện, biết trước người nào đó sẽ bởi vì hàng ngàn hàng vạn những lý do khác nhau mà phải rời xa ta, thế nên khi chúng ta còn bên nhau, hãy đối xử tốt với những người đó như thể đó là ngày cuối cùng trước khi xa nhau, để khi giây phút biệt ly thực sự đến, những nuối tiếc trong ta sẽ giảm bớt đi phần nào.

Suy cho cùng, con người vẫn cần phải yêu thương nhau. Yêu thương mà tôi muốn nói đến, không chỉ là nam nữ tư tình, cần phải mở rộng phạm vi hơn nữa, tình bạn, tình thân, thậm chí là lòng nhân ái giữa những người xa lạ chỉ ngẫu nhiên mà có mối quan hệ với nhau. Mùa xuân đến thì nên yêu thương từng ngọn gió, từng đóa hoa, từng nhánh cỏ, cảm tạ bởi ta đã cùng nhau sống sót qua giá

lạnh của mùa đông, chào đón một tương lai mới ; hạ tới lại yêu thương nước giải khát, bể bơi, thậm chí yêu thương một ai đó, cảm tạ bởi ta đã cùng nhau đổ mồ hôi bao lần, thu sang thì hãy yêu thương núi đồi, lá rụng, từng ngọn đèn tỏa sáng trong nhà, cha mẹ đang đợi con cái về ăn cơm phải cảm tạ những ấm áp mà ta cùng mang lại giữa cơn gió heo may se lạnh; đông về yêu biết bao những tách trà ấm nóng, những cái ôm tình cảm, cảm tạ biết bao giữa trời băng đất tuyết này không phải run rẩy bởi cái lạnh. Dường như mỗi khi nghĩ tới những điều này, tâm trạng con người ta tự nhiên sẽ trở nên dịu dàng hơn.

Tia nắng mà mắt ta nhìn thấy được là tia nắng mặt trời trước đó 8 phút và ánh trăng mà ta thấy được là ánh trăng trước đó 1,3 giây và kiến trúc ngoài một dặm mà mắt ta thấy được, thực ra nó đã tồn tại trước đó 5 tích tắc. Những gì mắt ta nhìn thấy đều chỉ là quá khứ, mỗi phút mỗi giây ta đều đang nói lời từ biệt với quá khứ. Thứ mà ta có được đều là nhờ may mắn, thứ mà ta mất đi lại chính là cuộc đời. Thời gian đâu có nhiều nhận gì, ta hãy nhắm mắt lại và một lần nữa yêu thương tất cả những thứ ta đã yêu và chưa từng yêu, như vậy mới không còn gì phải hối tiếc khi mắt nhắm tay buông.

Hỡi những người rồi sẽ phải xa nhau, hãy cứ yêu thương đi!

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Vậy các bạn còn bên nhau không?

Mùa đông năm nay tới thật sớm, đột nhiên tôi cảm thấy khoảng không còn lại trên chiếc giường đôi mới lạnh lẽo làm sao, một mình xoay qua xoay lại thật cô đơn. Tôi luôn lớn tiếng nói rằng phải mua được một chiếc áo len dày để chống chọi lại giá lạnh, nhưng có khi hết cả mùa đông rồi tôi vẫn chưa tìm thấy cho mình một chiếc áo len như ý. Suốt 3 năm qua phải cứ đến mùa đông là tôi lại để tóc dài, nhưng đến hè năm sau lại cắt ngắn đi chấm. Không biết có phải tất cả mọi người đều sẽ mọc răng khôn hay không, tôi thì chưa từng có. Tuy nhiên tôi vẫn biết trên đời này có một thứ gọi là "răng khôn" tồn tại, khiến cho người ta nhức nhối, nếu không nhổ đi thì cứ đau mãi, nhổ đi rồi chỉ đau thêm một lúc mà thôi, cũng giống như việc rời xa một người. Vậy còn các bạn thì sao? Có con ở bên nhau không? Vì sao đột nhiên tôi lại nói đến chủ đề này? Mấy hôm trước tôi có phỏng vấn một bạn sinh viên vẫn còn đang ngồi trên ghế nhà trường, bạn ấy nhắc tới việc thời cấp 3 bạn rộn yêu đương, tự nhiên tôi buột miệng hỏi vậy các bạn có còn ở bên nhau không. Bạn ấy nói đã chia tay từ lâu rồi. Đúng thế năm tháng trôi qua, ai có thể bảo đảm mình sẽ mãi ở bên một người cơ chứ! Nhất là vào những ngày đông giá lạnh, đến cả một cái ôm cũng cần phải có động lực. Cách đây một tháng thời tiết vẫn chưa lạnh như bây giờ, bạn đứng dưới mái hiên nhà thờ nhờ ánh trăng dài soi lối, gọi điện cho anh ấy, nói những chuyện không đầu không đuôi. Bạn nói với anh ấy đêm nay trăng vừa trắng vừa sáng lại vừa tròn, anh ấy ở đầu bên kia điện thoại khẽ gật đầu vui vẻ, bạn không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được. Chút tâm trạng vui vẻ như được sinh sôi nảy nở, truyền qua điện thoại và kết nối linh hồn. Một tháng sau, cũng vào một buổi tối như, bạn về tới nhà khi trời đã ngả đêm, lại ngược lên ngắm ánh trăng vừa sáng vừa tròn, nhưng bạn không còn gọi điện cho anh ấy nữa. Tất nhiên bạn vẫn còn tâm trạng kích động muốn nói điều này với anh ấy, nhưng cuối cùng lại bị chút lý trí mong manh còn sót lại

kìm nén mất rồi. Ba tháng trước hai người có kế hoạch đi du lịch đâu đó gần đây, đến thành phố giáp ranh để ngắm biển. Biển rộng mênh mông, bãi biển có biết bao người đang nô đùa bơi lội, nhưng giữa dòng người không bờ không bến ấy, chỉ có một cái liếc mắt bạn đã nhìn thấy anh ấy. Năm tháng trước khi tán gẫu cùng bạn bè, bạn vẫn còn nhờ người ta tư vấn xem Có nên thổ lộ với anh ấy hay không, hai người mới chỉ gặp mặt nhau có vài lần, bạn sợ rằng thổ lộ quá sớm anh ấy sẽ nghĩ bạn không thật lòng. Tám tháng trước có lẽ bạn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp được một người khiến bạn khắc cốt ghi tâm đến mãi về sau như vậy. Vậy các bạn có còn ở bên nhau không? Hà Chí Võ mã số 223 nói rằng, " Mỗi ngày bạn đều có cơ hội lướt qua một ai đó, có lẽ bạn không biết gì về người ta, nhưng biết đâu có một ngày người ấy lại trở thành bạn bè hoặc tri kỷ của bạn". Sau khi chia tay với bạn gái, anh ta hơn hẳn 30 hộp dưa quá hạn, cuối cùng vào giây phút tuyệt vọng đã ăn liền một mạch hết cả đồng ấy luôn. " Ai mà chẳng có lúc thất tình, mỗi lần thất tình tôi thường đi chạy bộ, bởi vì chạy bộ có thể giúp giảm lượng nước trong cơ thể, như thế bạn sẽ không dễ dàng rơi lệ nữa. Sao tôi có thể rơi lệ cơ chứ?", anh ta và bạn gái đã chia tay. Anh cảnh sát mã số 633 nói rằng, " Sau khi cô ấy rời đi, đồ đạc trong nhà đều vô cùng đau đớn, tối nào tôi cũng phải an ủi chúng một hồi rồi mới đi ngủ được". Thực ra chúng ta đều hiểu anh ta đâu có an ủi gì đồ đạc trong nhà, chỉ là tự an ủi chính mình mà thôi , bởi vì anh ta và bạn gái mình cũng đã chia tay. Ca từ của bài hát thường viết, người ta chỉ thấy ở bên nhau lâu ngày rồi chia tay, chứ ít thấy chia tay lâu ngày rồi lại hợp. Ca từ viết không hề sai, đó đều là sự thật, nhưng chúng ta cũng chẳng buồn trải nghiệm để chứng minh gì nữa, hãy cứ buông thả mình để mọi thứ thuận theo tự nhiên thôi. Cuộc đời ban tặng cho ta điều gì thì ta sẽ đón nhận điều đó. Ta chấp nhận tất cả còn chưa được sao? Chưa được thì ta sẽ tự kiểm chế bản thân mình chấp nhận, như thế có được không? Tôi và các bạn cùng phòng của tôi không còn ở bên nhau, sao có thể ở bên nhau? Tôi như một chú chim hoang dã vừa thoát ra khỏi trói buộc, chỉ muốn bay đi thật nhanh, một khắc cũng không muốn dừng, còn các cô ấy là như cánh chim én quay về, chỉ muốn trở lại với tổ ấm dịu êm, ngày này qua ngày khác không có gì khác biệt, điều đó cũng thật tốt đẹp biết bao. Tôi và cha mẹ mình cũng không còn ở bên nhau, cha

mẹ đã không còn sức lực để đi bất cứ nơi đâu, còn tôi lại muốn đi càng xa càng tốt. Tôi và những người tôi đã từng yêu cũng không còn ở bên nhau, đương nhiên là đã từng có những cái ôm thật chặt, từng trải qua bao giá lạnh, từng bước qua những mùa đông, nhưng tôi chưa từng được cùng với người tôi yêu trải qua trọn vẹn bốn mùa trong năm thường là bên nhau ngày nắng thì lại xa nhau ngày đông. Bây giờ tôi mới sâu sắc cảm nhận được tầm quan trọng của văn tả cảnh trong các đề bài tập làm văn hồi cấp 1, nước mắt cần phải phối hợp với mưa và tuyết thì mới xứng với nhau. Vậy các bạn có còn ở bên nhau không? Các bạn đã từng hẹn ước sẽ cùng nhau đi học, tan học là cùng nhau đi về, nếu thích ai đó thì sẽ nói với nhau trước tiên, trong giờ học truyền thư tay cho nhau, hẹn sẽ cùng nhau đi mua quà vật ở ngoài cổng trường rồi chia nhau, có đúng vậy không? Chẳng phải các bạn đã từng bắt chước tình tiết trong phim kiếm hiệp, cắt máu ăn thề, uống rượu kết bái với nhau, sau đó sayy khướt nằm vật trên sofa tới khi cha mẹ về tới nhà mới giật mình sợ hãi hay sao? Chẳng phải các bạn đã từng tâm sự mọi chuyện cùng nhau, chia sẻ cho nhau nghe về tâm trạng phức tạp của mình đối với một ai đó hay sao? Hai người coi nhau là bạn bè, vậy thời gian bầu bạn cùng với nhau có thể lâu dài được bao lâu? Chẳng qua cũng chỉ có vài năm trong cuộc đời. Giờ đây cô bạn ấy có thể đã đi trước bạn một bước, kết hôn, sinh con phải tận hưởng bao niềm vui thú của cuộc đời. Vậy các bạn có còn ở bên nhau không? Chẳng phải cậu ấy ở bên bạn tới nửa năm mới dám cầm tay bạn hay sao, giờ đây đã quay lưng lén cầm tay một cô gái khác ở dưới ngăn bàn học rồi? Chẳng phải cô ấy đã nói sau khi bạn thi đỗ đại học hai người sẽ bên nhau hay sao, tại sao bây giờ lại đang yêu một đàn anh là sinh viên năm thứ 2? Sao thời gian lại nở chia rẽ hai người? Mỗi tình có nồng nhiệt đến đâu thì cũng sẽ có lúc phai nhạt, tình bạn có thân thiết bao nhiêu rồi cũng có ngày trở thành xa lạ. Chúng ta rồi sẽ có lúc không còn ở bên nhau, đến cuối cùng cũng sẽ bị nhấn chìm bởi dòng chảy thời gian, tuy không trở nên lạnh nhạt quá nhanh chóng, nhưng lần gần đây nhất đã tâm sự cùng nhau đã bao lâu rồi? Để tôi thử đếm xem có bao nhiêu người đã dần dần rời xa mình, ví như một vài người đã làm mẹ, một vài người quan điểm dần trở nên bất đồng, hay một vài người khác ngày càng tự ti về bản thân. Khi ta bắt đầu muốn xa cách một ai đó đều rất tàn nhẫn, dứt

khoát, khi một ai đó dần xa cách ta cũng rất tàn nhẫn, dứt khoát. Vì thế ta không thể mãi mãi ở bên một ai đó. Khi ta nhìn về một ai đó, hãy hạ thấp tầm mắt của mình xuống một chút, mắt nhắm mắt mở chỉ để ý tới vẻ thân thiện bề ngoài của họ, cư xử với họ khách sáo, xả giao với họ một chút, có lẽ ta và người đó có thể liên hệ với nhau được dài lâu hơn. Ta chưa từng nhìn thấy hai đường thẳng song song gặp nhau bao giờ, nhưng thực ra chúng cùng tồn tại bên nhau một khoảng thời gian rất dài rất dài, tưởng như là vĩnh cửu. Sắc trời dần ngả tối, hơi những người xa lạ yêu dấu, gió lớn rồi hãy khoá chặt khoá áo lại, không thể ở bên một ai đó cũng đâu có gì to tát, sau này khi gặp lại nhau vẫn có thể ôm chặt lấy nhau như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Chúng ta cần một mối quan hệ như thế nào?

Tôi thích gọi điện tán gẫu với bạn bè, so với việc nhắn tin trên WeChat thì tôi thích lắng nghe từng nhịp thở của đối phương qua chiếc ống nghe điện thoại hơn. Âm thanh ấy nhắc nhở tôi rằng, tôi và họ đang có những khoảnh khắc bên nhau. Có một lần, tôi vừa bước ra khỏi ga tàu điện ngầm, đang trên đường đi về nhà, bỗng nhiên rất muốn gọi điện thoại cho một người, thế là tôi đã gọi cho cô nàng Y thân thiết nhất thời còn ở ký túc xá. Thực ra tôi cũng không có việc gì đặc biệt quan trọng cần nói với cô ấy, chỉ đơn giản muốn nghe thấy giọng nói của cô ấy, hay nói cách khác, tôi muốn trò chuyện cùng một người thân thiết với mình mà thôi. Nói chuyện một thôi một hồi, tôi vô thức ngước mắt lên bầu trời cao, không còn một ngôi sao nào cả, nhưng có một vầng trăng rất lớn, rất tròn, rất sáng, rất đẹp, tôi kích động nói với cô nàng Y, " Cậu Mau ngẩng đầu lên mà xem, trăng đêm nay cực kỳ sáng!" Một lúc sau, Y nói, " Thật đấy, mình đã nhìn thấy rồi, đúng là rất sáng". Chỉ cần như vậy, tâm trạng tôi đã trở nên thoải mái vô cùng, bởi vì mối quan hệ của chúng tôi đã gắn bó tới mức sống chết có nhau, không gì chia cắt được. Nếu phải tìm những từ ngữ để hình dung về một mối quan hệ như thế, thời gian trước tôi có tìm thấy một bài viết rất phù hợp như sau trên Weibo: " Một mối quan hệ đặc biệt khiến người ta thoải mái phải không phải là những đoạn đối thoại anh một câu tôi một câu, mà chính là những khoảnh khắc bất chợt vậy tôi có thể nói bất cứ điều gì mà tôi nhìn thấy, bất cứ hình ảnh nào chạy qua trong đầu của tôi với bạn, không cần phải tìm kiếm từ ngữ thích hợp, lỗi nhãi nguyên một bài không đâu vào đâu cũng không phải lo sợ mình có nói điều gì không nên nói hay không, gửi tin nhắn đi không cần phải thấp thỏm chờ đợi hồi âm, bởi vì tôi biết nhất định bạn sẽ đọc được. Đó chính là tín nhiệm, là sự tin tưởng, là cảm giác yên tâm rằng mình sẽ không bao giờ bị bỏ rơi". Tôi đọc được bài viết này là nhờ có một người bạn thân thời đại học tên là D chia sẻ trên Weibo của cô ấy,

còn đánh dấu tên của tôi cùng với một cô bạn thân khác, kèm theo một biểu tượng của mặt cười. Nếu như nói vì sao tôi và các bạn đại học có thể ăn ý như ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ vào việc, những quan điểm mà tôi tán thành, họ cũng đều tán thành. Quan hệ của chúng tôi có thể tốt đẹp như vậy là nhờ lập trường và quan điểm trong cuộc sống hoàn toàn phù hợp với nhau. Nhắc tới quan hệ giữa người với người, khẳng định không ai trên đời có thể tránh né hay trốn chạy. Trong xã hội của loài người trừ đi những đặc điểm mang tính động vật, mối tương quan còn nhắc tới nhiều nhất có lẽ chính là mối quan hệ giữa người với người. Thực ra nếu cần phải nói một cách rõ ràng, thì tương quan ấy không chỉ là mối quan hệ giữa người với người trong bề mặt, mà thực chất, là mối quan hệ thân thiết giữa con người với nhau. Trong tác phẩm Những ngọn núi vọng lại, Khaled Hosseini đã viết thế này: "Có một vài người cảm thấy không hạnh phúc là bởi vì cách mà người khác yêu thương họ, yêu trong thầm lặng, yêu quá nồng nhiệt, hoặc yêu một cách bàng quan". Có đôi khi tôi cũng cảm thấy không hạnh phúc, phần lớn nguyên nhân là do một vài mối quan hệ với người nào đó không được lý tưởng như tôi vẫn nghĩ. Càng trưởng thành tôi càng phát hiện ra rằng mối quan hệ giữa người với người vô cùng đa dạng và phong phú không thể phân loại một cách đơn giản như người thân, bạn bè hay tình nhân. Có những tình bạn là ẩn chứa những mối tình đơn phương si mê đến chết đi sống lại, vương vấn nhớ nhung, có lẽ hai người đã vượt qua ranh giới của tình bạn, nhưng mà chẳng thể bước tới nấc thang của tình yêu; giữa những người yêu nhau lại không thể thiếu sự bầu bạn lẫn nhau của hai người trong cuộc; có những người rõ ràng biết người ấy đã có một nửa của riêng mình, nhưng lại không thể kiềm chế tình cảm của bản thân, cứ thế chen chân vào trong cuộc tình của họ; có những người chỉ khao khát đối với thân thể của một số người khác, thậm chí còn vượt qua khao khát về tâm hồn. Muôn hình muôn vẻ như thế, khiến chúng ta không sao có thể quy hoạch một cách đơn giản quan hệ của một ai đó trong một phạm vi nhất định được. Chúng ta buộc phải thừa nhận một mối quan hệ nào đó là sai lầm hay sao? Cũng không đến lúc ấy. Con người ấy mà, về cơ bản đều phải đứng trên một lập trường nào đó để nhìn nhận sự vật sự việc, nếu đổi sang một lập trường khác, có lẽ sự tình đã hoàn toàn thay đổi. Tuy nhiên, cho dù là mối quan

hệ gì, chúng ta đều phải cân nhắc thật cẩn thận rõ ràng xem, ta muốn một mối quan hệ như thế nào."Những chuyện mà em muốn cùng làm với anh nhất là những chuyện vụn vặt, đơn giản thường ngày, ta cùng nhau ngồi mặt đối mặt ăn uống thoải mái ,vô tư, đó là những khoảng khắc yên lòng nhất,bình lặng nhất".Đây là lời ca trong một bài hát của Nguyễn Như Huyền, tôi rất thích, còn chép cả vào trong sổ tay. Nói thật lòng, bản thân tôi cũng không rõ lắm mình cần có một mối quan hệ như thế nào, những gì tôi viết ra, hay những gì mà tôi muốn nói, đều chỉ là lời trần thuật, không có nghĩa là tôi có thể giải quyết được một vấn đề nào đó. Cũng có thể cứ viết, ra viết ra rồi tự ta lại giải đáp được thắc mắc của riêng mình, đây cũng là chuyện thường tình. Tôi muốn có một mối quan hệ như thế nào? Có thể hình dung như sau: Nếu như tôi có bất cứ nguyện vọng nào đối với bạn, có lẽ chính là hi vọng bạn có thể cùng tôi trải qua trọn vẹn bốn mùa trong năm. Tôi chưa bao giờ hoàn toàn coi trọng vỏ bọc bên ngoài của một mối quan hệ, trong mắt tôi, những chiếc vỏ bọc ấy dù ít dù nhiều cũng chỉ là để che mắt thiên hạ. Tôi đã từng chứng kiến rất nhiều gia đình, nhìn bên ngoài có vẻ vô cùng ân ái mặn nồng hòa hợp, nhưng thực tế bên trong đã bị chia rẽ tan nát từ lâu rồi. Đồng sàng dị mộng có lẽ chính là sự bầu bạn bi thương nhất trên thế gian này. Những chiếc vỏ bọc như thế có đẹp mấy chẳng nữa thì cũng để làm gì? So với chiếc vỏ bọc ấy, tôi cần những hạt nhân bên trong hơn. Mối quan hệ mà tôi cần có không nhất thiết phải là một mối quan hệ có thể gọi tên hay có thể định nghĩa, tôi không cần đối phương phải hi sinh hay trả giá bất cứ điều gì, chỉ cần phù hợp , chỉ cần phù hợp là đủ rồi. Không cần phải cố gắng chờ che, không cần phải tìm cách chiều chuộng, mọi người đều công bằng như nhau, nhớ nhưng không cần phải miễn cưỡng bởi vì vốn dĩ chưa từng lãng quên. Ngồi bên nhau cho dù không ai nói gì cũng cảm thấy thật thoải mái, không cần nỗ lực tìm kiếm chủ đề để lấp khoảng không của sự im lặng. Chúng tôi có thể ngệt mặt ra, thơ thẩn nhìn nhau một hồi lâu. Có người đã từng nói, sự bầu bạn tốt đẹp nhất chính là bầu không khí im lặng nhưng lại rất thoải mái, không hề gượng gạo mỗi khi bên nhau. Patti Smith nói thế này: " Trong một khoảnh khắc nào đó, ta trao cho nhau nỗi cô đơn, và rồi lấp đầy nó bằng sự tín nhiệm lẫn nhau". Trong mối quan hệ mà tôi cần có, chẳng qua chỉ là thích hợp, hợp nhau đến nỗi không cần

phải gọi tên, không cần những định nghĩa không liên quan ấy, hợp nhau đến nỗi không còn quan tâm mỗi quan hệ thế nào thì cần làm những gì vậy không ai quy định bạn bè thì phải như thế nào, tình nhân thì phải ra sao, cũng không ai bắt buộc mọi người và tôi cần phải ở bên nhau theo hình thức như thế nào. Chúng ta ở bên nhau một cách thoải mái, vui vẻ, cần gì phải quan tâm đến những chiếc vỏ bọc vô vị ấy. Tôi là một cá thể độc lập luôn tiến về phía trước, bạn cũng có con đường của riêng mình, nhưng chỉ cần ngoảnh mặt là ta có thể nhìn thấy nhau, còn điều gì có thể bảo đảm hơn một mối quan hệ như thế? Nếu như bạn cảm thấy khổ sở trong một mối quan hệ nào đó, có lẽ là do bạn không cảm thấy thoải mái và bình đẳng. Bạn muốn tiến tới việc ở bên nhau, nhưng đối phương lại chỉ coi bạn như bạn bè; không phải bạn muốn kết thúc một mối quan hệ, nhưng đối phương lại muốn duy trì nó; trong lòng bạn, người đó đã không còn là người thân thiết nhất nữa, nhưng trong trái tim người đó bạn vẫn chiếm một vị trí vô cùng quan trọng. Mỗi khi gặp phải những điều phiền phức như thế, ai cũng sẽ phải tìm cách để giải quyết, cũng phải suy xét rõ ràng xem mình muốn có một mối quan hệ như thế nào. Trong cuốn Phân tâm học nhập môn của nhà tâm lý học Sigmund Freud có một câu như sau: " Cho dù mọi người có muốn giảm nhẹ sự thật tới mức nào đi chăng nữa, cũng không thể phủ nhận tính chân thực của một hiện tượng phức tạp, đó chính là bản chất con người. Phương pháp nhân loại một cách thô thiển và giản đơn không bao giờ giúp ta tiếp cận được chân lý. Tôn trọng sự tồn tại duy nhất của tình cảm giữa bạn cùng đối phương mới là con đường đúng đắn để giải quyết vấn đề này ". Có lẽ đây chính là cách để giải quyết cho một mối quan hệ đau khổ. Thả lỏng một chút nào, đừng quá căng thẳng, nếu cảm thấy không còn thích hợp nữa, muốn giải quyết vấn đề, chỉ cần xem quyết định của cả hai người trong cuộc là được rồi, muốn chấm dứt thì chấm dứt, muốn tiếp tục thì tiếp tục, mọi sự vật sự việc trên đời này đều có quá trình sinh ra và mất đi của riêng nó, không cần nóng vội, cứ để cho thời gian quyết định là được rồi. Chúng ta cần phải đối mặt với mọi thứ một cách chân thành. Vu Tiểu Ba nói: " Sinh ra là một núi băng thì phải biết yêu thương biển cả, yêu gió, yêu thiên nhiên và nếu như tình cờ có gặp phải, cũng xin hãy toàn tâm toàn ý yêu thương cả những ngọn núi băng khác ". Chỉ cần bạn chân thành với chính mình, chân

thành trong các mối quan hệ, thì mọi chuyện sẽ luôn tốt đẹp. Mỗi một người trong chúng ta đều không hoàn toàn kiên cường như ta nghĩ, sự kiên cường ấy chỉ là tấm nguy trang ta khoác lên để đối mặt với những người mà ta chẳng yêu thương. Người có thể khiến bạn yên lòng giang rộng vòng tay chính là người khiến bạn cảm thấy phù hợp. Có lẽ bạn đang cần một mối quan hệ như thế.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Tình yêu sẽ đến vào một thời điểm thích hợp

Nửa đêm mất ngủ tôi uống chút rượu, lại càng khiến mình tỉnh táo hơn, ông trời cũng rất nể mặt ban tặng cho một cơn mưa không lớn cũng không nhỏ, cùng với ánh đèn hiu hắt về khuya, thì thoảng có vài tiếng sấm không tính là đình tai nhức óc, khiến người ta càng không sao ngủ được. Tôi quyết định ngồi bệt trên sàn nhà, xem trời có thể mưa tới khi nào. Con người ta thường trút bỏ lớp áo giáp nguy trang mỗi khi đêm về, để những gì yếu đuối nhất của bản thân có thể hít thở chút không khí tươi mới giữa trời khuya, biết rằng ngày mai rồi sẽ lại phải khoát lên chiến bào lên ngựa, cùng chiến đấu với những quái thú mà ta không hề hay biết, vậy thì đêm nay hãy để cho những lúc yếu mềm trong ta được sống cho thật vui vẻ, thoải mái đi. Những người nửa đêm canh ba vẫn còn chưa chợp mắt đều sẽ có đủ loại tâm trạng phức tạp, chúng như những con dã thú bị ta bắt nhốt bấy lâu, đến nay đã không thể trói buộc được nữa, điên cuồng lao ra. Và thế là trong lòng tôi lại tồn tại một nghi vấn, tại sao tôi chưa bao giờ được nếm trải hạnh phúc của một mối tình bền lâu? Tình yêu thuở thiếu thời, chúng ta đã từng dắt tay nhau chạy trên núi ngắm mặt trời mọc, lưng tựa vào lưng cùng hát Châu Kiệt Luân, tôi xót xa khi cậu bị thương, dù chỉ là một vết thương nhỏ, cậu thương tâm khi tôi gặp chuyện không may dù đó chỉ là những vụn vặt không đáng nói. Chúng ta cùng bị phạt trước toàn trường vì tội yêu sớm, cùng ngoắc tay nhau, nháy mắt cười, cảm giác như giây tiếp theo có thể rủ nhau trút bỏ bộ quần áo đồng phục, cùng người kia phiêu bạt góc Bể chân trời. Cho dù thầy cô ngày đêm nhắc nhở cần phải chú tâm vào bảng xếp hạng thành tích cuối năm, nhưng tôi vẫn đủ tự tin rằng mình có thể vừa nắm tay cậu thật chặt vừa vượt qua các kỳ thi, cho dù có vì cậu mà bị phạt, bị thương cũng không tính toán bất cứ điều gì. Con người ai cũng mắc chung một sai lầm, đó chính là thường xuyên coi mọi thứ của hiện tại là mãi mãi. Tôi cũng đã từng cố chấp cho rằng, tôi và cậu sẽ mãi mãi không bao giờ

chia tay. Nhưng trải qua mười năm, có khi ta đã đánh mất cả phương thức liên lạc của đối phương. Buổi tối hôm chúng ta chia tay, cậu cùng một vài người khác mang bia đến rồi ngồi ngay trước sân nhà tôi, vừa uống vừa khóc, vừa khóc vừa uống, gào thét tên tôi, lải nhải những câu không đầu vào đầu, nhắc đi nhắc lại rằng cậu không muốn. Vậy mà tôi lại chẳng hề hay biết gì, mãi sau này bạn của cậu mới kể cho tôi. Tình yêu tuổi học trò, cậu sẽ đến đặt một bình trà xanh vào ngăn bàn của tôi, sẽ mang ô cho tôi một khi trời đổ mưa, vừa cầm ô vừa dắt xe đạp cho tôi, chu đáo chuẩn bị quà sinh nhật để tặng cho tôi. Ở cái thời công nghệ và mạng xã hội phát triển này, có một chàng trai viết thư tình tràn ngập trên màn hình của bạn, sưu tầm đầy đủ những thứ mà bạn thích, để ý tới từng chi tiết nhỏ nhặt, thậm chí bạn còn chẳng mấy khi quan tâm, không muốn yêu cũng khó. Mùa đông ta đã từng sưởi ấm tay cho nhau, hoặc đặt tay của đối phương vào trong túi áo mình; mùa hạ đã từng chạy hí hục, lấm tẩm mồ hôi chỉ vì sợ kem tan mất, không kịp đưa cho đối phương. Tuy nhiên đến khi tình cảm phai mờ, ta sẽ cãi vã lẫn nhau, sẽ chiến tranh lạnh vậy, chẳng còn nắm tay nhau. Rồi lại sau đó nữa, tôi càng ngày càng mất đi vẻ dịu dàng, cậu càng ngày càng không còn tinh tế như trước nữa, một cô gái dịu dàng khác nhân lúc không có tôi đã tranh thủ nắm lấy tay cậu, nhẹ nhàng âu yếm an ủi cậu. Và thế là chuyện tình của chúng ta đi đến hồi kết. Ngày ngày tháng tháng trôi qua, ta gặp được biết bao người với bao màu sắc khác nhau. Có những người khiến ta phải hi sinh thật nhiều và cũng có những người đã hi sinh rất nhiều vì ta, nhưng đến cuối cùng, thực tế là không có lấy một người nguyện lưu lại bên ta trên Zhihu* tôi có thấy một câu trả lời cho chủ đề nội tâm mạnh mẽ như sau: Trong mắt tôi, mạnh mẽ chính là gặp phải biết bao bất hạnh cuộc đời mà vẫn tiếp tục kỳ vọng vào hạnh phúc; đã từng bị người khác phản bội nhưng vẫn dũng cảm để yêu thêm lần nữa; đã từng chứng kiến biết bao sự tàn nhẫn của nhân gian vẫn nguyện sống thật lương thiện. Nội tâm mạnh mẽ nhất không phải là không màn sống chết, cũng không phải ngỗ ngược phá phách, mà là ngay khi ở trong những góc tối hay đường chết vẫn tin rằng bản thân cần phải tiến lên, đồng thời nỗ lực vượt lên tất cả. Có lẽ bây giờ ta chưa được yêu, chính là để rèn luyện nội tâm mạnh mẽ ấy. Đã không chấp nhận tạm bợ, vậy thì khó mà qua loa trong quá trình bày tỏ thành ý với

người khác, nếu có phải sự hờ hững của đối phương, ta cũng sẵn lòng nỗ lực thêm một chút nữa, cho tới khi mọi sự nhiệt tình chúng ta đều tan biến hết, rồi đến khi gom góp đủ dũng khí, ta gặp được một người khác, lại như tràn đầy năng lượng, dồn hết mọi tâm sức lên cho đối phương. Nếu vết thương anh đã gây cho bạn rất đau, hãy cảm ơn vì anh ta lại giày vò bạn. Nếu bạn cảm thấy có lỗi với anh ấy, hãy cảm ơn vì anh ấy đã sẵn khoai rơi lệ trước mặt bạn. Nếu bây giờ bạn cảm thấy lạc lõng cô đơn, xin hãy cảm ơn giây phút đẹp đẽ này. Nếu bạn vẫn đang phạm phải sai lầm trong tình yêu, xin hãy cảm ơn vì bạn vẫn chưa tìm thấy tôi. Nếu bạn muốn chúc phúc cho những gì tôi đang có, xin hãy cảm ơn bởi tôi đã từng bị bỏ rơi. Nếu bạn tán thưởng sự kiên cường mà dịu dàng của tôi, xin hãy trân trọng những vết thương năm xưa. Trước khi đôi ta gặp gỡ và yêu thương, thật may mắn khi có người đó dìu bước anh trưởng thành. Sau khi đôi ta gặp gỡ và yêu thương, mọi nuối tiếc của trước kia đều trở thành những món quà vô giá.

* Diễn đàn về kiến thức lớn nhất tại Trung Quốc, có giao diện giống như một mạng xã hội, giúp người dùng chia sẻ kiến thức, cách lý giải về các vấn đề cũng như kinh nghiệm cá nhân cùng nhau.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Bạn không hề cô độc, bạn còn có yêu thương

" Mỗi mảnh đời trên thế gian này đều cô độc. Mỗi một người trong chúng ta đều bị nhốt trong một tòa tháp, chỉ có thể dựa vào một vài kí hiệu để biểu đạt những suy nghĩ của bản thân, mà những ký hiệu ấy lại không hề có giá trị ngang nhau, chính vì vậy mà ý nghĩa của chúng cũng rất mơ hồ, không xác định. Chúng ta rất thành tâm đem mọi thứ mình có truyền đạt cho người khác, nhưng họ lại không có khả năng để tiếp nhận những điều này. Chính vì thế mà ta luôn thành tẩu cô độc, cho dù về mặt thể xác chúng ta đang ở bên nhau nhưng mà chẳng có thể bầu bạn cùng nhau, ta không hiểu được người, người cũng chẳng hiểu nổi ta. Chúng ta như những người sống ở hai đất nước khác nhau . Ngôn ngữ của quốc gia này ta không thông thạo, nhưng lại có rất nhiều điều tốt đẹp, sâu sắc muốn nói với nhau. Vậy mà chỉ có thể nói với nhau đôi câu từ những từ ngữ thông dụng ít ỏi được ghi chép trong cuốn sổ tay. Trong đầu ta có biết bao chủ đề, bao quan điểm muốn nói, nhưng mà chỉ có thể nói những câu đơn giản như ' Bác công nhân có một chiếc ô tô trong nhà ',chỉ vậy thôi." Đây là một đoạn trích trong tác phẩm Mặt trăng và đồng xu của William Somerset Maugham. Đây là một nỗi cô đơn trên phương diện ngôn ngữ, chúng ta muốn được người khác thấu hiểu, nhưng lại không ai thấu hiểu ta, cuối cùng chủ đề có thể nói cùng nhau chỉ dừng lại ở thời tiết, giá cả thị trường chứ không phải là lập trường hay quan điểm về một vấn đề nào đó. Chúng ta đã bắt đầu quên mất việc phải phát biểu ý kiến rồi. Trong cuốn sách Symposium của Plato có một mẩu chuyện nhỏ nhà soạn kịch Aristophanes trong một bữa tiệc đã kể cho mọi người nghe một câu chuyện ngụ ngôn ly kì. Ngày xưa ngày xưa, loài người chúng ta đều là người thay thế, có hai đầu, bốn tay, bốn chân. Bởi vì lòng người quá kiêu căng ngạo mạn nên chúa tể của các vị thần, thần Zeus đã chia đôi con người, thế nên trong suốt cuộc đời, loài người không ngừng khổ sở tìm kiếm một nửa còn lại của bản thân. Nhưng những

người bị chia đôi quá nhiều, để tìm thấy được một nửa kia của mình quả thật là một trong những chuyện khó khăn nhất trên đời này. Xong những con người "mất đi nửa kia" đầy cô đơn ấy vẫn không quản ngại gian khổ để kiếm tìm. Aristophanes đó nói đó chính là khởi nguồn của tình yêu. Điều tôi muốn nói chính, đây là tâm trạng đau khổ và sốt ruột của những kẻ cô đơn đang trên con đường tìm kiếm tình yêu của mình. Xung quanh tôi không biết bao nhiêu người với muôn màu muôn vẻ, ai cũng thật sáng sủa, đẹp đẽ, tinh khiết như quả vải vừa trảy xuống từ trên cây. Nhưng tôi biết, sâu trong nội tâm mọi người đều tồn tại cảm giác cô đơn, lạc lõng bơ vơ vì không thể nhận được sự chú ý, quan tâm từ người khác, hay có thể là vì không được ai đó thấu hiểu, không tìm thấy tình yêu đích thực của mình chấm... Khi ta trăn trở về đủ điều kiểu cô đơn trên đời này, ta thường thắc mắc tại sao lại chỉ có mình mình cảm thấy như thế? Vì sao trong mọi người có vẻ như đều có cuộc sống thật tốt đẹp? Bạn thân ơi, đó chỉ là "Trông có vẻ" mà thôi. Mọi người trong chúng ta đều cô độc, hơn nữa, sinh ra đã cô độc. Thực ra nếu nghĩ như thế này, thế gian có hàng ngàn hàng vạn người đều như thế, tội tình gì sao cứ phải ôm rơm nặng bụng mang biết bao tâm trạng phức tạp cho bản thân? Vì thế nên tôi thường tự an ủi bản thân rằng, nhiều người giống như mình, tôi nên tận dụng khoảng cách cô độc này để tìm kiếm những điều có ích cho bản thân. Và từ đó tôi đã tìm thấy rất nhiều điều tốt đẹp của cuộc sống. Có người bảo rằng nghe tôi trò chuyện từng bị kéo vào trong ký ức, họ cảm thấy những lời tôi nói luôn mang theo tâm trạng buồn man mác, ưu thương. Hóa ra tôi đã vô tình mang theo tâm trạng của bản thân vào trong chương trình của mình. Tôi cảm thấy những nỗi buồn man mác, những ưu thương ấy đều là minh chứng cho tâm trạng cô đơn của bản thân và cũng là nỗi cô đơn của rất nhiều khán thính giả nghe chương trình của tôi. Tôi rất thích được chia sẻ những hồi ức của mình, bởi vì những ký ức ấy mang lại cho tôi cảm giác được yêu, khiến tôi cảm thấy mình không hề cô độc. Những ký ức ấy đã nhào nặn nên tôi của ngày hôm nay, để tôi càng trân trọng hiện tại, chứng tỏ sự tồn tại của mỗi cá thể xung quanh tôi, trân trọng từng yêu thương mà tôi đã trao đi, trân trọng những gì mình đã làm. Aristophanes lại cho rằng "người bị mất một nửa" là khởi nguồn của tình yêu, tôi rất thích cách nói lãng mạn này. Trên con đường tìm kiếm đầy gian khổ ấy, ta đã

không ngừng tìm kiếm đồng loại. Hãy yêu thương những con người có thể chung sống tốt đẹp với ta, tỉ dụ như, bạn thích đọc sách, đối phương cũng thích, hai người lặng lẽ trốn trong nhà, hơi ẩm gió mùa đông sưởi ấm cho các bạn, bất cứ lúc nào cũng có thể trao đổi cùng nhau những điều lý thú trong một cuốn sách," đồng loại" như thế mang lại cho người ta cảm giác bình an; lại ví như, hai người đều yêu âm nhạc, cùng nhau thảo luận về Kurt Cobain, Bob Dylan, Guns N'Roses, Suede, mỗi khi bên nhau không cần phải làm bất cứ điều gì, chỉ cần cùng nhau thưởng thức âm nhạc đã cảm thấy được bầu bạn, hoặc là cả hai người đều yêu thích điện ảnh, bàn tán về Stanley Kubrick, Woody Allen, Alfred, Alfred Hitchcock thôi đã cảm thấy hoàn toàn cân bằng về đời sống tinh thần, bạn chỉ muốn rằng sau lại có thể hẹn đối phương đi xem phim. Đây là sự tồn tại của cái gọi là "đồng loại",những người có thể giúp ta xua tan cảm giác cô đơn, mở ra một rừng đào giữa trần thế khô cằn hỗn tạp này. Khi tôi gặp được một người như thế, tôi thường thấy thế giới này thật tươi đẹp biết bao, có một người tuyệt vời như thế chia sẻ cùng tôi thế giới của riêng họ, tôi còn bất mãn về nỗi cô đơn để làm gì? Con người ta thường đặt rất nhiều tình cảm vào tình yêu lứa đôi, không có được tình yêu của ý trung nhân cảm thấy rất đau khổ, phải rời xa người mình yêu cảm thấy rất đau khổ, không tìm thấy người để yêu cũng rất đau khổ, nhìn thấy người ta tay trong tay tình cảm mặn nồng còn bản thân thì lạc lõng bơ vơ riêng một góc trời cảm thấy rất đau khổ, tất cả các dịp lễ Tết đều phải coi như lễ tình nhân cảm thấy rất đau khổ, thực ra tất cả những điều đó, tựu chung lại cũng chỉ là vì không có được tình yêu. Tuy nhiên chúng ta lại thường coi nhẹ tình thân, coi nhẹ tình bạn. Khi Mr. K có quan hệ mật thiết hỏi tôi đã từng tặng những gì cho cha mẹ, tôi mới bàng hoàng nhận ra rằng những gì mà tôi dành tặng cho họ mãi mãi không thể nhiều hơn những gì họ đã trao cho tôi. Kể từ khi lên đại học phải bắt đầu bốn ba phiêu bạt khắp nơi, thời gian tôi và những người trong gia đình ở bên nhau thật sự không nhiều.Tôi còn nhớ hồi năm thứ 2 đại học đi biển Hải Nam chơi, tôi nằm trên chiếc giường lớn trong khách sạn phải bắt đầu suy nghĩ đánh giá về bản thân tôi, thấy giống mẹ ở điểm nào, giống cha điểm nào, năm nay tôi bao nhiêu tuổi, cha mẹ tôi bao nhiêu tuổi, cứ nghĩ như thế, không hiểu sao bỗng nhiên nước mắt lại trào ra. Lúc ấy tự nhiên tôi lĩnh hội được 1 điều đáng sinh

thành trong thiên hạ ai cũng sẽ phải đối mặt với sinh lão bệnh tử cho. Đừng nghĩ rằng đây là chuyện dễ dàng ai cũng biết, khi ta buộc phải tiếp nhận nó, ta mới thấy nó khó chịu đau buồn như thế nào. Vì thế, chúng ta phải tận dụng chút thời gian ít ỏi này để yêu thương mọi người trong gia đình. Tình thân giữa bạn bè với nhau cũng thật kỳ diệu, rõ ràng là những người không có quan hệ gì với nhau, sau đó vô tình gặp gỡ, tìm thấy sự ăn ý và phù hợp lẫn nhau, từ đó luôn sát cánh bên nhau, trao cho nhau sự ấm áp của nhân gian. Kể từ đó, bạn bè chính là một cái "thùng nước gạo" để ta trút hết mọi nỗi niềm, là nguồn cổ vũ mỗi khi tâm trạng ta sa sút, là người cho ý kiến trong các cuộc mua sắm, luôn tồn tại trong cuộc sống của nhau. Mỗi khi thất tình đều cảm thấy tình bạn là tất cả, nhưng lúc yêu đương mặn nồng lại xem nhẹ nó đi. Có điều tình bạn thần kì ở chỗ, ta không cần phải cố gắng nhớ về nó, bởi vì vốn dĩ chưa từng lãng quên. Tôi và hai cô bạn thời đại học đã xây dựng một mối quan hệ đồng chí vô cùng bền vững, chiếm một vị trí không thể thay thế trong những ký ức thời sinh viên của nhau, cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, quan trọng là trong suốt bốn năm đại học, cả ba chúng tôi đều độc thân dù điều kiện của cả ba cũng không đến nỗi nào. Chúng tôi có rất nhiều thời gian vui chơi cùng nhau, vun đắp tình cảm, thường cùng nhau đi mua sắm vào những buổi tối mùa hạ, tán gẫu về những chuyện trên lớp, rồi những chuyện ở các câu lạc bộ sinh viên trong trường, mua sắm mệt rồi lại quay về các khu chợ đêm cạnh cổng trường cùng uống bia. Chúng tôi cùng nhau ngồi ngoài các lối đi trong trường, mặc cho dòng người qua lại, thoải mái trò chuyện trên trời dưới bể. Đó là những hình ảnh không bao giờ quên được hát trong ký ức về ba đứa chúng tôi. Bạn xem, tôi lại vô thức quay về quá khứ để tìm lại những tình cảm năm xưa rồi. Thế nên, chúng ta đều không hề cô độc và quay quanh chúng ta có muôn vàn yêu thương, bao ký ức cả cũ và mới đều sẽ đi theo ta suốt quãng đường đời. Ở một góc sâu thẳm nào đó trong ký ức có những khoảng khắc thời gian như dừng lại. Ngày mai không thể đến nếu như ta cứ canh cánh những điều tốt đẹp của quá khứ trong trái tim, con người ta không thể cứ sống trong quá khứ, vì vậy, ta cần phải đứng dậy bước tiếp, không ngừng tìm kiếm yêu thương. Đừng lo lắng, bạn không hề cô độc, bạn còn có yêu thương.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Thành phần "dự bị"

Anh biết em sẽ không nhớ đến anh, thế nên xin em hãy luôn vui vẻ. Anh biết em sẽ không nhớ đến anh, thế nên anh cứ mãi cố chấp yêu em. Anh biết em sẽ không tin tưởng anh, thế nên anh sẽ đợi chờ. Anh biết em không hiểu được anh, thế nên xin em hãy sống cho thật tốt.

[Phía đông - Trần Học Đông]

Thân là thành phần "dự bị", chúng ta là cộng đồng cô độc nhất trên thế gian này, hưởng thụ cảm giác cô đơn sang chảnh nhất, thường xuyên bị người ta giới cho một gáo nước lạnh, thường xuyên nhảy cẫng lên sung sướng khi nhận được tin nhắn hồi âm chỉ có một chữ " Ừm " của đối phương, thường xuyên cảm thấy thật khó để khiến cho đối phương rung động trước mình..., không biết bao nhiêu cái "thường xuyên". Mỗi tình bất bình đẳng này khiến cho người ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi nhưng lại không cam lòng buông tay. Có người nói, nếu thấy đau lòng thì hãy buông tay, nhưng có rất nhiều thành phần "dự bị" chỉ đến khi nào gom góp đủ nỗi thất vọng, cuối cùng biến thành tuyệt vọng, mới chịu từ bỏ tình yêu. Tôi cũng vậy, có khác gì đâu. Năm lớp 10, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy đã bị trúng tiếng sét ái tình. Tôi lén khắc tên cậu ấy lên cây, tự thấy trong trái tim mình, cậu ấy đã mọc rễ, đâm chồi nảy lộc không khác gì một ngọn cây. Lần đầu tiên tôi được tiếp xúc với cậu ấy ở cự li gần là lúc cậu ấy giúp đỡ cho một người anh em của tôi, tôi cảm thấy cậu ấy đúng là một chàng trai đầy nghĩa khí. Giống như sư tử tem vậy, tôi thu thập rất nhiều thông tin về chàng trai Cây mình. Tôi đạp xe đi phía sau cậu ấy để biết được địa chỉ nhà cậu ấy, lặng lẽ nó đếm xem nhà của hai chúng tôi cách nhau bao xa. Mỗi khi lướt qua cậu ấy, tôi lại liên suy đoán về chiều cao của người ta, ừm, tầm 1 mét 78, ôi, sao tôi lại thấp thế này! Bạn bè xung quanh cũng giúp

đỡ tôi nghe ngóng tin tức về cậu ấy. Bây giờ nhớ lại, tôi cảm thấy bản thân không khác gì một tên ăn trộm, theo đuôi, tính toán, suy luận, nhưng lúc ấy vậy mỗi khi biết thêm được điều gì, một vài ý tưởng nào đó trong lòng tôi lại bành trướng thêm một chút. Năm lớp 11, cậu ấy đứng dưới lầu tòa nhà tôi học gọi tên tôi, đưa đồ ăn vặt cho tôi, nhờ tôi chuyển cho cô bạn thân. Cậu ấy không hề hay biết rằng tôi thích cậu ấy, nhưng tôi vẫn rất vui lòng giúp cậu ấy theo đuôi người mà cậu ấy thích, cho dù cô ấy là bạn thân của tôi. Tôi thấy cậu ấy lấy hôn một cô gái xinh đẹp trong lối cầu thang, xấu hổ tới mức lập tức đi lướt qua cậu ấy, trái tim như muốn tan thành trăm mảnh, nhưng lại chẳng thể nói ra. Năm lớp 12, chúng tôi cùng nhận tin qua lại trao đổi về kinh nghiệm học hành, so sánh thứ hạng sau mỗi kỳ thi, bàn chuyện thi cử. Chúng tôi cùng thi đua trong học tập cho tới tận 3 giờ sáng, một trong hai người không chống chọi lại cơn buồn ngủ kéo đến bèn nhắn tin cho đối phương, " Ngủ đây, ngủ ngon nhé." Khi đó chúng tôi đã là đôi bạn thân, nhưng cậu ấy không hề biết tôi thích cậu ấy. dịp giáng sinh, tôi tự tay làm hai chiếc hộp thật đẹp để đựng 2 quả táo, một hộp tặng cậu ấy và một hộp tặng cho bạn trai. Cậu ấy cũng tặng lại cho tôi một chiếc hộp đựng áo thun công do chính cậu ấy làm, rất xấu, nhưng tôi lại cứ ngắm mãi. Đại học năm thứ nhất, tôi và bạn trai chia tay nhau vậy chàng Cây đã cùng tôi trải qua những ngày tháng đau khổ, đương nhiên tôi cũng cùng cậu ấy trải qua những khó khăn. Khi đó cậu ấy vừa ra nước ngoài, bên cạnh không có lấy một người bạn thân. Tuy chúng tôi chưa từng chính thức yêu nhau, nhưng lại luôn quan tâm chăm sóc cho nhau. Bạn bè đại học của tôi tuy chưa từng gặp mặt cậu ấy nhưng đã nắm rõ mọi chuyện về cậu ấy trong lòng bàn tay qua lời kể của tôi, rất nhiều người biết đến cậu ấy cậu ấy, giống như một người thân thuộc giấu mặt luôn tồn tại vậy. Cậu ấy dự định đi Hồng Kông vào kỳ nghỉ hè của năm thứ hai. Thế là tôi lại hùng hục liều mạng kiếm thêm tiền, chạy vạy khắp nơi để làm thủ tục. Không ngờ đến gần sát ngày đi, cậu ấy lại nói không thể đi được vì bận rộn việc học hành bài vở. Tôi dặn lòng không thể nói ra chuyện dầm mưa dãi nắng để làm thêm và những vất vả mà tôi đã trải qua cho cậu ấy biết. Năm thứ 3 đại học, chúng tôi có kế hoạch đi Sơn Đông, tôi đã chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy thì lại phải hủy bỏ. Dự định đi Thượng Hải, tôi bận rộn lo bao thủ tục, nghiên cứu hành trình, đặt

khách sạn cùng bao chuyện vật vãn khác, lần này cuối cùng cũng được đi đúng theo kế hoạch, chỉ có điều hành trình 5 ngày thì đã có 2 ngày cậu ấy phải dành thời gian ở bên an ủi một người bạn Hàn Quốc của cậu ấy, chỉ còn lại ba ngày, tôi vô cùng trân trọng. Lên năm thứ tư, bài vở ngạo đầu, cả hai đều bận rộn không có thời gian, tôi đã dần dần đi đến tuyệt vọng. Sau khi tốt nghiệp, đi làm được một năm, cuối cùng thì tôi cũng đã có thể từ bỏ. Sau khi chàng Cây về nước, chúng tôi hẹn nhau đi uống rượu. Rót cuộc thì tôi đã có thể tự nhiên, nhẹ nhàng nói cho cậu ấy biết chuyện tôi đã thích cậu ấy suốt bao nhiêu năm qua, nhưng đã có thể buông tay để tôi tự thấy mình bình thản hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều. Tôi cứ ngỡ mình sẽ vô cùng bị thương, vô cùng tội nghiệp, nhưng không ngờ lại có thể nói với cậu ấy những chuyện năm xưa như thể đang nói chuyện của người khác. Cậu ấy cũng thản nhiên cười nói rằng cậu ấy đã biết từ lâu rồi. Thật ra thì tôi cũng biết là cậu ấy biết chuyện này từ lâu rồi, không cần cậu ấy nói, tôi cũng biết. Viết tới đây, đột nhiên tôi nhận ra rằng, có lẽ tôi không thể buông tay sớm hơn là bởi vì trong suốt những năm tháng ấy tôi có thể trải qua rất nhiều điều về tình yêu. Mỗi tình này đối với tôi mà nói cũng vô cùng hạnh phúc. Tiểu thuyết gia Đài Loan Trần Tuyết nói, tình yêu không phải là sự đảm bảo, tình yêu là hai cá thể độc lập tự do nguyện ý ở bên nhau và cùng trao đi yêu thương, làm tất cả những gì có thể, cho đến ngày bắt buộc phải chia tay, ta chỉ cần chắc chắn một điều rằng mình đã làm hết sức những chuyện không trái với nguyên tắc của bản thân, không vì tình yêu mà đánh mất chính mình, coi thường chính mình là, còn về việc ta có được những gì, mất đi điều gì, những vui vẻ hay khổ đau, đó đều là những điều tất yếu trên con đường tình yêu là những trải nghiệm của tình yêu. Chỉ có điều những thành phần "dự bị" như chúng ta, trong tình yêu có rất nhiều trải nghiệm hơn mà thôi. Đôi khi ta yêu không phải là con người thật sự của người ấy. Đôi khi phải người ấy chỉ là một hình tượng lý tưởng mà ta dựng nên. Đôi khi phải ta chỉ lợi dụng người ấy để duy trì những mơ mộng về tình yêu. Những thành phần như chúng ta sẽ đau khổ, sẽ muốn buông xuôi, như trong một cuốn sách câu nói: "Trái tim cô đơn của thiếu nữ một khi đã mơ tưởng đến tình yêu thì sẽ luôn kiếm tìm một đối tượng để gửi gắm giấc mộng ấy". Con người ta vẫn không chịu tin vào điều đó, cứ muốn nhớ mãi tới người

đã khiến ta đau khổ. Cứ đi theo tiếng gọi con tim đi, nếm trải thất vọng, đau buồn, bi thương, cũng có khi rơi lệ, cũng có lúc mượn men say, hoặc có thể để những bi thương ấy chảy thành sông. Đừng bao giờ tự ti về chính mình, người dám yêu mới là dũng cảm nhất. Chúng ta chỉ đang tạm thời gửi gắm tình yêu của bản thân nhằm đối tượng mà thôi. Đợi đến một ngày, khi ta đã đi qua mọi tâm trạng bi quan của chính mình, hết lần này tới lần khác, có lẽ đó chính là lúc ta loại trừ người ấy ra khỏi trái tim. Xin đừng nặng lòng với những thành phần "dự bị" thân yêu, ông trời đang bắt ta cùng người ta yêu chịu thêm vài ngọn núi nữa mới có thể đến với nhau, để ta biết trân trọng đối phương.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Yêu như một người trẻ tuổi, kiềm chế như một người trưởng thành

Thời cấp 3 tôi có một người bạn trai, chính là anh chàng cho dù bị cha mẹ phát hiện chuyện yêu sớm, tức muốn đánh gãy chân tôi, buộc chúng tôi phải chia tay thì tôi vẫn cứ kiên trì ở bên cạnh cậu ấy, vẫn cứ tin rằng tôi và cậu ấy sẽ mãi mãi bên nhau. Người bạn trai mà khi tôi quyết vào miền Nam học còn giận dỗi suốt một tuần, người đã từng nói sẽ ở miền Bắc chờ tôi, tương lai sau khi tốt nghiệp, chúng tôi sẽ kết hôn, vậy mà lại "đá" tôi. Khi tôi biết được chuyện này đã khóc tới sưng cả mắt, vội vàng muốn bay về để níu kéo cậu ta, thậm chí còn không buồn suy xét xem tiền sinh hoạt của mình có còn đủ để mua vé máy bay, chi trả cho lần kích động này hay không. Các bạn cùng phòng mắng tôi một trận, như giáng một cái tát vào mặt tôi khiến tôi phải từ bỏ ý định đó, chờ tới kỳ nghỉ đông. Kỳ nghỉ đông tôi về nhà, kiềm chế cảm xúc của bản thân, dối cha mẹ đến nhà em họ để hàn huyên. Tối hôm đó chỉ có mình cô em họ tôi ở nhà, tôi có thể ra ngoài bất cứ lúc nào. Năm đó cậu ấy vẫn còn đang ôn thi lại, tiết cuối cùng của giờ tự học tới 10 giờ mới kết thúc, khi đó mới có thể gọi điện hoặc nhắn tin. Thế là hơn 10 giờ, tôi gọi điện nói với cậu ấy rằng, tôi có điều muốn nói. Cậu ấy không đồng ý, tôi nói không được vậy tôi kêu cậu ấy đợi tôi ở ZZ, tôi sẽ tới ngay. Cúp máy xong tôi lập tức thay quần áo rồi ra ngoài, trong túi không có một đồng nào, cứ thế đi tới điểm hẹn, may mà cậu ấy đã ở đó. Tối hôm đó trời rất lạnh, tôi chưa đi được bao lâu thì tuyết bắt đầu rơi, những bông tuyết trắng xóa trên đầu tôi như muốn đóng băng cả mái tóc. Tôi đã xuất hiện trước mặt cậu ấy với bộ dáng tàn tạ như thế. Vừa nhìn thấy cậu ấy, tôi chưa kịp nói lời nào đã nhào vào trong vòng tay cậu ấy, tôi hi vọng rằng cậu ấy sẽ vẫn giống như trước kia, xoa đầu tôi nói tất cả chỉ là một trò đùa. Nhưng cậu ấy không làm như thế. Cậu ấy không có một biểu cảm nào, lạnh lẽo đẩy tôi ra, trách tôi sao lại bắt cậu ấy đợi lâu như thế. Cậu ấy đẩy có

chút mạnh tay khiến tôi suýt nữa ngã nhào trên mặt đất. Cậu ấy lạnh lùng nói, " Sao cậu cứ như vậy? Đã nói chia tay là chia tay, làm sao có thể cứu vãn, cậu còn đến làm gì nữa? ". Tôi chợt khóc, từng cơn gió lạnh tát vào mặt như những lưỡi dao sắc bén. Tôi cố chấp lao vào lòng cậu ấy, lại bị cậu ấy đẩy ra, một người cứ lao vào, một người lại đẩy ra, cho tới khi cả hai đều chẳng còn sức lực nữa, cậu ấy đã không còn kiên nhẫn để nói chuyện với tôi, quay lưng bước đi. Tôi không đuổi theo, ngơ ngẩn bước đi ngược trở lại con đường lúc này để quay về, lúc đó đã gần 11 giờ, màn đêm khiến tim người ta trở nên lạnh giá. Khi về tới nhà em họ, người tôi lạnh như một khối băng, cũng không tài nào mở miệng nói chuyện, khiến em họ tôi nhìn mà xót xa. Cho đến ngày hôm nay, tôi đã không còn liên lạc gì với cậu bạn trai cũ đó nữa, và cũng không còn là thiếu nữ vẫn sẵn sàng chết vì tình yêu năm xưa. Giờ tôi mới hiểu ra, những hành động năm đó cũng mình chẳng qua chỉ để cảm động bản thân. Khi còn niên thiếu, ta luôn muốn thể hiện hết mọi đau khổ bị thương của bản thân cho người khác thấy, nhưng cũng chẳng thể lọt vào mắt người ta. Những kí ức mà bạn cho rằng là khắc cốt ghi tâm, đối với người khác chưa chắc là như vậy, cũng có khi người ta chẳng biết tới những kí ức ấy. Trong tập tản văn Thanh Đại của Lý Bích Hoa từng nói : " Cái gì gọi là dư thừa? Đó chính là áo ấm vào mùa hạ, quạt vào mùa đông, và những yêu thương chăm sóc của anh khi trái tim em đã nguội lạnh". Tình yêu thuở thiếu thời giống như việc bạn vượt trăm núi ngàn sông mang một bình trà nóng vào mùa hè vậy, ân cần mang tới cho đối phương, đối với bạn, trăm núi ngàn sông kia mới thật gian khổ biết bao, nhưng đối với người ta, tách trà nóng của bạn hoàn toàn không có tác dụng nào. Bạn cho rằng mình đã có thể cảm động trời đất, lấy lòng cả trăng sao, nhưng đối với người ta, chưa biết chừng bạn lại là trở ngại dai dẳng trốn hoài cũng không thoát. Giờ đây, thế giới của những người thành công, ai ai cũng phải biết kiềm chế, kiềm chế những ảnh hưởng của bản thân, kiềm chế những đau khổ bị thương, kiềm chế cả nỗi cô đơn của riêng mình, ngay cả tình cảm của mình cũng chẳng dám biểu đạt một cách thẳng thắn, sợ rằng sai một li đi một dặm, muốn trải qua những ngày tháng bình an không một mối nguy hại của riêng mình. Người người đều bận rộn, bận sống, bận chết, bận sống không bằng chết, bận lo mua xe, mua nhà, bận lo cho vợ chồng con cái, tự tìm cách để thắng

chức tăng lương, vờ như không biết cảm xúc của những người xung quanh, càng không muốn để ý tới những biến đổi trong tâm lý con người khác. Kiểm tra bản thân là một bước rất quan trọng trong quá trình trưởng thành, không thể nông nổi như thời còn niên thiếu, liều mình sống chết vì một điều gì đó để ôm thiết thòi về bản thân, phải bảo vệ an toàn cho sĩ diện của riêng mình rồi ôm nó xuống mồ. Tôi có thể nhún nhường trước những tâm trạng rung động thuở thiếu thời, nhưng không sao quay trở lại được những năm tháng đầy dũng khí ấy. Mỗi một buổi sáng thức dậy, hối hả vội vã bước đi trên con đường tấp nập người qua lại ở Bắc Kinh, ai cũng muốn tiến lên phía trước, bước vài bước về hướng dẫn tòa nhà sang trọng, đối mặt với những vị sếp lớn, hay những lãnh đạo nữ sớm bước vào thời kỳ tiền mãn kinh phải soạn một đồng đề án vô tác dụng với kiếm chút tiền quảng cáo ít ỏi từ weibo. Nói cho cùng, chẳng ai có thời gian và công sức để chơi mấy trò rung động thời niên thiếu. Thời điểm này phải người trưởng thành càng cần sự ủng hộ, giúp đỡ, bầu bạn và bao dung lẫn nhau hơn khi còn trẻ, ta thường thích thay đổi vì đối phương, cố gắng trở thành mẫu hình lý tưởng trong lòng người ấy, chứ không phải là chính mình, cứ như con thiêu thân lao vào ngọn lửa tình yêu, cho tới ngày bị nó thiêu rụi. Khi lớn thêm một chút ta mới hiểu, tình yêu cần sự độc lập của hai cá thể. Hãy là chính mình, chân lý của tình yêu nằm ở việc thu hút lẫn nhau, cùng nhau tiến bước theo chí hướng chứ không phải theo đuổi và bám lấy nhau.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Tôi muốn được yêu hết mình một lần nữa

Tuổi 25 là cái tuổi khiến người ta đau đầu. Theo quan niệm truyền thống ở cái tuổi này, con người ta nên tìm một đối tượng, yêu đương một, hai rồi kết hôn, trong vòng 1,2 năm kế tiếp thì sinh con đẻ cái. Trước 30 tuổi nên hoàn thành nhiệm vụ kết hôn và sinh con. Thế giới này rộng lớn như vậy, quan niệm về giá trị của xã hội hiện đại ngày một tăng cao, đây là chuyện tốt nhưng trong một vài trường hợp hiếm hoi nó lại chẳng hay ho chút nào. Trong tiềm thức của tôi, bây giờ đã không còn tồn tại cái gọi là nên hay không nên nữa rồi. Tôi thích uống rượu, thích cùng những chàng trai có quan hệ thân thiết với mình uống vài chén tán gẫu đôi câu. Tôi từng hút vài bao thuốc, nhưng không chịu được" mùi khói thuốc vương vấn trên đầu ngón tay" nên đã bỏ. Tôi rất thích xăm mình,từng một lần thất bại, năm nay đang muốn thử lại lần nữa. Tôi thường nghe theo cơ thể mình, đôi thì ăn, yêu là không hối hận. Những điều này trong mắt người lớn đều không phải là thứ gì tốt đẹp. Những điều mà ta muốn làm nên, đến hôm nay dường như không còn như vậy nữa, ví như quan niệm truyền thống mà tôi vừa nhắc tới, ví như những người nên yêu hay không nên yêu. Cô nàng Y bạn tôi là một cô gái tương đối có duyên, có rất nhiều bạn bè, trong con mắt bạn bè cô ấy là người vô cùng tốt. Chúng tôi quen biết nhau từ thời trung học và khi đó tôi cảm thấy cô ấy như một cô gái toàn năng. Cô ấy có một anh bạn, bạn bè đều đồn rằng từ hồi cấp hai họ đã rất thân thiết với nhau, mọi người đều nói hai người họ yêu nhau, nhưng thật ra họ chưa từng là tình nhân. Anh bạn đó yêu một cô bạn khác của tôi vài năm, sau đó vẫn yêu một người khác vài năm, cô nàng Y cũng có người yêu thời đại học, trong suốt quá trình ấy, họ rất ít liên lạc với nhau. Vậy mà năm ngoái đến năm nay, hai người ấy lại khôi phục mối quan hệ thân thiết. Khi anh bạn kia và cô người yêu chia tay, cô nàng Y vẫn đang đắm chìm trong ngọt ngào với mối tình của riêng mình. Ra tết, cô nàng Y có đăng một dòng trạng thái trên mạng xã

hội, đại ý là muốn nói mình và người yêu đã chia tay. Không ngoài dự liệu, hai người ở bên nhau thời gian dài, những mâu thuẫn và sự khác biệt ngày càng trở nên rõ nét hơn, không có người thứ 3, không ai phản bội ai, chỉ vì không còn yêu nhau nữa nên chia tay. Vài tháng sau tôi hỏi thăm, cô ấy nói cô ấy đang yêu, nhưng không dám kể với ai. Hóa ra cô ấy cùng anh bạn quán quýt bao năm kia là chính thức ở bên nhau, mà anh bạn ấy lại đã từng yêu một cô bạn khác của tôi. Nghe được tin ấy, tôi cảm thấy rất vui, bởi vì đi một quãng đường lòng vòng như vậy bao nhiêu năm, cuối cùng họ đã đến bên nha. Cô ấy nói, " Mình muốn được yêu hết mình một lần nữa ". Nói thật lòng ở cái tuổi không còn trẻ trung mấy như chúng tôi, muốn bắt chấp tất cả để lấy dũng khí để lao vào tình yêu không phải là chuyện dễ dàng gì. Khó khăn ở đây không phải là vấn đề thời gian, mà là vấn đề tâm sức. Con người ta luôn muốn dùng hết tâm sức của mình cho cuộc sống, phấn đấu hết sức cho cuộc sống của mình. Cuộc đời đẹp thật đấy, nhưng không thể phủ nhận, nó đã tồn tại rất nhiều điều tàn khốc mà ta không thể xem thường. Mà những lúc như thế, tình yêu lứa đôi tuy quan trọng, nhưng lại chẳng quan trọng. Đối với phái nữ, tình yêu là điều vô cùng quan trọng trong sinh mệnh, cho dù là một cô gái lạnh lùng đến đâu, khi đối mặt với tình yêu cũng bị đánh bại, trở thành một người tràn đầy sức sống. Nhưng cuộc sống này cần biết bao nhiêu điều chờ người con người ta để ý, lưu tâm, dùng toàn bộ ánh mắt vào tình yêu không phải là hành động sáng suốt. Tôi rất ngưỡng mộ những người vì tình yêu mà liều lĩnh không màng lợi ích của bản thân, có lẽ họ chính là những người đáng yêu nhất trên thế giới này. Nhân gian tự cổ tình say đắm, hận không thể hẹn với gió trăng. Khi còn có thể nồng nhiệt, xin hãy cứ làm việc hết mình, nếu không sau này khi già đi, hồi tưởng lại vậy mới hối hận vì sao khi đó mình không dũng cảm hơn. Chỉ cần ta dũng cảm hơn thêm một chút, chưa biết chừng cuộc đời đã khác đi. Dù cho tới phút cuối cùng ta cũng không thể bên nhau, chí ít ra cũng đã từng đi bên nhau một lần. Mỗi một người đều nên có ít nhất một lần trong đời hành động nồng nôi, chính là những lần đã có những lần kích động mà mọi người xung quanh không ai có thể khuyên bảo được. Cho dù ta có bị thiêu rụi, có hóa thành tro, chết ta đã từng một lần nồng nhiệt. Thế nên, trước khi già đi, xin hãy yêu hết mình thêm một lần nữa.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Thói quen của người yêu cũ

Anh ấy có thói quen vo tròn giấy rồi mới vứt vào sọt rác. Anh ấy có thói quen uống một tách cà phê vào mỗi buổi sáng. Anh ấy có thói quen mở nhạc ở mức lớn nhất mỗi khi tắm hay ăn cơm. Anh ấy có quen đặt đúng phần khóa kéo cửa chặn ở vị trí dưới chân. Anh ấy có thói quen lưu lại một ngọn đèn trước khi ra khỏi nhà...

Rồi sẽ có một ngày, bạn phát hiện ra rất nhiều thói quen gắn liền với anh ấy như hình với bóng bỗng truyền sang chính bạn, đó là sau khi anh ấy rời đi. Bạn cũng sẽ quen uống cà phê vào mỗi buổi sáng, bạn cũng mở nhạc lớn hết cỡ khi nấu cơm, những lúc tâm trạng vui vẻ còn lắc lư theo điệu nhạc, trước khi ra ngoài bạn cũng để lại một ngọn đèn, cho đến khi, "một nửa" khác hỏi tại sao bạn lại làm như vậy, bạn mới chợt nhận ra, những thói quen của người yêu cũ đã thâm nhập vào cuộc sống của bạn. Mà khi nhận ra được điều này, bạn nghĩ tới điều gì? Bạn nhớ tới những ngày tháng bên nhau mặn nồng trước kia, hay là khoảnh khắc hai người cứ luôn đổ lỗi cho nhau để rồi mỗi người một ngã? Nhớ tới hình ảnh một người cố níu kéo, một người phủi áo quyết ra đi, hay là hai người không ai bảo ai, quay lưng ai đi đường nấy? Khi kết thúc một mối quan hệ, chúng ta thời điểm đó không hề cảm nhận được những tình tiết nhỏ nhất, mãi sau này khi hồi tưởng lại, từng hương vị chua cay mặn ngọt của khi ấy như lại trở về một lần nữa, hơn nữa, chỉ một mình ta có thể cảm nhận được. Ta không biết mình đã lây nhiễm những thói quen của đối phương từ khi nào, cuộc sống thường nhật cứ trôi qua từng ngày, người với người không ai giống ai vì sao dần dần lại lây nhiễm thói quen của nhau, vì sao khi đã bị lây nhiễm rồi là không thể bỏ được những thói quen ấy? Lưu giữ những thói quen ấy, có lẽ là muốn giữ lại tia hi vọng cuối cùng để níu kéo người ấy ở bên mình. Đấy, nhìn xem, người ấy đâu có rời đi, phải không, mình và người ấy đã hợp thành một thể rồi sao. Trong bài viết Thói quen và tổn

thương, Tiểu Nham Tinh đã lấy một ví dụ như thế này: Có một cô gái, bạn trai cũ của cô ấy rất thích xem đấu bóng, thế là cô ấy đã ghi chép tất cả lịch phát sóng trong sổ tay của mình, đặt đồng hồ, cho dù nửa đêm khuya khoắt buồn ngủ díp cả mắt cũng phải cố dậy xem cùng bạn trai. Một đêm nào đó sau khi chia tay, đồng hồ báo thức vẫn cứ réo chuông như thường, cô ấy mắt nhắm mắt mở lần đồng hồ để tắt chuông, phản xạ định đánh thức người bên cạnh, nhưng khi nhận ra khoảng trống không chẳng còn ai, mới vui mặt vào chần khóc nức nở. Những ví dụ như thế vẫn còn rất nhiều, đồng nghiệp A của tôi yêu một cô gái trong hai năm, sống chung nửa năm, đồng nghiệp của tôi thường xuyên phải tăng ca cô gái sẽ bật một bóng đèn, ngồi trên bàn chờ anh ấy cho tới khi ngủ quên, gục luôn trên bàn, chỉ cần thấy ánh đèn ấy, là trái tim anh lại thấy ấm áp. Nhưng con người không ai có thể chờ đợi mãi, cuối cùng cô ấy rời xa đồng nghiệp của tôi, dọn khỏi ngôi nhà ấy. Có một buổi tối muộn anh tan làm về nhà, như một thói quen hi vọng có ai đó đang chờ mình, vì thế mà vội bước nhanh hơn. Khi đến dưới khu nhà nhìn lên căn phòng tối không một ánh đèn, anh mới biết mình đã quen với việc có người chờ đợi, nhưng cô ấy không còn đợi anh từ lâu rồi. Tình yêu rồi sẽ bị hao mòn, tình yêu có nồng cháy đến bao nhiêu, dữ dội đến bao nhiêu, rồi cũng sẽ có một ngày lửa cháy hết, chỉ còn lại đồng tro tàn cùng chút khói bay lên vương vẩn trong không trung, khi đó ta mới bắt đầu nuối tiếc, ngọn lửa ấy có dấu hiệu lụi tàn từ khi nào ? Chúng ta không ngừng lặp lại những thói quen của đối phương, bản thân không ngừng thay đổi, sau đó lại đối mặt với vô vàn sự vật sự việc của cuộc sống. Những thói quen của người yêu cũ sẽ không ngừng ủa tới để bạn nhận ra rằng mình đã đánh mất người ta, nhưng cũng lại khiến bạn nhận ra rằng, bạn không hoàn toàn đánh mất người đó. Cúng không ngừng nhắc nhở bạn rằng, bạn đã hoàn toàn buông tay, nhưng lại cũng chưa hoàn toàn buông tay. Vì thế phải tôi thật sự muốn biết, có phương pháp nào để duy trì được tình yêu dài lâu thêm một chút hay không? Hay nói cách khác, làm sao để bớt yêu đi một chút, làm sao để dành tình yêu, giống như kem đánh răng vậy, mỗi lần chỉ lấy một ít thôi, như vậy liệu có thể dùng được trong một thời gian dài hay không?

Ngoài lề xúu

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, truyện đã được 1k view rồi thật sự cảm ơn mọi người ạ.

LỜ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Mong rằng bạn sẽ đợi được đúng chuyến xe bus của mình

"Một người chạy suốt ba ngày ba đêm vượt núi băng đèo để tới gặp người con gái mà mình yêu thương. Khi anh ta gặp được cô gái, mới biết cô ấy đã đứng đợi anh ta trước cửa nhà mình suốt ba ngày ba đêm. Bạn nó xem vậy ai đã hi sinh nhiều hơn? Tôi cho rằng là cô gái. Bởi vì đối với hi vọng, khi bạn hành động không ngừng, nó sẽ càng ngày càng lớn, nhưng khi bạn đứng im chờ đợi, nó sẽ càng lúc càng nhỏ đi". Đạo lý này cũng có thể áp dụng trong việc chờ xe bus. Mỗi khi đứng đợi xe bus chắc hẳn bạn cũng sẽ như tôi, cứ mãi ngẩn cổ, quên cả chớp mắt để nhìn hết chuyến xe này tới chuyến xe khác đi qua. Mấy phút đầu còn đỡ, bởi vì đây là chuyện thường tình khi đi xe bus, nhưng cứ đợi mãi đợi mãi, bạn sẽ bắt đầu sốt ruột, muốn bỏ đi, nhưng nghĩ lại, đã đợi lâu như vậy rồi hay là cứ đợi thêm một lát. Nhìn xung quanh, bạn tự hỏi mọi người có phải cũng đang đợi cùng một chuyến xe với mình hay không? Sao họ không sốt ruột như mình? Trong lòng mặc dù vẫn rất sốt ruột, nhưng bạn vẫn phải nhẫn nại chờ, bởi vì sốt ruột cũng vô ích. Đến khi bạn gần như sắp tuyệt vọng, chuyến xe mà bạn đang chờ mới từ từ đi đến. Rất nhiều chuyện trên đời cũng như vậy, chờ đợi tình yêu cũng như vậy. Tôi rất thích một ban nhạc của Đài Loan có tên là Thảo Đông Không Có Party, họ có một ca khúc tên là Chờ đợi, đã biểu đạt hết ý tứ của tôi: "Chuyến xe của bạn đâu, phải chăng nó đã dừng lại rồi? Người mà bạn đang chờ đợi ở đâu, phải chăng người đó không tới nữa?". Giữa biển người mênh mông, ta đâu có mong muốn gì khác, chỉ muốn chờ đợi sự xuất hiện của một người. Có đôi khi sự chờ đợi ấy còn khó khăn hơn cả sự chờ đợi của công chúa ngủ trong rừng và công chúa Bạch Tuyết hay Vương Bảo Xuyến 18 năm canh giữ Hàn Diêu. Nhưng chờ đợi luôn phải tiêu tốn thời gian và tâm sức. Trên trời bóng trăng vừa sáng lại vừa tròn, em muốn đuổi theo, nhưng anh lại giữ lại, anh bảo cứ chờ thêm lúc nữa, trăng sẽ tự khắc sẽ đi qua. Đợi suốt 15 ngày, trăng tròn đã thành trăng

khuyết, em thật muốn khóc lớn lên, chính anh bảo em chờ đợi, vậy mà lại cho em một kết quả như thế này hay sao? Có rất nhiều chuyện trên đời không thể chờ đợi. Tôi muốn xăm, đã nhắm trúng được một cửa hàng, tôi rất thích tên của cửa hàng đó, nhưng lại nghĩ cứ đợi vài hôm, đợi khi nào có thời gian, đợi khi nào quyết tâm đi, hoặc là đợi tích đủ tiền. Tôi cứ không ngừng trông ngóng, không ngừng do dự, cho đến một hôm, nội tâm kích động của bản thân đã nói với tôi rằng, đừng chờ đợi nữa. Tôi lao tới cửa hàng đó, mới biết người ta đã đóng cửa rồi. Còn có rất nhiều chuyện, thứ mà ta chờ đợi được không phải là điều ta mong muốn. Người ta thường cho rằng người có nhiều mảnh tình vắt vai, những người thay người yêu như thay áo là những người không nghiêm túc trong tình yêu, không có trách nhiệm với chính mình. Nhưng các bạn đã từng nghĩ rằng những người mà họ đã từng qua lại vốn không phải là đối tượng thích hợp dành cho họ hay không chưa? Họ cũng đang bơi giữa biển người mê mông, không ngừng tìm kiếm, không ngừng gặp gỡ, rồi lại tìm kiếm, lại gặp gỡ, chờ đợi được rất nhiều người, nhưng không ai trong số đó là người dành cho họ, họ cũng oan ức tủi thân vô cùng. Nếu lần sau bạn có gặp những người mà bạn bốn cho là đào hoa, lăng nhăng, thì lên đến xem xét kỹ lưỡng hơn một chút, xem họ thực sự lăng nhăng, hay chẳng qua họ chỉ là những người có số phận không may mắn, gặp toàn những người không thích hợp. Tôi cũng là một kẻ kém may mắn như thế, người mà tôi yêu không yêu tôi, người yêu tôi thì tôi lại chẳng yêu họ. Ta không thể tìm những người xứng đôi vừa lứa như ta mong muốn, điều này có thể trách ai được? Chỉ có thể trách chính mình không may mắn. Trúng số độc đắc còn chưa chắc đã khó khăn hơn việc có thể gặp được người có vai trò đặc biệt với mình. Mong rằng chiếc xe mà bạn đang chờ đợi sẽ đến sớm, cũng mong chuyến xe ấy chính là chuyến xe mà bạn cần, nó vừa vận dừng lại ở trước mặt bạn, cửa vừa mở ra, bạn đã tìm thấy vị trí cho riêng mình. Mong sao tất cả chúng ta đều sẽ may mắn như thế!

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Uống một ly cho mỗi tình vô vọng mà ta đã trải qua

Người sống trên đời đều giống nhau. Nếu nói trên đời này có thứ gì con người không thể kiểm soát được, có lẽ đó chính là tình yêu. Tình yêu thật sự là quá đẹp đẽ, khiến những người gặp phải nó đều say đắm đến điên đảo thần hồn. Thế gian này không phải mọi thứ đều thuận lợi, có đôi khi, đau khổ của con người chính là việc yêu mà chẳng được yêu. Tôi và bạn bè có lẽ đã có thể thành lập nên "Liên minh phe thất tình". Thời đại học tôi thậm yêu một đàn anh khoá trên, không thể dung nạp thêm bất cứ chàng trai nào vào trong tầm mắt, mỗi khi nhìn thấy anh ấy là đôi mắt tôi tự động toả sáng. Anh ấy chính là khởi nguồn của mọi hy vọng trong tôi. Tôi không kiềm chế được mong muốn tiếp cận anh ấy, nên đã kết bạn với anh trên tất cả mặt trận liên lạc, rồi cứ như một người hâm mộ ngày ngày nhắn tin cho anh, nhắc nhở anh thời tiết thay đổi, cẩn thận không cảm cúm. Anh cũng rất lịch sự, chưa từng khiến cho tôi cảm thấy khó chịu. Đến khi được làm trợ giảng, lúc quản lý các sinh viên năm thứ nhất mới vào trường, anh cũng chịu đứng chờ dưới trời nắng, nghiêm túc quan sát các em tập quân sự. Bạn cùng phòng của tôi cho rằng đây là cơ hội thích hợp để thúc đẩy mối quan hệ của hai chúng tôi. Thế là, tôi cũng phải đứng đợi dưới ánh nắng mặt trời cùng anh, thi thoảng đưa cho anh chai nước, nhìn anh uống, nói đùa vài câu với anh cũng cảm thấy hạnh phúc rồi. Có một hôm tôi gặp anh trên lối đi nhỏ trong trường, tôi đi cùng mấy người bạn, còn anh đi với một cô gái khác. Anh nhìn thấy tôi, mỉm cười rồi bước qua. Khi đó, trái tim tôi tan nát như thể một bầu trời sao sụp đổ. Tôi nghĩ, trời ơi, mình lại thất tình rồi. Khi về đến phòng ký túc, tâm trạng tôi chìm đắm trong sầu não và bi thương, anh lại nhắn tin tới, nói rằng cô gái kia chỉ là một người bạn tốt của anh, nói tôi đừng hiểu lầm. Mọi người đã nghe thấy chưa? Anh nói tôi đừng hiểu lầm, anh cũng thích tôi phải không? Tôi cứ ôm theo mộng tưởng ấy để chìm đắm trong một mối quan hệ vô vọng của riêng tôi. Quan hệ của cả

hai chúng tôi không hề tiến thêm được bước nào, duy nhất có một lần miễn cưỡng có thể coi là cuộc hẹn giữa hai người, chưa đâu vào đâu thì đã kết thúc rồi. Tôi chưa từng nói với đối phương rằng tôi thích anh, bởi vì tôi không cảm nhận được chút tình ý nào anh dành cho tôi. Từ đầu tới cuối, tôi chỉ tự biên tự diễn một vở kịch cho chính mình xem. Ngày anh tốt nghiệp, bạn bè rủ tôi tới cùng anh chụp ảnh kỷ niệm. Tôi đứng bên cạnh anh, tay chân lóng ngóng chẳng biết đặt vào đâu, anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi, bảo tôi nhìn vào ống kính, sau đó mỉm cười. Lúc đó trái tim tôi mới ngộ ra rằng, ồ, đúng thế, nhìn vào ống kính mà xem, trong ống kính ấy, hai chúng tôi đều đang mỉm cười. Tôi không hề nỗ lực tiến thêm một bước, vì thế anh cũng tự nhiên không cảm nhận được tình cảm của tôi. Chỉ trách tôi, chỉ trách tôi mà thôi. Tôi nên nhắc nhở bản thân sớm hơn, đây vốn là một chuyện tình không hề có hi vọng. Mãi tận sau này, tôi tới Bắc Kinh, còn anh về quê nhà ở Quảng Đông, chúng tôi đã nhiều năm không gặp, cũng không nói chuyện với nhau lời nào, anh gửi tới một lời mời cuộc gọi video, nói muốn nhìn thấy tôi. Chúng tôi nhìn nhau qua camera, không ai có gì thay đổi, bật cười. Anh trực tiếp nói trước mặt tôi, vì sao năm đó không thể hiện tình cảm của mình với người mình thích thêm một chút, biết đâu người ấy cũng thích tôi thì sao. Khi đó, tôi mới bàng hoàng. Tôi của bây giờ rất muốn nói lời xin lỗi với tôi của trước kia, bởi vì tôi của khi ấy quá yếu đuối, quá hèn nhát khiến cho tôi của ngày hôm nay mới không sao khởi sắc lên được. Tự tôi cho rằng đó là mối tình không có hi vọng. Điều đáng quý của tình yêu nằm ở chỗ ta không thể kiểm soát được, bản thân tự vẽ ra hết bao viễn cảnh về đủ mọi phương diện của đối phương, tự nghĩ xem người ấy sẽ xuất hiện bên cạnh mình như thế nào, là một chàng trai cao gầy, nhỏ nhắn, thành tao, hay là một anh chàng ngang ngược, phá phách? Người ấy sẽ xuất hiện bên ta trong một trường hợp như thế nào, là một chiếc ô đưa ra trong ngày mưa, hay vòng tay che chở trên xe buýt? Người ấy sẽ xuất hiện bên ta với tâm trạng gì, tiêu dao tự tại không màng đến sự đời, hay là vui vẻ phấn chấn? Nhưng tất cả những viễn cảnh trong tưởng tượng ấy đều không ăn nhập gì với hình ảnh thực tế khi người ấy xuất hiện bên ta. Có lẽ người ấy hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của bạn, hoàn cảnh gặp gỡ của bạn và người ấy cũng không hề lãng mạn, thậm chí có khi còn trái ngược hoàn toàn so với những gì bạn

đã từng tưởng tượng ra. Nhưng bạn vẫn yêu người đó, không gặp người ta sẽ buồn, gặp rồi lại vui vẻ đến quên trời quên đất. Khi bạn phải lòng người đó, có thể bên họ đã có một người khác, nhưng tình yêu không thể kiểm soát được, bạn không thể khống chế được bản thân. Tình yêu như dòng nước không hề bị thu phí, ào ạt chảy vào, cuốn trôi mọi suy nghĩ trong bạn. Trong số bạn bè tôi có một người đã gặp phải một tình yêu vô vọng như thế, một mối tình chỉ hận không thể gặp được nhau sớm hơn, em mãi mãi là người đến sau. Cô ấy là một cô nàng khó có thể yêu ai được, chàng trai theo đuổi cô ấy không hề thiếu, chỉ trách mắt cô ấy quá cao, không thể cúi xuống nhìn thấy bất cứ chàng trai nào. Anh ấy là một người đàn ông đã có người yêu, hai người yêu nhau được vài năm rồi, thậm chí còn đang bước tới lộ trình hôn nhân. Cô và anh gặp được nhau trong một bối cảnh vô cùng bình thường, mối quan hệ bạn của bạn, và rồi họ trở thành bạn của nhau. Hai người làm bạn với nhau một thời gian dài, ngày càng thân thiết, cuối cùng mới bàng hoàng nhận ra, không biết họ đã phải lòng nhau từ lúc nào. Nhưng giữa họ vẫn tồn tại một khúc quanh không thể nào tìm được lối ra, đấy chính là người bạn gái của anh. Cô ấy không muốn tổn thương một người con gái khác, người đứng ngoài xem như tôi mà thấy xót xa cho sự tiến thoái lưỡng nan của cô ấy, bèn khuyên cô ấy nên chấm dứt mọi chuyện tại đây, nhanh chóng thoát ra khỏi mối quan hệ sai lầm này. Nhưng tôi dựa vào đâu mà phán đoán tình cảm giữa hai người họ không phải là tình yêu? Dựa vào đâu mà có thể nói tình yêu của bọn họ là sai lầm? Tình yêu vốn là thứ không thể kiểm soát, không thể khống chế được. Trái tim vốn là một con ngựa bất kham, ai có thể ngăn cản nó lao tới nơi thảo nguyên xanh mát chứ? Từ chuyện của người khác, ngẫm lại chuyện của mình, vì sao ngày trước mọi người khuyên cứ dừng cảm lao vào mối tình mà tôi vẫn cho là vô vọng ấy, tôi lại không nghe theo? Tất cả sự kiêu ngạo, tự hào của tôi, tất cả những ngang tàn và tùy hứng, trước mặt người đó đều tan biến không còn dấu vết. Trong rất nhiều việc, tôi luôn tìm kiếm lợi ích cho cái tôi và lòng tự tin của chính mình, chỉ riêng lúc đứng trước mặt người đó, tôi tình nguyện làm một chú heo lười chìm đắm trong cơn ngủ say mà không muốn tỉnh dậy, mặc cho cậu ấy đối xử thế nào thì đối xử. Giống như một câu hát trong ca khúc của Mạc Tây Tử Thi: " Có chết cũng phải chết trong tay em ". Tôi tình nguyện, dù biết rõ tôi

và anh không thể có kết quả gì, nên tôi nguyện ngủ quên trong giấc mộng, cứ coi như anh đang nhìn tôi. Khi tôi yêu người ấy, tôi cũng yêu cả chính bản thân mình khi đó. Bạn không biết đâu, khi tôi cứ mặc sức chạy theo người ấy, tôi cảm thấy mình trẻ trung và tràn đầy sức sống. Khi tôi muốn mua một thứ gì đó, sẽ nghĩ xem liệu anh ấy có thích hay không, có cần hay không, trong tim luôn nghĩ đến một người là điều hạnh phúc biết bao. Khi tôi nhìn anh và thấy anh cũng đang nhìn mình, tôi cảm thấy tất cả những gì mình đã làm đều xứng đáng. Mặc kệ người ấy không thích tôi nhiều như tôi thích người ta, mặc kệ giữa chúng tôi không có một tia hi vọng. Tôi nhìn thấy một bình luận ở trên mạng, cho rằng nó vô cùng chính xác: " Tôi cảm thấy con người mình dường như đã bị thuần phục, trở nên ngu ngốc hơn, đánh mất hết sự lạnh lợi của bản thân. Tôi trở nên vô cùng dịu dàng, luôn sẵn lòng chờ đợi, chân thành, bao dung và sẵn sàng thay đổi lập trường để đứng trên lập trường của anh, không màng khó khăn vượt núi băng đèo, luôn chỉ cần anh cự tuyệt, tôi sẽ dừng lại. Anh không thừa nhận tôi là của anh, nhưng tôi cũng không còn là của chính mình nữa rồi ". Có một ngày, tôi sẽ không còn chờ đợi trong vô vọng nữa, nên tôi của ngày đó nhất định sẽ đối mặt với con người vốn có của chính mình. Thực ra mỗi một người xuất hiện trong cuộc đời bạn đều có thể đi cùng bạn một đoạn đường. Sự xuất hiện của người đó nhất định sẽ có sứ mệnh và ý nghĩa của riêng nó, khi sứ mệnh đó được hoàn thành, có thể người đó vẫn sẽ ở bên bạn cũng có thể dần dần rời khỏi cuộc đời bạn. Bạn tiếc nuối vì một mối quan hệ không có hi vọng, không có tương lai, nhưng thế thì đã sao? Chẳng phải bạn có phải bạn cần sở hữu giây phút huy hoàng của tình yêu, được nhìn thấy góc mềm mại nhất trong tâm hồn của mình sau? Vì sao ta nên uống một ly cho mối tình vô vọng mà ta đã trải qua? Chẳng phải ta nên cảm hận nó hay sao? Ta nên mắng chửi cuộc đời bất công, phẫn nộ vì sao người ta yêu lại không yêu ta, hẳn chắc vì sao cuối cùng chỉ còn lại mình ta, kêu ca vì sao người có được hạnh phúc, mà hạnh phúc đó là không phải ta mang lại sao? Chúng ta nên như thế sao? Không nên chút nào. Ta nên cảm ơn những mối tình vô vọng ấy, nó khiến ta nhận ra hóa ra mình cũng có lúc dừng cảm như vậy, dám theo đuổi một người xa xăm như ánh sao trên trời. Nó khiến ta nhận ra mình cũng có khi dịu dàng như vậy, mỗi khi nghĩ đến người ấy đều bất giác nở nụ cười. Nó khiến ta

nhận ra mình cũng đã từng tốt đẹp như thế, vì muốn bản thân mỗi khi đi cạnh người ấy có thể tự tin hơn, ta cố hoàn thiện mình phải rèn luyện mình. Tôi và anh ấy, giữa hai chúng tôi không có hy vọng, ngay từ đầu tôi đã biết điều này. Ngay chính. Ngay khoảnh khắc tôi nhận ra mình yêu anh, tôi đã biết, mình không thể nào kiểm soát được cái kết của câu chuyện. Nhưng ít nhất thì mối tình vô vọng ấy khiến tôi tìm ra được nhiều khía cạnh khác của bản thân. Thế cho nên, chúng ta vẫn nên theo đuổi tình yêu đến cùng, người này không có hy vọng, biết đâu người kế tiếp lại là người có hi vọng nhất, đừng tự đưa ra các kết luận quá sớm, với quan điểm như " Tôi quyết định sẽ cô độc cả đời" gì đó, ta có thể ném hết chúng đi được không? Tôi vẫn thích viễn cảnh một người ngẩng đầu ưỡn ngực xông pha lên phía trước, còn một người ở phía sau lặng lẽ toả sáng, soi sáng dẫn lối cho con đường giăng đầy những sương mờ. Tạm thời là mối quan hệ vô vọng, không vấn đề gì hết, thời gian cả một đời còn rất dài, tôi tin, người này không được, sẽ còn có người kế tiếp, người tiếp theo nếu vẫn vô vọng, lỡ người tiếp sau đó lại chính là người mà ta đang tìm thì sao? Vì vậy hãy hỏi những bạn trẻ vẫn đang sống trong những mối tình vô vọng, các bạn đừng quá đau buồn, hãy cứ để mình chìm đắm trong khoảnh khắc này lâu thêm một chút, sau này, rồi lại sau này nữa, khi những vô vọng ấy đã cạn kiệt, phải chăng chỉ còn lại hy vọng mà thôi? Uống một ly cho mối tình vô vọng mà ta đã trải qua. Uống một ly cho những ngày tháng không thể nào quay lại ấy. Uống một ly cho con người cố chấp của ta trước kia. Uống một ly cho tất cả những điều không thể.

LỜ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Chương 2 Hãy xông pha như những chú bò tót

Cuộc sống tự lập của tôi

Năm 24 tuổi tôi thường xách theo một quả dưa hấu về nhà vào mùa hạ. Tôi không thích ăn các loại hoa quả khác, không có niềm đam mê bất tận với các loại hoa quả như đa phần các cô gái khác. Tôi không tin rằng ăn nhiều có một chút thì mình có thể gầy như một que tăm và cũng không nghĩ rằng ăn nhiều đủ đủ thì ngực của tôi có thể từ cup C thành cup E được. Sau khi mua dưa hấu về, tôi hay bỏ vào trong tủ lạnh. Tôi thuê nhà chung với vài người khác, tổng cộng 4 phòng, 5 người ở, trong đó có một phòng là một đôi vợ chồng trẻ, cô vợ mới mang thai cách đó không lâu, cô ấy thường xuyên vào nhà vệ sinh, có lẽ cái thai ấy khá lớn, đè nặng lên bàng quang của cô ấy. Chiếc tủ lạnh này cả 4 phòng dùng chung, trong đó đủ loại rau, trứng gà và sữa chua, mùa hạ còn có đồ viên. Cô vợ đang mang thai kia thường xuyên nấu rất nhiều đồ ăn có ớt, tất cả mọi người đều phải kiềm chế cảm giác muốn hắt hơi, thật cố gắng hắt hơi không phát ra tiếng động bởi vị cay nồng xông vào mũi. Cũng đúng thôi, mọi người chung sống hòa bình được đã là chuyện tốt đẹp lắm rồi, cũng không mong mối quan hệ có thể trở nên thân thiết, chỉ cần không mâu thuẫn dẫn đến cãi nhau, chửi nhau, thậm chí đánh nhau là được rồi, mùi thức ăn cay nồng thì kệ nó đi. Tôi rất ít khi sử dụng tủ lạnh, theo như cách nghĩ của một số người, tôi là tuýp người sống lập dị, không dễ gần, nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy điều này cũng không sai. Tôi tích đồ ăn trong nhà, cũng không để các loại gối ôm, hay gối hình ngộ nghĩnh để trang trí trên giường, kén ăn, chỉ thích ăn thịt gà và khoai tây, không thích ăn thịt lợn. Mẹ tôi nhắn tin QQ, nói là rất nhớ tôi, muốn gọi điện video. Tôi chấp nhận lời mời cuộc gọi, đồng thời mở một video clip dạy bài luyện tập thân thể, trong suốt cả cuộc gọi hai mẹ con chẳng nói được mấy câu, nhưng mẹ tôi nhìn thấy tôi sẽ cảm thấy an tâm hơn nhiều, tôi cũng rất vui

về, để mẹ vừa nhìn thấy tôi luyện tập thân thể, vừa biết rằng cuộc sống của tôi tạm thời không có đàn ông, sau khi tan làm cũng chỉ có tập thể dục thôi. Thật không nghĩ tới việc mình đã có cuộc sống độc thân nhẹ nhàng và bình thản như vậy trong suốt 5 năm qua. Mạng xã hội đúng là nơi tuyệt vời để gắn kết con người với nhau, một người bạn đại học của tôi đưa bạn trai đi chơi, hay rồi, bao bạn bè vào bình luận không ngớt, " Ôi, hạnh phúc quá đi!" , " Ôi đúng là đang khoe khoang để ngược đãi tinh thần của dân FA đây mà..." , " Ôi..." , trong bức ảnh, anh bạn trai không hề lộ chính diện, theo lời cô ấy nói thì do bạn trai của cô ấy không đẹp trai. Còn tôi, điều mà tôi muốn bạn bè nhìn thấy trên mạng xã hội chính là cuộc sống hiện tại của tôi rất ổn, viết văn, trồng hoa, đủ các buổi tụ tập ăn uống với bạn bè. Có điều, chỉ cần là con người thì ai cũng biết, cuộc sống đằng sau mạng xã hội là biết bao nỗi niềm, bao lạc lõng, cô đơn, nhưng mọi người đều biết là được không cần phải vạch trần nó ra. Con người ta ai cũng cần những lời nói dối thiện chí. Những người đã đi làm đều rất hạn chế suy nghĩ, đặc biệt là những kẻ như tôi, mới ra trường chưa được bao lâu, kinh nghiệm không có, sở trường thì ít mà tật xấu lại nhiều. Chúng ta sống đa phần chỉ dựa vào đồng lương, 40% đã tiêu vào tiền thuê nhà, ăn uống chẳng đáng là bao, không còn cách nào khác, đôi khi cũng phải tụ tập bạn bè, bản thân lại là tuýp người có lòng tự trọng, không thể dễ dàng để cho nam giới chi tiền hết lần này tới lần khác được. Tôi còn nhớ đợt tháng 10 phải đi ăn tiệc đầy tháng của con một người bạn đại học, phí vé máy bay cũng phải tiền vậy đi dự tiệc cũng phải tiền, còn muốn nhưng tiền tụ tập để hỏi thăm mấy cô bạn thân nữa. Ôi mẹ ơi, chẳng phải rõ ràng tôi đã rất lãng mạn hẹn các cô ấy cùng đi Đại Lý, hoặc là đánh liều đi Nhật một chuyến hay sao? Còn rất hào sảng nghĩ, " Cùng lắm là bà đây không đi làm nữa, đi chơi nửa tháng rồi về", không phải sao? Nhưng nghĩ tới sắp đến hạn nộp tiền nhà, lại tốn mất hơn 5 nghìn tệ, giấc mơ lãng mạn kia thật sự chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi. Buổi tối, sau khi tụ tập xong, tự thấy mình nên chăm chút lại ngoại hình của mình một chút, thế là lên mạng mua sắm quần áo, mua được một chiếc váy, một đôi giày vải và một chiếc áo sơ mi. Nửa tháng trước tôi vừa mới hào sảng mua một lô quần áo mới, thế mà mấy hôm nay đã không còn gì để mặc nữa rồi. Năm nay đã mua hơi nhiều sách, nhà sắp không còn chỗ để nữa rồi,

thực sự là không còn chỗ nữa. Tôi lấy dưa hấu trong tủ lạnh ra ăn, có một mình mà, ăn dưa hấu thì cứ lấy thìa mà khoét, khoét lấy khoét để một hồi bỗng dưng nước mắt trào ra, tôi nhớ tới một vài người bạn trải qua năm tháng gần như trở thành người dưng, nghĩ tới những người ngày nào cũng gặp mặt mà vẫn cảm thấy chưa đủ, nghĩ tới những người phải vượt qua cả một thành phố mới có thể gặp mặt, mỗi lần gặp đều như lần đầu gặp nhau, nghĩ tới những người ngày ngày đều gặp nhau nhưng chỉ mong sao không phải thường xuyên nhìn thấy, nghĩ tới những người tôi vốn cho rằng chẳng thân thiết gì nhưng lại có thể kể bí mật của họ cho tôi, nghĩ tới rất nhiều người có bị đánh cũng không hề gục ngã... cứ mãi nghĩ mãi nghĩ mãi, bất giác ăn hết quả dưa hấu từ lúc nào. Mấy hôm nay trời rất nóng, người như muốn bốc hỏa, mặt mọc đầy mụn, tôi phải đi ngủ đây. Nhưng tôi biết chắc rằng, nằm lên giường tôi còn phải cầm điện thoại lên mở một loạt ứng dụng để lướt, sau đó lại dùng iPad xem vài video clip, không ngủ được lại ra ban công ngồi một lát. Không biết quanh đây có tên biến thái nào không, liệu tôi có nên mua một bộ đồ nam rồi mặc vào, giả làm bạn trai của chính mình hay không? Hai người đàn ông sửa chữa điều hòa tối hôm qua bận rộn tới tận 12 rưỡi đêm, tôi cứ phải mở toang cửa ra suốt, may mà vạn sự bình an. Tôi chỉ biết dưa hấu đã giảm vài giá, các loại hoa quả khác giá cả như thế nào thì tôi cũng không biết được, càng không muốn biết giá rau củ, nói chung vậy trong cuộc sống này, còn rất nhiều thứ mà tôi cảm thấy mơ hồ. Ừm, cuộc sống tự lập của tôi.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Thân gửi 1 con người khác của tôi trên thế gian

" Ai mà chưa từng nghĩ đến những khả năng khác của cuộc đời? Nếu như mình không học trường đại học này, nếu như mình chọn lựa một chuyên ngành khác, nếu như bây giờ mình đang làm việc ở một lĩnh vực khác, nếu như mình không quen biết ai đó, vân vân và vân vân. Có điều, đột nhiên tôi ý thức được rằng, thực ra trong khi ta đang nghĩ về những điều đó, ta đã bị hạn chế bởi môi trường xung quanh. Vì thế, hãy nghiêm túc làm chính mình là được rồi." Đây là một đoạn trong tác phẩm The Opposite of me của Sarah Pekkane. Tôi không tiến hành khảo sát điều tra, nhưng cũng xin được võ đoán rằng mỗi một con người trong chúng ta đều đã từng nghĩ tới một cuộc sống hoàn toàn khác, nghĩ tới một mặt khác của chính mình trên thế gian này, cuộc sống của mặt khác ấy hoàn toàn khác với cuộc sống của chúng ta, đó là một con người hoàn thiện hơn bản thân ta. Hỡi một con người khác của tôi, cho phép tôi được gọi là "bạn". Bạn có một cuộc sống hoàn toàn không giống tôi. Có lẽ bạn sẽ không ngồi lì cả ngày trong văn phòng, những ngày đẹp trời chỉ dám ngước đầu lên bầu trời để ngưỡng mộ những chú chim. Chúng có thể tự do tự tại bay lượn trên bầu trời, nhưng tôi thì không thể, bạn có thể. Bạn sống như những cánh chim ngoài kia, trong giờ làm việc có thể đi du xuân nếu muốn, không màng tới bất cứ trở ngại nào, không phải nhìn sắc mặt của bất cứ ai, chỉ cần có hứng là xách ba lô lên và đi, thực hiện tất cả những điều có thể làm cho ta vui vẻ. Đầu năm thì đi du xuân, mùa hạ thì đi làm vài cốc bia lạnh, mùa thu thì lên núi ngắm lá cây ngân hạnh, mùa đông vui mình trong nhà ngủ đông, thi thoảng lại ngắm nhìn dòng người run rẩy qua lại và những cành cây liêu xiêu bởi những cơn gió lạnh qua khung cửa sổ. Có lẽ bạn cũng không có nhiều tiền bạc, nhưng bạn tiết kiệm được nhiều hơn tôi, sau hơn 2 năm làm việc, có khi bạn đã đủ tiền mua có hai chiếc Macbook Pro, nhưng bạn lại không hề muốn mua laptop, số tiền ấy bạn chỉ muốn dùng để học một thứ gì đó hoặc du lịch đó đây,

có lẽ bạn sẽ tiêu tiền cho việc bù đắp lại những kiến thức về đồ họa mà bạn đã rơi rụng trước đây, hoặc là tiêu tiền cho chuyến đi du lịch Nhật Bản mà bạn đã nhiều lần bỏ lỡ, tới thăm Nara, tới thăm Hokkaido, tới Shibuya- Tokyo rồi cả Kyoto nữa. Nơi ấy có đủ các loại, nào là khách sạn sang trọng, suối nước nóng, quán rượu truyền thống kiểu Nhật, tiệm đồ nướng, câu lạc bộ đêm, nghệ thuật đường phố, nhà tắm công cộng, kịch Noh, văn hóa kimono ở Kyoto, kem ốc quế, trà sữa Hokkaido, bia Sapporo, lẩu bò, ẩm thực Kaiseki, đọc truyện tranh cả ngày, được xem sumo, được ngắm hoa anh đào, còn nữa còn nữa, đi thăm kim Các Tự hoàn toàn chỉ vì tác giả Yukio Mishima. Tất cả là để thực hiện ước mơ, không vì bất cứ điều gì khác. Hỡi một con người khác của bản thân, chắc chắn bạn sẽ có cuộc sống thông dong hơn tôi rất nhiều. Khi phải đối mặt với những vấn đề không đâu vào đâu trong cuộc sống, chắc chắn bạn sẽ xử lý ổn thỏa hơn tôi rất nhiều. Bạn sẽ không lóng ngóng tay chân khi gặp phải khó khăn trong công việc, sẽ không lặng lẽ âm thầm chịu hàm oan, sẽ không cả nể, sẽ biết cách từ chối người khác, cũng không vì sợ mất mặt mà không chỉ ra các lỗi sai của cấp trên. Nếu là bạn, khi nhìn thấy người khác có những hành động ngu ngốc, bạn sẽ nhiệt huyết sôi trào, kích động đến quên trời quên đất, trực tiếp thức tỉnh những kẻ kém cỏi xung quanh mình. Bạn nhất định sẽ là một người yêu ghét rõ ràng, biết mình cần cái gì và không cần cái gì, phân định rạch ròi thứ mình muốn làm và không muốn làm, vẫn vững như toà thành khi đối mặt với chợ đời phồn tạp, thấy sự loạn lạc ngoài kia, cho dù gió nghiêng mưa ngã, ta vẫn cứ chắc chân vững chãi, bạn sẽ có lòng tin vững chắc vào một số điều, cũng có thể kiên quyết phản đối một số điều, thích là thích phải không thích là không thích. Dường như trên đời này, không ai có thể phân định rõ ràng mọi thứ như vậy, bạn chính là người vững vàng vững tâm không loạn khó tìm trong nhân gian như thế. Có thể bạn sẽ thích nấu ăn và còn rất nhiều kỹ năng thủ công khác nữa, không như tôi tay chân vụng về. Tôi vô cùng kém các khoản thủ công, cũng đã từng ôm mộng thiếu nữ, học đòi đan khăn cho người nào đó, đan vào rồi loại tháo chúng ra đến hơn chục lần mới đan được một phần nhỏ của cái khăn. Quá trình học tập đan khăn của tôi rất lâu, nhưng suy cho cùng vẫn đan hoàn thành được một chiếc, có điều kết quả đạt được có hơi "kinh hoàng" một chút thôi. Sau khi tặng khăn cho

người đó và nhìn dáng vẻ người ta chắt vật khó khăn, gượng gạo mãi mới choàng được lên cổ, từ đó về sau không còn nhìn thấy chiếc khăn xuất hiện trên cổ người đó lần thứ hai nữa, tôi lại cảm thấy thất vọng tràn trề. Nấu ăn cũng như vậy, có một lần tôi nổi hứng trổ tài nấu nướng cho người nào đó, khi đôi đũa của anh hướng đến đĩa thức ăn mà tôi làm, tôi còn đang mơ tưởng anh sẽ khen tôi đảm đang, hiền thực, nấu ăn thật là ngon, thì anh lại nghi ngờ hỏi tôi, " Em cho cái gì vào món này thế? ", tôi nói chỉ có gia vị và hạt nêm gà. Nhìn anh lặng lẽ nuốt trôi, thứ 2 đựng đũa vào món ăn là khi thức ăn trên bàn đều đã chẳng còn sót lại cái gì. Tôi dè dặt khẽ hỏi " Đồ ăn em làm thế nào? " Anh nói, " Nhạt quá, sợ em buồn mới cố gắng ăn vài miếng, em đừng suy nghĩ lung tung " . Ừm bạn chắc chắn sẽ không như thế, món ăn bạn làm là thiên hạ đệ nhất, ai ăn rồi cũng sẽ có cảm nhận như vậy. Nhất định bạn sẽ là một cô gái chân dài dáng chuẩn, khuôn mặt xinh đẹp, không thiếu các chàng trai yêu thích bạn, người mà bạn thích chắc chắn sẽ để ý đến bạn, không bao giờ ghét bạn. Dăm ba người bạn thân không tính là nhiều, nhưng ai cũng là tri kỷ. Nửa đêm uống rượu, những người không chê bạn phiền phức sẽ luôn ở bên bạn, kiên trì lắng nghe bạn kể nhảm nhí, lâu lâu, đương nhiên là bạn cũng sẽ đối xử với họ như vậy. Thế nên tình bạn của các bạn sẽ ngày càng gắn bó, ngày càng thân thiết, bền lâu, vững như bàn thạch vậy. Có lẽ bạn sẽ không thích thứ tình cảm dần mồi mọt như gỗ bị ngâm trong nước, những tình yêu không thể chấp nhận nổi như thế, chắc chắn bạn sẽ từ bỏ nó ngay từ đầu. Những kẻ ngáng chân bạn trên đường đời, chắc chắn bạn sẽ đá họ sang một bên. Bạn sống điềm đạm, thông dong tự tại, bình thản, đôi khi sẽ bị người ta nói là đồ máu lạnh, bạn lại cho rằng không phải như thế, sống theo cách đó mới là khiến bạn thân trở nên hoàn thiện hơn, trong tình cảm, cần phải biết cự tuyệt những mối tình làm lỡ mới có thể gặp được đúng người dành cho mình. Bạn không hề phụ bất cứ ai, chỉ vì muốn gặp được đúng người nên mới nói lời từ biệt với những mối quan hệ làm lỡ. Chắc chắn bạn sẽ thuộc tuýp người có chỉ số cảm xúc cao, tuy chưa đến mức người gặp người yêu, nhưng ít nhất mọi người khi nhắc tới bạn đều cảm thấy không tồi. Bạn như một tinh linh giữa dòng người mê mông, ai cũng thích sự xuất hiện của bạn, bởi vì bạn không mang lại tổn hại cho bất cứ ai, đàn ông sẽ yêu thích vẻ dịu dàng của

bạn, còn phải nữa lại yêu quý tấm lòng thiện lương của bạn. Không như tôi. Thôi bỏ đi, thực ra bạn vốn không hề tồn tại, bạn chỉ là tưởng tượng của tôi mà thôi, bạn chính là những điều mà tôi không thể đạt được. Không đúng, không phải vĩnh viễn không đạt được, chỉ là tạm thời chưa đạt được mà thôi. Bạn càng giống như một giấc mơ của tôi, mơ ước của tôi không phải là việc tích được bao nhiêu tiền hay được đi du lịch vòng quanh thế giới gì đó, tham vọng của tôi chưa lớn lao tới mức ấy, tôi chỉ mong có thể hoàn thiện bản thân hơn, có thể tự tại, thông dong, bình thản, nhẹ nhàng như trong tưởng tượng của tôi, không phải nguy trang 1 lớp vỏ bọc, càng không phải xù gai nhọn ra để tự bảo vệ mình. Nếu đã không thể để những tưởng tượng ấy trở thành hiện thực, thì ít nhất hãy " nghiêm túc làm chính mình" như Sarah đã nói. Có thể sống như một cá thể độc nhất vô nhị trên đời này đã khó khăn lắm rồi, nếu như tiến gần tới tưởng tượng của mình thêm một chút là một chuyện vui biết nhường nào. Tóm lại, hãy cố vũ cho con người luôn sống một cách nghiêm túc của chính mình.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Thực ra chúng ta không có ngày mai

" Nếu như ngày mai phải chết, liệu bạn có thay đổi cuộc sống hôm nay không? Và bạn dự định sống theo cách sống của năm bao nhiêu tuổi?"

[The Doomsday Featherwits - Kotaro Isaka]

" Một lần duy nhất" là một cách nói trong trà đạo của Nhật Bản, nó có ý chỉ duyên phận chỉ tới một lần trong đời, trong một thời điểm nhất định, chỉ duy nhất một lần gặp gỡ với sự vật sự việc, hay một người nào đó, cơ hội quen biết cả đời cũng chỉ có một lần.

" Một lần duy nhất " vô hình trung đã thể hiện tư tưởng vô thường, thức tỉnh con người ta cần phải biết trân trọng mỗi một nhân duyên trong một khoảnh khắc của cuộc đời, dùng hết mọi tâm sức cho cơ hội chỉ xuất hiện duy nhất một lần trong đời ấy. Nếu như ta lỡ coi nhẹ những điều trước mắt, chưa biết chừng nó sẽ tạo thành nuối tiếc sâu sắc nhất khi đã lướt qua ta. Tôi nhận thấy dường như người Nhật rất thích những sự vật vô thường xuất hiện trong khoảnh khắc ngắn ngủi, ví dụ như cánh hoa đào rơi, ví dụ như ve sầu cuối hạ, hay những chú đom đóm nhỏ bé trong tác phẩm văn học cổ điển của Nhật Truyện kể Genji có miêu tả về phu nhân Hoa Phấn (tiếng Nhật gọi là Yuugao), người có mối lương duyên ngắn ngủi với Hikaru Genji, cô ấy là tượng trưng cho hình tượng bông hoa bìm trắng, nở về đêm nhưng đến sáng sớm lại rụng cánh, điển hình cho vẻ đẹp chóng tàn. Xem ra đối với người Nhật Bản thiên trường địa cửu thực sự không quan trọng, chỉ cần từng gặp gỡ, cần có nhau là được rồi. Giữa người với người, giữa con người với tất cả những điều tốt đẹp của cuộc sống đều chỉ có một cơ hội gặp gỡ duy nhất trong đời, khi vừa mới bắt đầu, sự gặp gỡ ấy đã là điều vô thường." Có thể tìm đâu được bóng trắng tươi đẹp của lúc ấy, từng vì sao

đang không ngừng tỏa sáng nhấp nháy từng giây, xin đừng nói trái tim anh vẫn còn nguyên vẹn, biển rộng trời cao mang theo bao thất vọng. " Ca khúc Vô thường của Hebe Điền Phúc Chân đã miêu tả hoàn toàn những biến đổi của thế gian. Nói tới vô thường, không điều gì có thể vô thường được hơn sinh mệnh. Sinh tử là điều mà con người ta có muốn cũng không trốn được chúng ta suy đoán cả cuộc đời, trần trở cả cuộc đời cũng không thể đưa ra được kết luận. Có người lựa chọn vui vẻ từng phút giây bởi cái chết là điều chắc chắn sẽ tới, con người thực sự không thể quay trở lại được quá khứ, vì thế còn thời gian để vui vẻ thì hãy sống thật vui vẻ. Có người lại lựa chọn sống thật nghiêm túc, bởi vì họ cho rằng nếu cái chết trước sau gì cũng tới thì hãy sống một cuộc sống thật nghiêm túc, khiến mỗi một giây một phút của cuộc đời đều trở nên có ý nghĩa. Cả hai cách đều đúng đắn, chỉ cần ngày hôm sau tỉnh lại, thấy mình vẫn còn sống, ta nên chúc mừng bởi mình vẫn còn cơ hội. Vì sao đột nhiên tôi lại nhắc tới những điều nghe có vẻ nghiêm trọng như " vô thường " , " sống chết "? Bởi vì gần đây đột nhiên xảy ra một vài chuyện vốn không liên quan gì đến tôi nhưng lại khiến tôi cảm thấy cảm khái vô cùng. Sau khi tốt nghiệp một năm nay, thực ra tôi rất ít khi liên hệ với các thầy cô ở trường đại học. Quan hệ giữa giáo viên và sinh viên ở giảng đường đại học không giống như quan hệ giữa thầy cô và học trò thời cấp 2, cấp 3. Thời học sinh các thầy cô quản chúng ta như cha mẹ vậy, còn lên đại học thì giống như cánh hoa trôi trong nước, bạn muốn thân thiết thì thân thiết, mà muốn quan hệ xã giao thì quan hệ xã giao. Cảm giác khi mới tốt nghiệp xong giống như rời xa một thành phố vậy, trong thành phố ấy có ngôi trường của tôi, trong thành phố ấy có các thầy cô của tôi. Mà ngôi trường của tôi, thầy cô cùng rất nhiều điều tôi đã từng trải qua trong " thành phố " ấy đều sẽ thay đổi theo thời gian, sẽ xóa nhòa đi mọi dấu vết của tôi ở nơi đó. Các thầy cô sẽ không nhớ đến tôi, ngôi trường kia cũng không nhớ đến tôi, " thành phố " ấy tôi sẽ không quay lại nữa. Tôi cứ ngỡ rằng những tình cảm đó đều sẽ chấm dứt. Một buổi tối cuối tuần, khi đang chuẩn bị đi ngủ, lướt mạng xã hội tôi thấy có một người bạn đại học viết một bài viết dài tới vài trăm chữ, đau đớn tiễn đưa một người, giây phút ấy tôi vô cùng bàng hoàng, bởi vì người đó không ai khác mà chính là một cô giáo đã từng dạy chúng tôi môn lịch sử văn học hiện đại, còn rất trẻ vậy là rất tài hoa, hơn nữa,

vẫn chưa lập gia đình. Tôi và các bạn hỏi ra mới biết cô qua đời vì căn bệnh ung thư vú thật đau đớn, chúng tôi mới tốt nghiệp được một năm mà đã phải âm dương cách biệt với cô giáo. Nhất thời kỷ ức những năm tháng đại học của tôi chợt ùa về, khi đó chúng tôi vẫn còn đang xôn xao bàn tán về cô ấy nói cô là người có học vấn, lại thẳng thắn. Ấn tượng sâu sắc nhất trong chúng tôi đó chính là dáng vẻ vội vàng của cô mỗi khi bước vào giảng đường với cặp mắt thâm quầng, liên tục nói xin lỗi vì sức khỏe của mình không được tốt, lúc đó chúng tôi cứ tưởng đó là lời nói đùa, không ngờ đến hôm nay mới biết cô hoàn toàn nói thật. Thế sự vô thường. Cô giáo chưa từng kết hôn, tôi không dám suy đoán là tự cô lựa chọn như vậy hay vì chưa tìm được đối tượng. Tôi nhận thấy có lẽ tất cả đều là chưa kịp, chưa kịp hoàn thiện điều mà thế gian vẫn quan niệm là "chung thân đại sự". Ta chưa từng nhìn thấy được điều gì là vĩnh hằng, điều vĩnh hằng nhất trên thế giới này có lẽ chính là sự thay đổi. Không ai biết trước được ngày mai rồi sẽ ra sao, không ai biết được tới năm 30 tuổi, 40 tuổi mình sẽ như thế nào, nhưng ai cũng biết một điều, buổi tối của mùa đông thường đến sớm hơn. Trước đây tôi luôn cứ nghĩ rằng, vì sao rõ ràng chúng ta chỉ mới hơn 20 tuổi đầu nhưng lại cứ luôn phải lo cái nọ, sợ cái kia. Tôi cũng thường hay tự dồn mình vào chân tường như thế, lo lắng nếu người mình yêu không yêu mình thì phải làm thế nào, công việc không thích hợp nhưng lại lo nếu mình thôi việc thì có chết đói hay không, mà tất cả mọi sự việc trên đời này đều có cách giải quyết. Nhìn thấy mọi thứ xung quanh không ngừng đổi thay, mình lại cứ dậm chân tại chỗ, nhìn thấy mọi người chạy ngược chạy xuôi, bản thân cùng vội vàng đưa chân ra nhưng lại chẳng nhích được bước nào. Sau khi nhìn thấy nhiều sự sinh tử biệt ly, dần dần tôi mới nhận ra rằng trước giờ mình vẫn sống một cách sai lầm, cuộc đời chỉ có một, vì sao tôi lại phải khiến bản thân chịu uất ức nhiều như vậy? Tìm kiếm những bộ quần áo thích hợp, tìm kiếm nhiệt độ vừa phải cho cuộc sống của mình, trân trọng những gì mình đang có, từ bỏ những thứ mà mình không muốn có, nhìn thấy ánh trăng sẽ vui vẻ một hồi, nếu như có thêm các vì sao thì lại càng vui hơn. Chẳng phải chúng ta chỉ có hiện tại thôi sao? Thực ra ta chẳng có ngày mai gì cả. Cái gọi là ngày mai đều rất vô thường với vô vàn biến số, nắm chắc được "hiện tại" đã là điều mà rất nhiều người không thể làm được rồi, việc

gì phải lo nghĩ nhiều chuyện chưa xảy ra như vậy. Hay nói cách khác, chỉ có đối mặt với hiện tại mới có thể thay đổi được tương lai, thay đổi những điều vẫn chưa xảy ra. Những chuyện của ngày mai, ngày kia rồi sẽ biết. Đối với những người đang lo lắng lỡ không thể bước tiếp thì phải làm sao? Thế thì cứ thử bước thêm một bước nữa xem.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Hãy xông pha như những chú bò tót

Bò tót là loài động vật trên cạn có thể hình to lớn chỉ sau voi. Tất cả con bò tót hầu như đều có sức lực mạnh mẽ, cường tráng nhưng hữu dũng vô biên. Tôi thích nhất là mấy cái sừng trên đầu chúng, có loại một sừng, có loại hai sừng, còn có những con cái đôi khi không có sừng. Không biết những loài động vật một sừng và bò tót có một sừng có quan hệ gì với nhau không. Đa số bò tót thường xuyên sống ở những vùng đồng cỏ rộng rãi, hoang mạc vậy bụi cây hoặc đầm lầy, đa phần sống đơn lẻ, các cá thể ít khi tiếp xúc với nhau. Tôi không sống trên vùng đồng cỏ rộng rãi, ngày ngày sinh sống trong những khu rừng sâu bằng cốt thép, từ "khu rừng" này đi tới "khu rừng" khác, dọc đường đi cảnh sắc không có gì khác nhau, không sao gặp được những thảm cỏ xanh mướt bên dòng suối. Sống trong một thế giới lúc nào cũng sôi sục, tôi cảm thấy mình nên xông pha về phía trước như những chú bò tót. Bò tót có vẻ bề ngoài rắn rỏi, như một lớp áo giáp chắc chắn, nhưng ai cũng biết các cơ quan bên trong cơ thể nó yếu đuối như chiếc kẹo bông gòn. Con người chẳng phải cũng thế hay sao? Chẳng phải biết bao người đêm hôm trước mới vắt tay lên trán ngẫm nghĩ sự đời rồi chìm dần vào giấc ngủ, sáng hôm sau đều tỉnh dậy trong hoảng hốt hay sao? Hoảng hốt có lẽ là bởi vì những "chứng bệnh" thường thấy ở tuổi trẻ, luôn có ảo giác như bản thân lạc lõng chơi vơi giữa dòng đời. Các bạn trẻ thường đứng trước gương vào mỗi buổi sáng cổ vũ chính mình, giống như một quả bóng được bơm căng, đến buổi tối là xì hơi, bắt đầu hoài nghi năng lượng tràn trề của bản thân vào buổi sáng phải chăng chỉ là hư ảo. Sự kiên cường lúc ban ngày đó là hoàn toàn nghiêm túc sau? Cái vẻ bề ngoài kiên cường hư ảo ấy giống như những lớp vỏ bọc cứng rắn để ngăn chặn những người khác đến gần, đến ta lại tháo từng lớp từng lớp xuống, để những lúc góc mềm yếu nhất của bản thân được dịp chui ra ngoài. Vẻ ngoài rắn rỏi và những yếu đuối ẩn sâu bên trong là nỗi đau của cả bò tót lẫn con

người. Liệu Nhất Mai có một cuốn sách tên là Sở hữu một cuộc sống ngu ngốc giống tôi, nội dung của cuốn sách thì tôi đã ném lên tới tận chín tầng mây từ lâu rồi, nhưng chủ đề này luôn cứ lẩn vẩn trong đầu tôi. Cuộc sống nơi đồng cỏ hoang dã còn có cả sư tử, linh cẩu, cùng đủ loài động vật hung dữ khác, bò tót thân thể nặng nề dần dần trở nên ngốc nghếch, nhịp sống lại chậm, liệu nó có biết được ý nghĩa của cuộc sống mà nó đang sống hay không? Có thể là biết, cũng có thể nó không hề biết. Chúng ta cũng không biết được ý nghĩa cuộc sống của chính chúng ta, nhưng ta lại sống trong từng cơn sóng của dòng đời. Vạn vật xung quanh đều lao về phía trước theo vận tốc ánh sáng, người trên tàu điện ngầm vội vàng, người trên xe bus vội vàng, người gọi điện thoại vội vàng, người đi làm vội vàng, ngay cả những người ngồi trên ghế nhà trường cũng không biết từ bao giờ lại trở nên vội vàng như vậy. Vậy mà, bạn và tôi, dường như chúng ta có chút ngốc nghếch, bước đi chậm chạp. Thời thanh xuân tươi sáng đẹp để không thể kéo dài, tất cả chúng ta đều bị dòng đời xô đẩy kịch liệt. Những người khác có thể hiện thực hóa những lý tưởng cuộc đời sớm hơn chúng ta, chắc chắn ta đã từng bất mãn, đã từng không cam lòng, đã từng mặc kệ tất thảy. Nếu ông trời đã ban cho ta sự ngốc nghếch này, tội gì cứ phải cố tỏ ra lạnh lợi, chi bằng cứ ngốc nghếch một cách chân thành để sống cho hết cuộc đời. Bạn biết không, thị giác của loài bò tót rất kém, nhưng khứu giác lại vô cùng nhạy bén. Con người ta trong tình yêu đôi khi cũng vậy. Tôi từng nghe có một cách nói như thế này: Tình yêu có thuộc tính vật lý, quá trình yêu đương trên thực tế là lực hút giữa mùi cơ thể, có liên quan đến nội tiết tố, mỗi cơ thể con người đều có một mùi đặc trưng riêng biệt, yêu một người chính là sự say mê với hương vị phát ra từ cơ thể của người đó. Khởi nguồn của tình yêu chính là hương vị đó, hương vị nguyên thủy nhất, thuần túy nhất. Nhưng ta thấy rõ ràng có rất nhiều người thị giác rất tốt nhưng khứu giác lại quá yếu, đường truyền của hương vị hoàn toàn bị cắt đứt. Bởi vì việc tìm đối tượng trong tình yêu đã khó khăn khiến người ta quý trọng thị giác sao? Có lẽ đây chính là phương thức đơn giản nhanh chóng nhất. Nhưng những kẻ ngu ngốc giống như tôi lại vẫn thích hương vị phát ra từ một người khác hơn, đủ sức thu hút, hương thơm của mái tóc, hương thơm từ những đầu ngón tay, hương thơm từ quần áo mặc trên người, tất cả đều phải thơm tho

như ánh nắng ban mai. Khi bạn nhận ra mình rất muốn, vô cùng muốn dựa gần một ai đó, ngửi mùi hương đặc trưng trong quần áo của người đó, có lẽ bạn đã bị người đó thu hút rồi. Những chú bò tót một khi đã bước vào tình yêu sẽ mạnh mẽ lao tới như một bản năng. Tiết trời cuối thu, thành phố bắt đầu đổ mưa, sống một mình cần phải biết chăm lo cho bản thân, đây là lời khuyên cho các bạn, cũng là cho chính bản thân tôi. Bò tót không phải là loài động vật thích sống theo bầy đàn, bạn xem, từng cá thể sống riêng biệt như chúng làm sao có thể chống chọi với cái lạnh giá của mùa đông? Dựa vào vẻ rần rở vốn có sao? Phải chăng chúng cũng mong muốn có một vòng tay ôm ấm áp? Những điều này có lẽ chẳng ai biết được. Nhưng có một điều tôi rất rõ, trong số chúng ta, những người luôn sống một mình, đơn thương độc mã đối với cuộc sống, đều tìm kiếm được những điều bất ngờ. Vẫn là Liệu Nhất Mai, trong một vở kịch mang tên Tình yêu bò tót của cô ấy có mấy câu thoại như sau: không cha không mẹ, không bạn bè, không gia đình, không sự nghiệp, không ai cần đến tôi. Cuộc đời tôi là một con số không, là một khoảng không vô định. Bạn có thể bỏ tiền ra cặp với hết cô này đến cô khác, nhưng bạn vẫn cô độc một mình, không một ai sẵn sàng ôm chặt lấy bạn, bản thân bạn cũng không có chút quan hệ với bất cứ ai. Rất nhiều người trong chúng ta thường nói, "Tôi rất yêu cuộc sống độc thân, những lúc một mình thật tự do tự tại, thoải mái biết bao", thật ra đó đều là những lời dối trá, nhưng nhiều người cũng nói dối thì điều đó lại trở thành sự thật hiển nhiên. Con người có đôi khi giống như bò tót, nhưng cũng có lúc không hoàn toàn giống với bò tót. Sống một mình không có nghĩa là cô độc. Những người bình thường như chúng ta thực ra đều rất cần những vòng ôm ấm áp, vòng ôm đó có thể mang theo dự vọng, cũng có thể không. Tôi không mong chờ những mối tình nồng nhiệt, nhưng tôi luôn trông ngóng một tình yêu dịu dàng. Bò tót sống một mình cũng có thể tự mang lại sự ấm áp cho mình, nhưng con người chúng ta khi sống một mình chưa chắc đã làm được điều đó. Thế nên những lúc một mình, có khi ta muốn lao vào dòng người tấp nập, cũng có khi muốn có được vòng ôm của người đó. Có lẽ tôi có chút hoang tưởng, hoang tưởng rằng mình là một chú bò tót sống giữa biển người, luôm chậm chạp, nhút nhát, vừa cứng rắn lại có chút yếu mềm, muốn được nhắm mắt lại, dựa vào khứu giác để tìm kiếm tình

yêu, cho dù sống một mình đơn lẻ nhưng vẫn khao khát có được một vòng tay ôm ấp áp của một người. Hãy cứ xông pha như những chú bò tót, biết đâu tôi cứ đi mãi đi mãi, đến một ngày sẽ vượt qua được bao khu rừng để lao tới thảo nguyên bao la, vui đùa cùng hoa cỏ, cuối cùng còn có thể bầu bạn cùng với một ai đó, nắm tay nhau bước qua giá của mùa đông.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Ta cứ luôn tưởng rằng thực hiện ước mơ dễ như trở bàn tay

Tuổi trẻ nông cạn, mang theo nét hồn nhiên vô tư từ thuở lọt lòng bơ vơ giữa dòng đời suốt hơn 20 năm qua. Nhìn bạn bè xung quanh mình ai cũng bay vào thế giới hỗn tạp với tốc độ ánh sáng, không ngừng lao đến bến đỗ thành công. Cũng phải thôi, trong số bọn họ có những người mức lương cao hơn tôi cũng không biết bao nhiêu lần. Chúng ta vẫn tưởng rằng thực hiện ước mơ dễ như trở bàn tay, chẳng phải chỉ cần kiên trì, nỗ lực là sẽ đạt được hay sao? Chúng ta không phải con ông cháu cha thì ta đã có sức lực, có đôi bàn tay của mình, chúng ta không có nhiều tiền thì có thể dựa vào ý chí kiên cường bất khuất của mình để làm nên. Thực tế là như vậy sao? Kiên trì viết lách không ngừng nghỉ, ngày nào cũng viết tới hơn 2.000 chữ trở lên, Lý Hiểu Hồng đã nỗ lực như vậy trong suốt năm năm, bản thảo chất thành hàng có khi đủ một vòng trái đất, tất nhiên đây là biện pháp tu từ phong đại, tóm lại cô ấy đã viết rất nhiều. Lý Hiểu Hồng khao khát trở thành tác giả đến mức đi ngủ cũng nằm mơ thấy điều đó. Cô ấy thường ra quán cà phê để ngồi viết, sau đó bị hết nhà sản xuất này tới nhà sản xuất các từ chối bản thảo nhưng vẫn tin tưởng mình là "phái thực lực", là một nữ nhà văn có thể vươn tầm ra thế giới. Tuy nhiên, thực tế là, khi cô ấy đăng những bài viết của mình lên các trang mạng, một thời gian dài sau vậy phát hiện bài văn ấy chỉ có 23 lượt xem, 0 bình luận, 0 lượt chia sẻ. Lý Hiểu Hồng lặng lẽ nói với chính mình không sao, mình lại viết một bài khác, chắc chắn sẽ khiến người ta phải kinh ngạc, trở thành một tác giả thực sự. Thế là cô ấy lại tiếp tục suy nghĩ ý tưởng, tiếp tục viết, viết cho tới khi thành phố lên đèn rồi lại tắt đèn. Tiểu Mao lại khiêng hộp đàn trở về rồi. Chiếc hộp đồng ấy nặng lắm. Từ xa đã thể nghe thấy âm thanh hộp đàn quẹt dưới đất lệt sệt. Tiểu Mao vốn không được cao, khi vác hộp đàn, nó hay bị chạm vào mặt đất. Cậu ấy lại cố nhấc nó lên. Cậu ấy vô cùng khao khát được học ghi ta điện tại Học viện Âm nhạc MIDI Bắc Kinh. Cậu ấy đã chơi ghita

được một thời gian khá dài, suốt từ năm lớp 7, lên đến cấp 3, rồi đại học. Tiểu Mao xin thôi học tại trường đại học, một mình phiêu bạt tới Bắc Kinh để chờ thi vào Học viện Âm nhạc. Đồng thời cậu ấy cũng phải đi làm thêm để kiếm tiền, bởi vì mọi người trong gia đình đều không đồng tình với quyết định thôi học để học nhạc của cậu ấy, càng không mong muốn cậu ấy từ Quảng Đông xa xôi tới tận Bắc Kinh xa lạ để bươn chải, cuộc sống tương lai bấp bênh thì không nói, còn không có người thân ở bên cạnh. Tiểu Mao vẫn bất chấp sự phản đối, quyết một lòng tới Bắc Kinh. Hôm nay cậu ấy lại đi làm về muộn không biết chuyện thi cử vào trường âm nhạc thế nào rồi. Cầu thang lớn lên tầng 2 luôn yên tĩnh không một tiếng động. Nghe nói đứa con của hộ gia đình ở tầng này vô cùng đam mê hội họa, ngày nào cũng nhốt mình trong phòng để vẽ vờ, không phát ra bất cứ tiếng động nào. Hình như bạn nhỏ này có ước mơ được trở thành họa sĩ nổi tiếng, được in sách xuất bản. Đương nhiên mọi nỗ lực cố gắng của cậu ấy đều được đền đáp bằng đủ loại danh hiệu giải thưởng trong các cuộc thi. Chỉ có duy nhất một điều đó là dường như thời cơ của bạn ấy vẫn chưa thực sự tới, thuộc diện "em chã" điển hình. Bạn nói xem, họ có nên tiếp tục kiên trì hay không? Những thứ đã bỏ ra và những thứ ta thu về được không bao giờ có thể mang lên bàn cân, có đôi khi ta bỏ ra rất nhiều công sức, mồ hôi thấm đẫm cả quần áo, một nắng hai sương trải qua không biết bao nhiêu là gian khổ, đến cuối cùng có khi lại chẳng thu hoạch được gì, một đồng một xu cũng không có. Vậy chúng ta không cần kiên trì, không cần nỗ lực nữa hay sao? Dựa vào cái gì mà không kiên trì, không nỗ lực nữa? Chỉ là trước mắt ta chưa nhìn thấy kết quả mà thôi, chỉ là thời cơ thích hợp vẫn chưa đến mà thôi. Bạn muốn giảm béo từ 80 kg xuống còn 60 kg, nhưng bạn hì hục cố gắng ròng rã suốt một tháng trời mà chỉ giảm được 2,5 kg, bạn có còn muốn kiên trì nữa hay không? Phí lời, đương nhiên là kiên trì tiếp rồi, có điều tốc độ có hơi chậm một chút mà thôi, cứ kiên trì tiếp nhất định sẽ có sự biến đổi. Bây giờ Lý Hiểu Hồng vẫn chưa có được một tác phẩm chính thức nào, mà có lẽ cả đời này cô ấy cũng không có được một tác phẩm, vậy cô ấy có tiếp tục kiên trì nữa hay không? Vớ vẩn, đã cố gắng suốt một thời gian dài như thế rồi, chẳng lẽ một chút này nữa cũng không thể chịu đựng được hay sao? Cho dù thực sự không xuất bản được một cuốn sách nào,

cùng chỉ dành trách ông trời không mở đường sống cho bạn, thôi thì cứ coi việc viết lách ấy như một vở kịch để ta trải nghiệm vậy. Nghe nói Tiểu Mao không thi được vào ngành âm nhạc MIDI, bạn đoán thử xem bạn ấy sẽ ra sao? Cậu ấy may mắn gặp được một nhà sản xuất âm nhạc khá có tiếng tại Bắc Kinh, đồng ý cho cậu ấy vào công ty của anh ta, chính thức bước vào con đường sáng tác âm nhạc chuyên nghiệp. Bây giờ mỗi ca khúc do cậu ấy làm sáng tác đều có giá từ chục triệu trở lên. Đời sống vật chất được nâng cao đã là một chuyển biến trong cuộc đời, quan trọng là cậu ấy có thể tìm được một công việc có liên quan đến niềm đam mê âm nhạc của cậu ấy. Đây chẳng phải là một khía cạnh khác của thành công sao? Đứa trẻ sống ở tầng 2 cuối cùng cũng trút bỏ được cái mác " em chả ", giành được giải nhất trong một cuộc thi, nghe đâu bạn ấy vẽ được 1 bộ sách kể về câu chuyện rất cảm động, có nhà xuất bản liên hệ với bạn ấy để mua bản quyền. Hôm đó tôi gặp cậu bé ở dưới tầng lầu, xem bạn ấy như hoàn toàn thay đổi thành một con người khác. Khó mà tưởng tượng được có người ta phải bỏ ra bao nhiêu công sức cho giấc mơ của mình mới là đủ, thời cơ của mỗi con người khi nào mới tới, làm sao để việc thực hiện ước mơ trở nên nhẹ nhàng hơn? Những điều này đều không ai biết được, nhưng có một điều mà ai cũng biết, đó là làm những điều mà mình thích là chuyện đẹp đẽ nhất trên đời, bạn sẵn sàng hi sinh vì nó, sẵn sàng đánh mất vì nó, sẵn sàng làm rất nhiều chuyện tưởng như vô dụng vì nó. Nói thẳng ra, tất cả đều vì bạn muốn trở thành một người thành công như trong lý tưởng của mình. Một bài văn nào đó đã từng nói rằng: chịu trách nhiệm với chính bản thân mình là điều vất vả đến nhường nào. Bạn thường xuyên nhìn thấy những thiếu sót của bản thân, cũng như những thiếu sót của cuộc sống. Nếu bạn muốn cố gắng để bù đắp những thiếu sót này, bạn cần phải tiến lên, cần phải phấn đấu. Con đường để bước tới một cuộc sống tốt đẹp hơn khó đi hơn rất nhiều. Cùng là thời gian một buổi tối, bạn có thể vừa ăn bím bím vừa xem phim, cũng có thể chong đèn tra cứu các tài liệu tham khảo; cùng một công việc, người khác cho rằng chỉ cần hoàn thiện tám, chín phần là được rồi, nhưng bạn lại muốn nó phải mười phần trọn vẹn; cùng là tình yêu, có người cảm thấy điều kiện phù hợp có thể chung sống là được rồi, nhưng có người lại cần sự thấu hiểu cả về nội tâm. Bởi vì những thứ mà bạn mong muốn có được đều là

những điều tốt đẹp, thế nên để có được nó sẽ tương nó khó khăn. Nhân lúc đang còn trẻ, nhân lúc đang vẫn còn cơ hội để vất vả theo đuổi, nhân lúc ta vẫn còn sức lực, hãy nắm chặt mọi nguồn sức mạnh có thể dẫn ta chạm vào ước mơ và thay đổi nó bằng mọi giá. Tuy rằng để đạt được ước mơ ấy không hề dễ dàng gì, nhưng khi bạn chạm được tay vào đó, nhất định bạn sẽ rất cảm kích những nỗ lực và kiên trì của bản thân lúc này. Cố lên! Nói với bạn, cũng là nói với chính tôi.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Bạn có yêu thích chính mình không?

" Ước gì mình có thể giống như người trong mộng, trở thành hình mẫu lý tưởng của người ấy, như vậy liệu người ta có thích mình hay không? " Tôi nghĩ chắc đây là câu hỏi mà rất nhiều người đã từng canh cánh trong lòng. Người ấy thích con gái tóc dài, mình lại để tóc ngắn, thôi thì đành tốn thêm chút thời gian để nuôi tóc, người ấy thích những cô gái tao nhã, văn thơ, mình lại thô lỗ, hào sảng, thôi thì đành bỏ ra chút công sức học âm nhạc, học mỹ thuật, học đủ các loại hình nghệ thuật. Nhưng đến khi bạn cảm thấy bản thân đã tiến rất gần đến hình mẫu lý tưởng của đối phương, đột nhiên lại phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng: Con người vốn có của mình đâu mất rồi? Quá trình theo đuổi tình yêu thật ra chính là quá trình tìm lại chính mình. Có đôi khi bạn muốn trở thành hình mẫu lý tưởng của người ấy, nhưng đó có còn là chính con người của bạn nữa hay không? Con người thực của bạn có thực sự như vậy hay không? Mấy năm trước vậy mỗi khi nhắc tới chính mình, tôi thường nói mấy câu sau: " Tôi đang dần trưởng thành thành hình mẫu lý tưởng mà mình vốn căm ghét nhất ", " Cuối cùng tôi vẫn cứ trở thành hình mẫu mà mình vốn căm ghét nhất "... Trong lộ trình theo đuổi tình yêu, con người ta thường dùng hết tâm sức để yêu, điều này thực ra chính là đang nói, " Tôi không hề thích con người hiện tại của mình chút nào ". Tôi rất thích cách nói chuyện của Thái Khang Dũng cho dù anh ấy đang phê phán một ai đó cũng khiến người ta có cảm giác mềm mại, uyển chuyển. Trên Instagram, anh ấy có một chủ đề tên là Những mẫu tin nhắn thiện chí của Khang Dũng gửi tới xã hội tàn khốc này, trong đó có một câu nói mà tôi đã phải lưu về máy : " Kể từ khi tôi bắt đầu có nhận thức, tôi đã luôn bất mãn với chính mình, có khi còn vô cùng chán ghét. Sau này tôi vẫn cứ như thế, chỉ có điều tôi đã học được cách nói câu ' Không sao ' với chính mình mà thôi ". Trời đất, cuối cùng cũng có người nói ra điều mà tôi vẫn luôn muốn nói, cuối cùng cũng có người có quan điểm giống như tôi. Đúng thế,

thực ra từ trước tới giờ tôi không phải là một người yêu thích chính bản thân mình. Tôi không thích cặp mắt một mí của mình, lúc nào cũng cảm thấy mấy cô gái có mắt 2 mí kia mới là sở hữu đôi mắt biết nói, còn mắt của tôi chỉ như người nói lắp mà thôi, không thể nào truyền đạt được thần thái và cảm xúc đến cho người khác. Tôi không thích chiều cao của mình chút nào, rất nhiều người nói mấy cô nàng thấp bé luôn khiến đàn ông có ham muốn che chở, bảo vệ, thôi đi, đó chỉ là câu nói dành cho mấy cô nàng thấp bé có thân hình cân đối mà thôi. Tôi không ưa nổi một vài nét tính cách của bản thân, trên một vài phương diện vô cùng cố chấp, cứ tự cho mình là có cá tính vậy nhưng thực ra đó chỉ là muốn lập dị khác người mà thôi. Con người tôi có rất nhiều điểm mà tôi không thể chịu nổi, sự khó chịu ấy còn vượt qua cả cảm giác khó chịu của tôi đối với người khác. Còn nhớ trước đây Weibo có một chủ đề như thế này: Nếu như bạn trở thành nửa kia của chính mình, bạn có yêu quý con người mình không? Vì sao, làm sao mà tôi có thể để nửa kia của mình giống với mình được chứ? Tôi làm sao có thể thích nổi một người trì trệ, lười biếng, bi quan, do dự thiếu quyết đoán giống như tôi cơ chứ? Thực ra nội tâm của tôi luôn có rất nhiều mảng tối, tôi sẽ đố kỵ với những người giỏi hơn mình trong công việc, sẽ căm ghét những người trong bề ngoài có vẻ có cuộc sống nhẹ nhàng hơn, tôi sẽ mong muốn vượt qua được những người mạnh hơn mình. Nếu bảo tôi phải yêu một người giống như vậy, có lẽ cuộc tình này sẽ không bao giờ tồn tại. Tôi cũng bắt gặp đâu đó trên Weibo một câu nói khác khá thú vị: Ai mà chẳng là chính mình. Lười biếng, cay nghiệt, bi quan, hèn nhát, sợ nợ chỗ kia, luôn đầu hàng trước tình yêu, tự tin thì ít mà tự ti thì nhiều, dù thế nào đi chăng nữa thì đó cũng chính là con người của bạn. Đúng thế, chúng ta có cảm thấy con người mình tệ đến đâu đi nữa thì đó cũng là chính mình. Chúng ta có ngưỡng mộ hay đố kỵ người khác đến bao nhiêu chăng nữa thì cuối cùng vẫn muốn được làm chính mình. Chúng ta không một ai mang trong mình những hoài bão để đến với thế giới này, nhưng sau khi bước chân vào thế giới, mỗi chúng ta đều trở thành những cá thể độc lập, dần dần tự hình thành nên tính cách và con người của bản thân. Mỗi ngày đều phải tự lấp đầy dạ dày của mình, tự dùng não để suy nghĩ hướng đi cho tương lai, tự quyết định màu sơn móng tay của mình, tự quyết định liệu mình trút mồ hôi để chạy

bộ nhằm cải thiện vóc dáng. Chúng ta sở hữu hoàn hảo con người mình, hà cớ gì phải khó bắt bẻ những điểm chưa hoàn thiện chưa đẹp đẽ của bản thân? Thế cho nên, phải học cách yêu chính bản thân mình. Hãy yêu sự tinh tế nhạy cảm của bản thân, bởi vì tinh tế nên mới càng yêu hơn những thay đổi của bốn mùa; bởi vì có thể đồng cảm được với thiên nhiên vạn vật nên mới có thể vui vẻ không thôi chỉ bởi bỗng nhiên nhìn thấy nền trời xanh ngắt hay những vì sao đang lấp lánh trên trời cao. Hãy yêu sự lương thiện và chân thành của bản thân, chỉ có như thế mới có thể có được những người bạn thân thiết lâu năm không thể tách rời, mới có thể thương xót những cụ già chịu giá lạnh đứng bán đồ ăn vặt bên đường, mong sao mình mua một suất thì họ có thể được về nhà sớm hơn. Hãy yêu sự thẳng thắn và ngay thơ của bản thân, yêu thích ai thì sẽ tới gần người đó, không thích ai thì lập tức cách xa, lúc vui vẻ thì có thể nhảy nhót múa hát trên đường, khi không vui thì thờ dài tự nói với mình: "Không sao ". Tôi cho rằng điểm tốt đẹp nhất của sự trưởng thành là biết cách thỏa hiệp với chính mình, chấp nhận sự bất lực của bản thân, chấp nhận việc năng lực của mình có hạn, chấp nhận việc mình không thể thay đổi được hiện thực phũ phàng của cuộc sống. Sau khi học được cách chấp nhận những điều này, bạn sẽ thấy mình đã khoan dung với bản thân hơn rất nhiều, chấm điểm cho chính mình cũng cao hơn rất nhiều. Yêu thích con người mình năm 17 tuổi, cũng yêu thích con người của mình năm 25 tuổi; yêu thích sự ấu trĩ của bản thân, cũng yêu thích vẻ thành thực đôi khi mới xuất hiện trong con người mình, thích mọi thứ thuộc về chính mình. Vì thế vậy tôi muốn hỏi các bạn, các bạn có yêu thích chính bản thân mình hay không?

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Những đêm mất ngủ

Những đêm dài mất ngủ cũng khiến người ta có cảm giác chơi vơi giống như những sớm tinh mơ chàng tỉnh giấc. Những khi mất ngủ, nhìn cả thành phố đang say sưa chìm vào đêm tối, bạn sẽ bắt đầu trần trở những người đang say giấc nồng kia liệu có thấu hiểu được nỗi khổ của kẻ mất ngủ trong đêm hay không? Những người mất ngủ ấy có lẽ đang suy nghĩ về những trải nghiệm của cuộc đời, từ bỏ tình đầu chớm nở, cho tới mối tình tiếp theo, rồi lại nghĩ về cuộc tình đã tan vỡ gần đây. " Cô đơn cũng giống như lên cơn sốt, càng về đêm càng lên cao "(Truman Capote). Màn đêm chính là chiếc kính lúp cho tâm trạng của con người. Mọi niềm vui nỗi buồn khi đêm xuống được khuếch đại, phóng to hơn gấp trăm ngàn lần. Tôi không thể không nói, có đôi khi màn đêm và sáng sớm là những điều khiến tôi sợ hãi nhất.

Những khi không ngủ được, tôi rất muốn tìm một quán đồ nướng, gọi vài xiên thịt, thêm vài lon bia, cứ thế ngồi cho tới sáng, không ai làm phiền, không suy nghĩ thêm bất cứ điều gì. Nhưng suy nghĩ này rõ ràng là rất khó thực hiện, đêm khuya thanh vắng, ngoài đường rất nguy hiểm, " Đèn không cần đóng cửa, " Không trộm cắp ngoài đường chỉ là những câu chuyện cổ tích của người xưa mà thôi. Chính vì thế, tôi rất ngưỡng mộ cuộc sống của những người trong bộ phim Quán ăn lúc nửa đêm của Nhật Bản, họ có nơi để đi trong những đêm tối cô đơn. Tăng ca về khuya, về nhà cũng chỉ có một mình, chi bằng đi tới quán ăn đêm, ít nhất còn có người chia sẻ ưu phiền; nửa đêm mất ngủ, tới quán ăn đêm làm một ly, buồn ngủ thì về ngủ. Tôi thấy chuyện này tuyệt vời biết bao. Mơ ước lớn trong cuộc đời tôi chính là được sống ở nơi nào có quán ăn đêm như thế, hoặc tích góp ý thêm vài năm nữa tự mở một tiệm. Ý tưởng lãng mạn này trước mắt để tạm cất trong đầu đã, nhiều chuyện xảy ra sau này, tôi không nói chắc được.

Hoặc là, xuống dưới lầu chạy bộ một vài vòng, cơ thể mệt mỏi biết đâu sẽ dễ ngủ hơn, nhưng cũng có thể điều này sẽ khiến cho não bộ hoạt động càng điên cuồng hơn, sau đó càng mất ngủ. Đặc biệt là lúc chạy ngang qua những nơi quen thuộc, kí ức như những con mãnh hổ sổ lồng. Những tưởng rằng đã quên, nào ngờ vẫn còn nhớ rõ. Những sợi ký ức như đang giăng một mạng lưới nhốt chặt con người ta.

Còn một cách khác nữa, đó là nửa đêm mất ngủ có thể xuống bếp tự làm một bát mì trứng, lấy nước, đun sôi, chần trứng, úp mì, sau đó bung lên bàn ăn. Tất nhiên để làm được điều này, điều kiện tiên quyết là bạn phải có một gian bếp, trong bếp phải có tủ lạnh, trong tủ lạnh phải có trứng gà. Thế nên cách này không phải bạn muốn làm là sẽ làm được, giống như thời đại học ở ký túc nên không thể đun nấu, hay giống như trước đây, thuê nhà chung với người lạ nên không muốn tích đồ ăn trong tủ lạnh, hoặc có thể bát mì trứng ấy chưa chín. Tôi là một con người luôn sống tách biệt với thế giới, trước đây không thích chuyện bếp núc, chưa bao giờ muốn kết hôn, ăn uống kén chọn. Bây giờ đột nhiên tôi lại cảm thấy gian bếp thật ấm cúng, trong tác phẩm Khi buồn hãy vào gian bếp của nữ tác giả Thổ Nhĩ Kỳ Asli Perker có nói : " Gian bếp như dòng sữa mẹ, như đôi tay người yêu, như trung tâm vũ trụ ". Có thể mang lại cho người ta cảm giác như thế, gian bếp sao có thể không ấm cúng đây? Nửa đêm mất ngủ, lén xuống bếp lấy một lon coca lạnh, cảm thấy bản thân có thể vui vẻ như thần tiên trên trời, những phiền não một ngày không cánh mà bay.

Thực ra trước đây có một quãng thời gian rất dài tôi thường xuyên mất ngủ, những lúc như thế tôi cũng chẳng cố ngủ nữa, làm một tách cà phê, đọc sách hoặc viết lách gì đó. Giây phút ấy não bộ như được tiếp thêm sức mạnh, trở nên vô cùng linh hoạt. Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao những người làm nghệ thuật thường phải làm việc về đêm, đó đúng là khoảng thời gian lý tưởng. Hoặc là trước khi đi ngủ tôi sẽ uống thật nhiều rượu, sau đó ngà ngà say rồi chìm vào giấc ngủ, tuy rằng cách này có thể ngủ được nhưng lại ảnh hưởng rất xấu tới sức khỏe, khiến nội tiết tố trong cơ thể mất cân bằng, trao

đổi chất kém, tinh thần ủ rũ, cả người như một bông hoa héo, lúc nào cũng chán chường, tóm lại là khó coi.

Trong vô vàn những đêm mất ngủ ấy, có những đêm mất ngủ không thể nào quên.

Trước đây tôi có thuê một căn nhà rất rộng rãi, rất đẹp, có ban công lớn, tôi có thể ngồi ở ngoài ban công suốt cả một đêm. Có những khi ánh trăng trải dài đến nỗi có thể xuống tận vào trong phòng tôi, đột nhiên cảm thấy " phơi trắng " cũng đâu phải là chuyện gì bất khả thi, chỉ là người ta ít gặp mà thôi. Cũng có những đêm sấm văng chói giật mất ngủ, tôi ngồi ngoài ban công ngắm nhìn những tia chớp loé sáng trên bầu trời. Cũng có người từng cùng tôi ngắm những tia chớp thông qua màn hình điện thoại, hai con người mất ngủ an ủi tâm hồn của nhau. Cảm giác đó tươi đẹp biết nhường nào, dường như ta có thể chia sẻ bí mật sâu kín của mình với một người khác.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Cục tẩy và " nguyệt quang bảo hợp " trong tâm trí tôi

Tôi vẫn luôn hoài nghi liệu có phải trong não bộ của con người cất giấu 1 cục tẩy hay không? Nó có thể xóa nhòa đi ký ức của mỗi một con người, chỉ lưu lại những dấu tích mờ ảo không rõ ràng. Trong cuộc đời mỗi chúng ta đều tự mất đi rất nhiều người, có lẽ ký ức chính là mối liên hệ duy nhất giữa ta và họ, chúng ta không thể xóa nhòa những sự vật và sự việc " định cư " ở một góc nào đó trong ký ức, cũng như không cách nào xóa đi tình cảm chôn sâu trong trái tim mình. Bởi vì một vài người nào đó đã hoàn toàn không còn tồn tại trong cuộc sống hiện thực của ta, thế nên ta chỉ có thể đơn phương lựa chọn việc có níu kéo người ấy trong ký ức của mình hay không, đây được coi là một sự lựa chọn đầy bất đắc dĩ và mang bao tình cảm cá nhân của con người.

Thế lãng quên thì sao? Nếu như con người ta bắt đầu lãng quên, nếu như cục tẩy trong não bộ của con người bắt đầu phát huy tác dụng thì phải làm thế nào?

Giống như đời người, con người ta càng trưởng thành thì lại càng dễ dàng quên đi việc yêu đương người khác, càng dễ dàng quên mất ước mơ của mỗi chúng ta đã khởi đầu như thế nào, càng dễ dàng quên đi việc mình đã phụ bạc những tình cảm sâu đậm như thế nào. Nếu như bạn quên mất mình là ai, quên mất nhà của mình, quên hết quá khứ, quên đi những mối tình mà bạn đã trải qua, quên người mà bạn từng bội bạc, quên cả những người từng phụ bạn, trở thành một con người hoàn toàn mới, liệu bạn có trở nên vui vẻ hơn, hay là càng sầu não hơn? Bạn sẽ ra sao?

Bạn có đi tìm lại không, cho dù đó là những ký ức đầy đau khổ? Chẳng hạn như người mà bạn yêu sâu đậm lại không hề để ý tới bạn, thái độ anh ta dành cho bạn chẳng khác nào nhân viên phục vụ

trong một nhà hàng cao cấp, khách sáo mà xa cách. Hoặc là anh đối xử với bạn theo nguyên tắc "ba không", không chủ động, không cự tuyệt, không chịu trách nhiệm, vui vẻ chào đón vòng tay của bạn, không hề cự tuyệt bất cứ một yêu cầu hợp lý nào của bạn, nhưng anh ta cũng không chịu trách nhiệm trước bất kỳ một thương tổn nào mà anh ta gây ra cho bạn. Những kí ức như thế cho dù đã bị con người ta lãng quên, nhưng thì thoảng nó vẫn sẽ lại nhói đau, giống như những cái gai không sao nhỏ đi được của cuộc sống bình lặng này.

Những người phải lãng quên đi tình yêu của mình đều vô cùng đau khổ, đôi khi tôi bỗng phát hiện mình rồi đó không còn nhớ nổi mặt mũi những người mà mình từng yêu nữa, chỉ còn là những hình ảnh mơ hồ trong ký ức, điều này mới kỳ lạ làm sao.

Thông thường thì những người mà tôi luôn nhớ nhung trong lòng, rất khó để quên đi, phải luôn khắc sâu trong tâm trí mới đúng, vậy mà tôi lại không thể nhớ được. Sự lãng quên này khiến tôi trở thành một người cuồng ghi chép và lưu trữ. Sợ quên mất khuôn mặt người ta, tôi sẽ xem đi xem lại những bức ảnh mà chúng tôi từng chụp, sợ quên mất giọng nói của người ta, tôi sẽ nghe đi nghe lại những mẫu tin nhắn thoại dù chỉ có vài từ ngắn ngủi. Nhưng, những trải nghiệm của con người sẽ không bao giờ bị lãng quên, thời gian và địa điểm đều là mật khẩu, chỉ cần có trải nghiệm và mật khẩu ấy, ta tự khắc có thể nhớ lại thôi.

Giả sử chúng ta ai cũng có một chiếc Nguyệt Quang Bảo Hợp*, khi đã quên lãng, bạn được lựa chọn quay lại một khoảnh khắc mà thời gian đang ngừng lại, bạn sẽ dừng chân ở đâu? Suy nghĩ một cách nghiêm túc mới thấy, cuộc đời của mỗi con người cho dù cần cỗi đến đâu thì cũng sẽ có một vài hồi ức tốt đẹp trong ký ức, những sở thích này trở thành ý nghĩa của cuộc sống, chúng ta phải nắm bắt biết bao gian khổ đau của cuộc đời, nhưng càng quan trọng hơn là, ta cũng đã từng được tận hưởng một vài khoảnh khắc hạnh phúc vui sướng thật sự. Nếu trong một ngày con người ta có thể lưu giữ lại được một vài khoảnh khắc khó quên thì đó hẳn là một ngày không hề uổng phí. Con người phát minh ra ngày nghỉ lễ chẳng qua

cũng chỉ để tăng cường cho những kí ức đẹp đẽ của cuộc đời. Trước giây phút cuối cùng của một ngày, vào một khoảnh khắc đặc biệt ta có được hạnh phúc, ngày hôm đó sẽ là một ngày tỏa sáng. Mỗi khi thức giấc, hãy hít một hơi thật sâu, 8 giờ sáng hôn tạm biệt người mình yêu rồi đi ra khỏi cửa, 3 giờ chiều lại uống một tách trà ấm, nhập nhoạng tối có một con mèo nhỏ theo chân bạn đi về nhà, ba năm sau khi con mèo ấy bỏ đi, bạn sẽ hồi tưởng lại rất nhiều ký ức có liên quan tới nó. Nếu như có được một chiếc Nguyệt Quang Bảo Hợp, tôi muốn trải nghiệm hết lần này tới lần khác những khoảnh khắc đẹp đẽ tuyệt vời trong ký ức ấy.

Đời người chính là một con đường dài không ai có thể quay đầu, những ký ức giống như tia sáng ban mai soi lối cho mỗi chúng ta tiến bước về phía trước. Còn những cục tẩy trong não bộ của ta sẽ phát huy tác dụng của nó trong dòng chảy thời gian. Trên thực tế, vốn dĩ chúng ta không hề có Nguyệt Quang Bảo Hợp, đừng căng thẳng sợ hãi, đừng quay đầu lại, cứ mang theo những ký ức vụn vặt ấy tiến về phía trước, bạn nhé!

* : Một báu vật được nhắc tới trong bộ phim điện ảnh nổi tiếng của Châu Tinh Trì Đại thoại Tây du, dùng để di chuyển vượt không gian và thời gian.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Làm sao để sống bạc với đời

Làm sao để tránh khỏi hoặc giảm bớt đi phiền não của cuộc đời, đây là vấn đề mà tôi đã trăn trở rất lâu rồi.

Trăn trở suốt một thời gian dài mà vẫn chưa tìm ra được bất cứ một đáp án nào.

Cuộc sống có quá nhiều vấn đề khó khăn cần phải giải quyết, con người, sự vật, sự việc, hoàn cảnh sống, tất cả mọi thứ đều có những mối liên hệ không rõ ràng với nhau, có đôi khi ta muốn cắt đứt nó, nhưng có lúc nó lại như những sợi tóc mong manh tồn tại trong cuộc đời ta.

Tôi rất ngưỡng mộ những người có thể dứt khoát xoay lưng bước đi trong mối quan hệ, không hề dây dưa, đôi lúc nhìn bề ngoài của họ có vẻ như vô tình, nhưng cách tốt nhất cho cả hai bên có lẽ chính là cần phải phũ phàng một chút, để không ai phải áy náy

đều gì.

Không biết vì sao mà càng lớn tính cách tôi lại càng dây dưa không dứt khoát, nhất là trên phương diện tình cảm. Erlend Loe đã từng nói như thế này trong cuốn Native: " Tôi vẫn chưa biết được mối liên hệ giữa vạn vật trên đời, cũng giống như không biết cuối cùng tất cả mọi thứ có trở nên tốt đẹp hay không. Nhưng tôi luôn tin, một số sự việc xảy ra là để tôi biết rằng linh hồn của con người ta sẽ được thanh lọc trong suốt quá trình vui chơi và nô đùa. Vì thế tôi tin vào tình yêu ". Cuốn sách này giống hệt như tôi, luôn buồn bã vì những điều mà mình không thể nắm rõ. Nếu có thể tìm ra lý do mình không vui, còn có thể biết bệnh mà kê thuốc. Có rất nhiều việc trên

đời này không thể tìm được lý do, vì thế mà con người ta cứ buồn bã không vui.

Sau này tôi nghĩ, tôi luôn buồn bã là bởi vì tôi quá nặng tình.

Bởi vì quá nặng tình nên đối với rất nhiều sự vật sự việc tôi đều không nỡ. Tôi có treo một chiếc khăn mặt ngoài cửa suốt ba tháng nay, đã đến lúc phải vứt đi rồi, nhưng nó đã từng đau khô biết bao giọt nước mắt của tôi vào những lúc tôi đau đớn nhất, tôi đã lựa chọn rất kỹ càng mới mua được nó trong tủ quần áo có những bộ quần áo đã bị tôi nhốt lâu lắm rồi, chắc chắn là tôi chẳng có dịp nào để diện chúng nữa, nhưng chúng đã từng cùng tôi tới gặp người mà tôi yêu nhất, còn giúp tôi được người ta khen là xinh đẹp.

Vạn vật trên thế gian này chắc chắn sẽ có một lý do khiến bạn không nỡ vứt nó đi, thế nên tôi vẫn luôn bị những tình cảm sâu đậm của mình trói buộc.

Người như tôi rất phù hợp với tình đơn phương. Tôi đã từng thích một người con trai trong suốt thời gian dài, 8 năm.

Cậu ấy vừa nói muốn đi Hồng Kông là tôi đã bắt đầu tích tiền, làm hộ chiếu. Tôi bắt đầu tiết kiệm tiền từ năm thứ 2 đại học, tôi không có cách nào để kiếm thêm tiền, chỉ có thể dạy gia sư, tối thứ tư và tối thứ 6, dạy thêm cho một học sinh lớp 12, tối thứ bảy chủ nhật thì dạy một bé lớp 3. Một tuần chỉ có 3 buổi tối có thể rủ bạn bè tụ tập ăn chơi, nhưng tôi vẫn cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng, bởi vì tôi có mục tiêu để phấn đấu.

Có một lần tôi đi dạy gia sư, trên đường về gặp trận mưa lớn. Mưa rào ở Quảng Đông nói tới là tới, như một đứa trẻ nghịch ngợm phá phách không cho ai cơ hội chuẩn bị bất cứ điều gì. Hôm đó tôi mặc một chiếc áo váy dài ôm hết chân, trước khi ra khỏi nhà còn soi gương ngắm vuốt hồi lâu, tự tưởng tượng mình giống như một nàng thiên sứ, cuối cùng trận mưa rào kia khiến tôi lộ nguyên hình. Ngồi chen chúc trên chiếc xe bus đông nghìn nghịt, tôi đã đăng dòng trạng thái đầu tiên lên mạng xã hội, " Vì kẻ sinh nhai, cho dù mưa

gió ập tới cũng phải lao về phía trước ", nhưng nội tâm sâu sắc trong tôi lại gào thét: tất cả đều là vì cậu đó.

Sau này chúng tôi vẫn không thể cùng nhau đi Hồng Kông, cậu ấy nói phải ngồi hai chuyến bay, quá phiền phức, còn phải làm bao nhiêu thủ tục rắc rối nữa, còn tôi lúc ấy đang đi trên con đường trường, lẳng lặng đọc dòng tin nhắn cậu ấy gửi cho tôi, nuốt trọn bao tủi hờn.

" Cuộc sống hiện tại của bạn có lẽ không phải là cuộc sống mà bạn mong muốn, nhưng chắc chắn là do bạn tạo nên ", câu nói này có thể giải đáp đến 99% tất cả mọi nghi vấn. Đúng thế, bao gồm cả những mối tình không thành của tôi.

Những chuyện tương tự như vậy còn xảy ra và lần sau này nữa, gặp nhiều rồi chắc sẽ chai lì, biết bao kỳ nhóng trông rồi sẽ trở thành tuyệt vọng. Cứ thế, gánh nặng trong lòng rồi sẽ có một ngày trở nên nhẹ nhõm, ít nhất là nhẹ nhõm hơn trước kia ta vẫn tưởng.

Cho đến một ngày tôi phát hiện ra rằng tôi không còn rung động hoà hợp nữa, những hành động mà tôi tự cho rằng vô cùng cảm động ấy, bây giờ nhìn lại, chính tôi cũng cảm thấy nực cười, đó là khoảnh khắc mà tôi hiểu được mình rốt cuộc đã có thể buông tha cho bản thân. Đi ăn cùng cậu ấy, nhắc tới chuyện này là vào lúc tôi mới nuốt một ngụm bia, mượn hơi men nói, " Tôi đã từng thích cậu, cậu có biết không? ". Cậu ấy nói, " Tôi biết ". Tôi lại uống thêm một ngụm, sau đó nói với cậu ấy, " Ừm, biết là tốt rồi ". Cũng may là cậu biết, nếu không mọi công sức của tôi đều là uổng phí.

Sau khi rời khỏi bàn ăn, lúc đang đi dạo trên đường, cậu ấy đưa cho tôi một bao thuốc, hỏi có phải tôi cũng hút thuốc hay không. Tôi rút một điếu, lóng ngóng tay chân châm nửa rồi hít vào một hơi, rất khó chịu nhưng tôi cố nhịn. Thấy chưa phải những thứ cậu ấy biết về tôi thậm chí chẳng lên tới nổi 20%.

Chúng tôi vẫn là bạn bè, là anh em thân thiết trong cuộc sống của nhau. Khi cậu ấy gặp khó khăn, nếu như có thể giúp được gì thì tôi sẽ tìm mọi cách để giúp cậu ấy. Những người bạn khác của tôi đều

cho rằng cậu ấy không phải loại bạn bè tốt, sợ tôi sẽ bị thiệt thòi. Nhưng sao tôi có thể không giúp cậu ấy, cậu ấy đã từng là người mà tôi thích nhất, tôi không thể bỏ mặc cậu ấy, không nhẫn tâm phủ tay bước đi khi cậu ấy cần đến tôi.

Một đồng nghiệp của tôi gần đây mới rời khỏi Bắc Kinh, quay trở về Hạ Môn. Một hôm đang tán gẫu, không hiểu vì sao nhắc tới chủ đề "bạc tình". Cô ấy nói cô ấy luôn sống rất phũ phàng, cho nên lúc nào cũng vui vẻ. Bởi vì vạn vật trên thế gian không điều gì có thể níu kéo được cô ấy, vì thế cô ấy mà sống thật vô buồn vô lo. Cô ấy kể rất nhiều chuyện, càng nghe tôi lại càng ngưỡng mộ, sao tôi lại không thể trở thành một người như thế. Nếu có thể sống như vậy, có lẽ tôi đã giải quyết được 80% vấn đề rắc rối trên đời này.

Trong đám bạn bè tôi có nhiều người có khả năng tự phân tích tình cảm của bản thân một cách lý trí. Lý trí mà tôi nói ở đây không phải kiểu trước khi kết hôn tính toán xem đối phương có nhà có xe hay không, lương lậu được bao nhiêu, mà là có thể đưa ra được những ưu điểm và nhược điểm trong tình cảm của mình và điều chỉnh kịp điều chỉnh. Tôi không làm được điều đó, vì thế nên tôi thường xuyên bị vướng mắc trong túi hờn và buồn bực do chính mình mang lại.

Tôi không dám nuôi thú cưng, nhất là chó. Hồi học cấp 3 con phốc sóc nhà tôi sinh được bốn chú chó con. Lúc ấy tôi đang ngủ trưa, con mẹ nhảy lên chiếc giường đơn của tôi hạ sinh 4 thiên thần nhỏ. Chỉ hơn một tháng sau, mấy cục bông kia đã lớn thành những chú chó xinh đẹp, những lúc không phải đi học, tôi thường dành thời gian để chơi cùng chúng, đặt tên cho từng chú một, gọi chúng đi chơi. Lại một tháng trôi qua, chú chó nhỏ nhất mà tôi vô cùng yêu quý ngày 1 yếu rồi chết đi. Nó chết không được bao lâu thì con nữa cũng không qua khỏi. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà tôi phải sống trong bao đau đớn, u buồn. Cuối cùng chỉ có hai con là sống được, cha tôi đem tặng cho người khác. Kể từ đó tôi sẽ không bao giờ nuôi thú cưng nữa, tôi không thể chịu đựng nỗi việc chúng sẽ ra đi vì bệnh tật rồi chết ngay trước mắt tôi.

Tôi vẫn luôn là một kẻ yếu đuối, lụy tình. Tôi rất sợ phải xem tập cuối của các bộ phim truyền hình, sợ hãi mỗi đêm mất ngủ, những ca khúc nhạc phim cứ văng vẳng trong tâm trí, sau đó tôi lại nhớ về những tình tiết trong phim. Tôi ghét phải tham dự bữa tiệc chia tay của một ai đó, mọi người cứ không ngừng nói về việc gặp lại nhau trong tương lai, nhưng tôi biết sẽ chẳng bao giờ gặp lại được nữa.

Thế nên tôi muốn sống bạc với đời hơn một chút.

Nếu như tôi có thể phũ phàng hơn, tôi sẽ không đau lòng quá lâu trước cái chết của một con chó nhỏ.

Nếu như tôi có thể phũ phàng hơn, tôi sẽ không buồn bã không thôi khi một ai đó rời đi.

Nếu như tôi có thể phũ phàng hơn, tôi sẽ không lưu luyến mãi những chuyện đã qua

...

Nếu như tôi có thể phũ phàng hơn, cuộc sống của tôi có lẽ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng tôi phát hiện mình vẫn không thể làm được điều đó. Tôi cứ luôn vương vấn lụy tình, trao đi yêu thương, sau đó rồi lại thất vọng, thất vọng rồi lại tiếp tục hy vọng, tôi cứ như một đứa trẻ đang tìm kiếm tình yêu vĩnh hằng, cho dù có bị vấp ngã đến đâu rơi máu chảy cũng biết tìm cho bằng được. Trong tác phẩm Nữ sầu ngàn năm của Kim Mẫn có nói rằng: " Nói thế nào đi nữa, thứ mà tôi thực sự yêu chính là quá trình theo đuổi anh ấy ". Có lẽ tôi cũng như vậy.

Những chàng trai cô gái mà tôi đã từng yêu mến, hồi những kí ức đã qua tôi không thể thoát ra được, hồi những điều cũ kĩ mà tôi có thể vứt bỏ, tôi thực sự yêu quá trình mà tôi có được tất cả. Có lẽ một ngày nào đó, tôi sẽ lại giống như khi còn học đại học trèo lên mái nhà đốt hết tất cả những cuốn nhật ký ghi chép lại những điều đã qua, tôi cũng sẽ vứt bỏ hết mọi thứ không lưu lại chút dấu vết nào, rồi cảm thấy mình chưa từng hối hận khi đã từng trao đi yêu thương.

Có lẽ cho dù sống bạc với đời, tôi cũng không tìm ra được đáp án cho câu hỏi trên nhưng tôi vẫn muốn được một lần thử sống phũ phàng hơn.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Hãy để mọi nỗi cô đơn được vỗ về

Cuối tháng 10 trời bắt đầu trở lạnh nhanh chóng, tôi cùng bước nhiều sự vật sự việc xung quanh mình cũng thay đổi với tốc độ không ai theo kịp. Tôi phải trải qua nỗi đau mất mát lớn thứ 2 trong năm. Lúc ấy công việc không thuận lợi, đó là thời kỳ rất cam go đối với tôi. Mệt mỗi khi gục mặt xuống bàn nghỉ trưa, ngẩng đầu lên là thấy đồng nghiệp bên cạnh đang ngủ say sưa mệt mỗi khi ngày nào cũng phải gọi đồ ăn ngoài trong suốt mấy năm liền; mệt mỗi khi công việc quá mức căng thẳng, cảm giác bản thân như thể chiếc radar không ngừng phát tín hiệu chứ không phải là miếng hút có thể thấm hút tất cả; mệt mỗi khi thấy mình giống như con quay bị xô đẩy giữa dòng người mỗi khi lên xuống bến tàu điện ngầm. Công việc không đâu vào đâu thì thôi không nói, ngay cả các mối quan hệ với mọi người trong xã hội cũng giống như một đứa trẻ mồ côi, thường xuyên có cảm giác bị bỏ rơi.

Khi đó tôi cảm thấy có lẽ chưa bao giờ cuộc đời mình lại thảm hại như vậy, thân là một người không có gì trong tay, làm gì có gì mà sợ mất? Con người chán nản của tôi khi đó dường như đã bắt đầu biết cách chấp nhận hiện thực chán nản, nhưng một mặt tích cực trong tôi vẫn không ngừng tự nhắc nhở chính mình, đã hiểu rõ được tình hình thực tế như vậy, ngại gì mà không nỗ lực thay đổi tất cả, dù sao cũng đâu còn đường lùi.

Dường như câu nói " khổ tận cam lai " là có thật, trải qua một quãng thời gian nói ngắn không ngắn nói dài không dài tụt dốc không phanh ấy, rất nhiều chuyện may mắn tốt đẹp đã bắt đầu tìm tới tôi.

Tháng 11 tôi tìm một công việc mới, xử lý sau những khúc mắc trong các mối quan hệ xã hội. Trong những ngày tháng bận rộn thích

nghi với công việc mới, tìm kiếm nhịp điệu và vai trò của chính mình trong công việc, cuối cùng tôi cũng có thể tạm quên đi những điều khiến bản thân không vui vẻ, nhưng cũng chỉ là tạm quên đi chứ không phải là giải quyết triệt để. Tôi phát hiện con người có một loại tâm lý trốn tránh theo bản năng, nói khó nghe hơn thì chính là một con rùa cổ. Tôi có đọc được một bài viết trên tạp chí Awakening, trong đó có một đoạn như thế này: " Trong tất cả các tinh linh trên trời này, có lẽ con người là giống loài duy nhất tình nguyện tự lừa dối trái tim và khối óc của mình. Đối với động vật, để có thể mưu sinh trong cuộc chiến sinh tồn hiểm ác này bắt buộc phải vắt kiệt sức lực để ứng phó với những áp lực gia thực tế mang lại, cắt bỏ hết tất cả những khao khát và mơ mộng hão huyền khiến chúng ta phiền não. Nhưng con người không sống như vậy, chúng ta vừa khao khát thực tế (xuất phát từ nhu cầu sinh tồn), vừa muốn có được những thứ xa vời hơn. Con người sống trọn một kiếp trên trái đất bị hạn chế, trói buộc quá nhiều điều. Bạn chỉ được mang một trong một thể xác, 1 tính mạng, một chủng tộc, một quãng đời ngắn ngủi và thực tế. Thế nên cho dù là rượu, những câu chuyện, phép thuật, nghệ thuật và những tòa nhà chọc trời, trung tâm thương mại, vùng ngoại ô, Disneyland, không gian đa chiều... Tất cả những điều này suy cho cùng đều là nỗ lực của loài người năng lực có hạn đang muốn thoát ra khỏi những hạn chế và những điều chưa thể xác định được của thiên nhiên và của cuộc sống ". Chúng ta không ngừng cố gắng thay đổi vì điều gì, thực ra rất ít người có thể hiểu rõ, thế nên cứ lơ mơ hỗn loạn, tôi cũng không ngoại lệ.

Con người vốn là loài vật vô cùng cô đơn, ban ngày thì nằm mơ ngay cả khi tỉnh táo, đêm đến thì mơ tới mức tỉnh cả ngủ. Cứ mỗi khi đêm đến, chúng ta lại bắt đầu nhớ về những thứ đã bị mất đi, những người bạn đã rời xa, những mối tình đã là dĩ vãng, để rồi lại tự cảm thán một mình, giá như lúc ấy trân trọng hơn một chút thì tốt biết bao. Nhưng con người là sinh vật dễ dàng mắc phải sai lầm trong vô thức nhất, ví dụ như rõ ràng tôi biết làm điều đó sẽ khiến người khác tổn thương, tôi cũng không muốn như vậy vậy như một giây phút nào đó vậy trong vô thức, tôi đã trở thành người mang đến thương đau cho người khác mỗi người. Chúng ta đều khao khát được yêu, được ôm ấp, mong muốn tìm thấy được cảm giác an toàn giữa biển

người mệnh mệnh, đi bất cứ nơi đâu cũng không cần phải sợ hãi, nhưng chẳng mấy ai có được may mắn đó.

Khi bạn muốn thực hiện những mong muốn to lớn ấy, trước tiên bạn cần phải biết rõ mình là ai, mình đến từ đâu, và mình cần phải đi tới đâu, chỉ có như vậy, khi sống trong một thế giới được ấp ôm, bạn mới nhớ đến được mình là ai. Nhắc tới vòng ôm, có một lần tôi cùng bạn bè hẹn tới nhà một đồng nghiệp cũ ăn cơm, đã gần nửa năm rồi chúng tôi chưa gặp nhau, mặc dù vẫn thường xuyên nhắn tin trên WeChat, nhưng gặp mặt trực tiếp và nói chuyện qua công cụ mạng xã hội sao có thể giống nhau được. Chúng tôi vừa xuống khỏi tàu điện, anh ấy đã đứng đợi sẵn ở bên ngoài phải nhìn thấy chúng tôi liền lao tới ôm chặt từng người một. Khi nhận được những cái ôm từ bạn bè, tôi thuộc tuýp người ngại giao tiếp thân mật với người khác, thế nên hành động này của anh ấy khiến tôi có ấn tượng sâu sắc và cũng cảm thấy ấm áp vô cùng. Lần sau khi gặp lại anh ấy, tôi nhất định sẽ ôm anh ấy một cái thật chặt. Khi đó, tôi cảm thấy có rất nhiều nỗi cô đơn trên thế giới này chỉ cần một cái ôm là có thể xoa dịu.

Thực ra tôi luôn cảm thấy bạn thân rất nhỏ bé yếu đuối, không chịu nổi đã kích dù chỉ một chút, thậm chí tôi còn không biết người khác đều có yêu thích nổi một người giống như mình. Mặc dù lúc nào tôi cũng cố tỏ ra không quan tâm đến cái nhìn của người khác, nhưng thực đó chỉ là mạng miệng mà thôi. Ai mà chẳng muốn được mọi người yêu mến cơ chứ! Thật kỳ lạ, tôi luôn tự hỏi mình có tài đức gì mà có thể có được những người bạn thân thiết không bao giờ xa rời như vậy. Có một cô em khó dưới trả lời tôi rằng: " Em thấy ở bên chị như được ánh dương chiếu rọi vậy ". Thế nên, một hạt bụi nhỏ bé yếu đuối như tôi, có lẽ trong mắt người khác là là ánh thái dương vĩ đại. Thế nên dù chỉ còn lại một tia sáng yếu ớt tôi cũng phải cố gắng chia sẻ đến cho mọi người, như thế mới phải.

Có điều, không ai có thể cứ cho đi mãi mãi, cho dù khởi điểm ta không mong có được bất cứ hồi đáp nào, nhưng nếu cứ cho đi trong suốt một thời gian dài mà không nhận lại được bất cứ một điều nhỏ nhỏ nào thì mối quan hệ đó sẽ xuất hiện sự bất bình đẳng, một mối

quan hệ mà tình cảm chỉ xuất phát từ một phía phải sớm muộn gì cũng sẽ có ngày đổ vỡ. Nó như một cục tẩy vậy, cứ tẩy mãi tẩy mãi, rồi sẽ đến một ngày không còn lại gì.

Rất nhiều người cảm thấy cô đơn, chúng ta thường biểu đạt nó, chẳng qua cũng chỉ mong có người cảm nhận được, hiểu được phải tìm ra một phương thức nào đó để an ủi vỗ về ta. Trần Ý Trinh nói cô ấy muốn dành tặng ca khúc của mình cho những đứa trẻ mãi mãi không lớn lên được, luôn cố gắng sống thật hào sảng phóng khoáng để che dấu đi nội tâm yếu đuối của mình.

Có lẽ tôi làm chương trình, viết lách ững là hi vọng có thể an ủi vỗ về những người có bề ngoài mạnh mẽ, phóng khoáng nhưng nội tâm lại yếu đuối và cô độc giống như tôi. Có lẽ tôi không thể nào xoa dịu hết mọi nỗi cô đơn trên đời này. Nhưng chỉ còn một phần nhỏ thôi, rất nhỏ thôi vậy tôi là cảm thấy mãn nguyện rồi.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Cuộc đời thật tàn nhẫn nhưng tôi vẫn cứ yêu

Frank Gallagher là một gã khốn nạn. Tôi chưa thấy một người cha nào như vậy, giả vờ tàn tật để lừa gạt tiền bảo hiểm, lợi dụng chính con gái đẻ của mình để lừa tiền, câu dẫn hàng xóm, tìm đủ mọi cách để sống trong nhà người ta, chưa có lúc nào tỉnh táo, chưa biết chăm sóc cho con cái là như thế nào. Những ai đã xem bộ phim Shameless chắc chắn sẽ có cảm nhận như vậy. Đây là một bộ phim truyền hình của Mỹ về những góc tối trong xã hội, giúp ta thấy được những loại người mà ta chưa từng gặp, giúp ta biết được cuộc sống có thể trở nên tồi tệ tới chừng nào. Sự sống trong bộ phim này chỉ có thể dùng từ u ám để hình dung. Còn cuộc sống của chúng ta, ngoài cái vỏ bọc tươi đẹp, nếu xét tất cả những góc khuất thì cũng chẳng có gì tốt đẹp hơn mấy nhân vật trong phim truyền hình. Frank sau khi lấy được tờ giấy chứng nhận bệnh ung thư ở trẻ em, liền ôm tất cả tiền trợ cấp, lừa đưa con nhỏ nhất của mình là Carl, nói với cậu bé bị ung thư, cạo trọc đầu của cậu bé, để lúc chạy đi chơi với bạn bè trong cậu thực sự giống một người bị bệnh nặng sắp qua đời. Mà chính cậu bé cũng tưởng thật, mỗi ngày đều coi đó là ngày cuối cùng được sống của mình. Sang đến phần 3, bởi vì nát rượu nên cơ thể của Frank xuất hiện rất nhiều vấn đề nghiêm trọng. Nửa đêm Carl đã lén vào phòng bệnh để cạo trọc đầu của của Frank. Sau khi tỉnh giấc, Frank hỏi cậu tại sao làm lại như vậy, Carl nói, "Cạo đầu cho cha để tia ngoại tử có thể chiếu vào, như thế bệnh của cha mới chóng khỏi". Xuyên suốt cả bộ phim phải tất cả những điều tàn khốc nhất đều lần lượt được đền đáp bởi những tình cảm ấm áp. Con người chúng ta phải thực sự chờ đến khoảnh khắc cuối cùng mới nhớ tới việc phải trân trọng hay sao? Hay nói cách khác, mỗi chúng ta đều đã quen với những điều tàn khốc của cuộc đời? Từ khi còn rất nhỏ tôi đã không mấy tin tưởng vào những lời nói kiểu như "Ngày mai rồi sẽ tốt hơn". Chắc gì thế giới này sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Thế nên giây phút này chính là đẹp đẽ nhất, xin hãy trân

trọng giây phút này, hãy học cách sống cho hiện tại. Nhưng thật có lỗi, bởi vì con người luôn lo lắng buồn phiền cho thế giới tương lai nên không có cách nào để sống cho hiện tại. Nếu như vậy, có lẽ tôi phải xin lỗi cuộc đời của mình rất nhiều vậy bởi vì làm chậm trễ nó quá rồi. Gia đình tôi trước tới nay không mấy bình yên, thường xuyên cãi nhau, chửi nhau, thậm chí là đánh nhau, chỉ một chút chuyện xảy ra cũng có thể ly tan, hạnh phúc gia đình trở nên rất mong manh, dường như lúc nào cũng có thể tan vỡ. Tôi thường nói với mọi người tôi chỉ là con nuôi, bởi vì người lớn trong nhà lúc nào cũng bận rộn tranh đấu, đấu với đối thủ, đấu với cuộc đời, không ai rảnh để quan tâm tới tôi. Tôi cứ thế lớn lên trong một môi trường vật chất no đủ nhưng cô đơn lẻ bóng. Thế nên bài học mà tôi muốn học nhất khi còn nhỏ có lẽ chính là : Làm sao để có thể bên ngoài lâu thêm một chút. Trong bộ phim Léon, nhân vật Mathilda hỏi Léon cuộc đời này vốn luôn gian khổ như vậy hay chỉ có những năm tháng ấu thơ? Léon đáp rằng luôn như vậy. Tôi cũng cảm thấy như thế. Tôi cũng thường hay tự hỏi bản thân rằng " Vì sao lúc nào mình cũng cảm thấy cuộc sống khó khăn như vậy? Sao mình lại đến nông nổi này? Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa có được một câu trả lời, hoặc cũng có thể đáp án vốn không hề tồn tại, nhưng cuộc sống thì vẫn cứ tiếp diễn thôi ". Cho dù không có được bao nhiêu thiện cảm với cuộc sống này thì vẫn muốn sống cho thật đàng hoàng. Cho dù cuộc sống giống như một kẻ xấu nhưng vẫn muốn cùng nó chung sống cho thật tốt ". Tôi đã mang quan điểm này để bước từng bước trong cuộc đời cho tới ngày hôm nay. Cuộc sống thật tồi tệ nhưng phải chịu đựng mâu thuẫn để yêu thương nó, giống như là người yêu của một kẻ tồi tệ vậy. Bạn biết rõ anh ta sẽ khiến bạn rơi lệ suốt cả một đêm, bạn biết rõ anh ta sẽ không thường xuyên quan tâm đến bạn, bạn biết rõ dù có đánh chết anh ta cũng không thể cho bạn được một chút ngọt ngào, bạn biết rõ những tình cảm dịu dàng của anh ta chỉ là thất thường mà thôi, bạn biết rõ bạn có thể về những điều này mà tổn thương suốt một thời gian dài, bạn biết rõ mình đang dần dần trở thành một cái cây cần cỗi... nhưng bạn cũng biết rõ, bạn không có cách nào từ bỏ. Tôi không có cách nào từ bỏ một tia sáng len lỏi giữa cuộc đời tăm tối này, những người xa lạ đã nhường chỗ ngồi trên xe buýt cho tôi, những người bạn thời đại học mà tôi cứ ngỡ là sẽ bên nhau dài lâu, những người mà tôi đã yêu hết mình,

bầu trời xanh của những ngày nắng hạ, những giai điệu mà tôi đã từng nghe, còn cả thân xác muốn được nuông chiều này của tôi nữa... Ôm theo những tâm lý mâu thuẫn ấy, chúng ta đã đi đến ngày hôm nay, còn phải bước tiếp cho tới một ngày mai không biết sẽ đi về đâu. Cuộc sống này thật trắc trở, nhưng chúng ta vẫn mang theo trái tim nhiệt huyết để sống cho vui vẻ, nếu không cuộc đời chỉ càng tồi tệ hơn. Cho nên, hãy hứa với tôi, hãy sống hết mình cho ngày hôm nay, những buồn phiền của ngày mai cứ để con người bạn của ngày mai giải quyết. Hãy cứ sống cho thật đàng hoàng phải vui vẻ.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

CHƯƠNG 3 Tôi chính là cô gái không có câu chuyện đằng sau

Khi mới 14 tuổi, chúng ta cũng chẳng biết thế nào là gió lốc, thế nào là mưa rào, không quan tâm đến trời nắng ráo hay âm u, chỉ muốn trốn trong góc, quan sát một người đặc biệt nào đó. Những tâm tư tuổi trẻ mới lớn ấy cho tới bây giờ tôi vẫn cảm thấy thật mới mẻ. Rất nhiều ngày tháng đã trôi qua cứ lặng lẽ tỏa sáng như vậy, chỉ có thể là một câu chào vu vơ của người đó, hay cái nhìn thoáng qua trong vô thức cũng có thể khiến cho trái tim thiếu thời non nớt nảy lên từng hồi. Trong nhật ký của tôi vẫn còn ghi chép lại về một người đặc biệt nào đó, tôi đã từng tới bãi xe để xe tìm xe đạp của cậu ấy, trong giờ học nhìn cậu ấy đến bàn thần, hình như tôi đã từng mua cho cậu ấy một gói đồ ăn vặt với giá 5 tệ, lúc đó còn chưa hiểu gì, bây giờ nghĩ lại vậy đó đúng là lúc tâm hồn thiếu nữ của tôi bắt đầu phát tác.

Năm 20 tuổi, tôi đã quên mất những chuyện xảy ra năm tôi 14 tuổi, nhưng tâm hồn thiếu nữ kia dường như không có sự thay đổi. Vì thế cho nên tôi vẫn cứ lao về phía trước mà tôi thích chỉ để được ở bên người ta nhiều thêm một phút một giây cho dù ngắn ngủi; tôi vẫn nhớ nhung người ấy suốt một đêm tới mức không ngủ được, đọc đi đọc lại lịch sử trò chuyện của hai chúng tôi; tôi vẫn cứ bất chấp ngày nắng hay ngày mưa, cùng anh ấy tán gẫu về những món ăn yêu thích sau đó lên ra ngoài mua, đứng dưới lầu nhà anh ấy vờ như không có chuyện gì, gửi tin nhắn hay : " Xuống dưới đi, cho anh đồ ăn ngon ". Không dám mong cầu gì hơn, chỉ cảm thấy khi bạn yêu một ai đó, cho dù là bạn đang ở lứa tuổi nào thì bạn vẫn cứ có một tâm hồn thiếu nữ.

Có điều gần đây tôi cảm thấy tâm hồn thiếu nữ này có chút phiền phức. Tôi bắt đầu lo lắng nó là một danh từ thay thế cho từ " ấu trĩ ", trong mắt mọi người phải những chuyện mà tôi làm thật sự rất ngốc

nghech, còn tôi giống như kẻ ngốc cố đắm ăn xôi, cuối cùng lại bị giới cho một gáo nước lạnh. Vì thế nên tôi đã bắt đầu dùng những tiêu chuẩn của cái được gọi là trưởng thành để phán đoán trái tim mình hay sao? Tôi cũng không rõ nữa.

Gần đây có rất nhiều chuyện không đâu vào đâu quần lầy tôi, tôi thấy mình như một cái hồ lớn trơ mắt nhìn chúng lần lượt xông vào ở liền không chịu ra. Trong đại não ngày nào cũng diễn ra những trận chiến không có hồi kết giữa người mặc áo đen và người mặc áo trắng, không ai chịu nhường ai, lúc người này chiếm thế thượng phong thì chỉ biết hô hào phải kiên cường, dũng cảm, đến khi người kia chiếm thế thượng phong lại cứ kêu tôi phải trốn tránh, phải trì hoãn. Tôi thấy bản thân mình đã phải chịu quá nhiều thương tổn từ hiện thực cuộc sống, vì thế vô thức muốn làm một con đà điểu trốn tránh tất cả, không muốn tìm ra đối sách, sợ phải đối mặt với kết quả, nhiều lúc còn cảm thấy lầy hết dũng khí để nói chuyện cũng là điều khó khăn. Đột nhiên tôi phát hiện mình đang cố gò ép cô gái nhỏ bé trong xương cốt của mình phải trưởng thành, tôi đang ép cô ấy phải từng bước từng bước phá vỡ tâm hồn thiếu nữ của mình.

Trái tim thiếu nữ trong tôi dần dần phát hiện ra cuộc sống vốn vô cùng bạc bẽo, chúng ta ai cũng phải bơi giữa biển người mệnh mông, khi mệt mỏi quá độ thì có thể ngoi lên hít thở, khá lên nhiều rồi thì lại tiếp tục lặn ngụp giữa biển người ấy bơi vài vòng, khi không thể gắng gượng được nữa thì lặn sâu xuống đáy, nhấn chìm chính mình. Có những người cảm thấy cuộc sống này vẫn khá ổn, có thể tiếp tục, nhưng cũng có những người cho rằng cuộc sống này vốn dĩ nên kết thúc từ lâu rồi. Vốn dĩ chúng ta đều tin tưởng rằng cuộc sống này, tương lai này, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp, mỗi chúng ta sẽ có một cuộc sống tốt hơn, nhưng hiện thực tàn nhẫn lúc nào cũng giáng cho ta một cái bạt tay rồi nói, " Mày ngây thơ quá, thiên la địa võng những cạm bẫy đều đang đón chờ mày, hỡi những con người trẻ tuổi non nớt, cứ từ từ mà tận hưởng đi! " Thế là chúng ta càng ngày càng có thể dễ dàng chấp nhận một vài cách nói ví dụ như chuyện không như ý trên đời chiếm tới tám, chín phần trăm, ví dụ như chết dễ dàng hơn sống rất nhiều... Vì sao chúng ta lại dần

dần chấp nhận những quan điểm nghe có vẻ không mấy tích cực như thế này?

Có lẽ chính là bởi vì cuộc sống này giống như một bạo quân dùng đủ mọi cực hình để cho chúng ta biết những điều ấy nhưng đến lúc này, tâm hồn thiếu nữ đã không thể chịu đựng thêm được nữa, cho nên tin tưởng ngày mai sẽ là một ngày tươi sáng, ngủ một giấc là mọi phiền não trôi qua, cố lên, mình nhất định được làm được... những suy nghĩ ấy liền bị rất nhiều rất nhiều sự việc thực tế đánh bại. Mọi người đều nói tôi quá ngây thơ, vậy thì tôi sẽ trở thành một kẻ u ám, giống như mọi người luôn yêu thích ánh thái dương ấm áp bỗng gặp phải những cơn mưa ảm đạm liên tiếp nhiều ngày, tâm trạng cũng ảm ướt, u buồn như thời tiết.

Tâm hồn thiếu nữ của tôi từ trước tới nay luôn rất tin tưởng vào những từ ngữ như " tình yêu ", " tự do "... giống như Liệu Nhất Mai từng nói, " Tôi đang nói đến: tình yêu! Cảm giác ấy từ đâu mà có? Từ trái tim, từ gan phổi hay từ huyết quản, từ bộ phận nào trong cơ thể? Có thể ngày hôm đó ánh trăng dựa gần vào trái đất và mặt trời chiếu sáng về phương Bắc, những trận gió mang theo hơi ẩm từ biển cả khiến làn da con người cũng trở nên ẩm áp, áp suất thấp hình thành ở Mông Cổ khiến nhịp tim của những con người nơi đây đập nhanh hơn, hoặc cũng có thể những điều đó chỉ đến khi trái tim đang mãnh liệt khao khát của bạn, thí dụ như những phiền muộn do người bạn ' nguyệt san ' mang lại, hay như ngọn đèn ngủ anh ấy mới thay trong phòng ngủ, hương chanh thoang thoảng trên đầu ngón tay vì anh ấy vừa mới ăn xong, những chùm râu lúng phún của anh ấy vì mấy ngày quên chưa cạo...tất cả những điều này đều tác động mạnh mẽ khiến thần kinh của chúng ta có rung động mạnh mẽ, có lẽ đó chính là thứ mà người ta gọi là tình yêu. " Tôi tin rằng đây chính là tình yêu, rất sâu sắc, vô cùng sâu sắc, sâu tới tận từng tế bào. Nhưng đồng thời tình yêu như thế cũng có thể gây ra nỗi đau lớn nhất cho con người. " Tình yêu có thể giúp bạn chiến thắng mọi nỗi lo và muộn phiền của cuộc sống, vượt những sợi xích tu dài nhất ra ngoài thế giới, vươn tới những góc tối trong tâm hồn mà chính bạn cũng chưa từng phát hiện ra, mở ra những mạch cảm xúc vốn đã bị tê liệt, vượt qua những mỗi một của năm tháng, nhỏ hết

từng tầng gai nhọn, lộ ra những mảng yếu đuối mềm mại của bản thân. Bởi vì nó quá mềm yếu nên bất cứ lúc nào cũng có thể bị thương. Nhưng nếu như không có những cảm giác mà thế giới này mang lại, không có những cảm xúc trực tiếp do người khác mang lại, vậy con người ta sống có ý nghĩa lý gì? " (Liệu Nhất Mai). Khi tôi có thể cảm nhận được ý nghĩa sâu sắc ẩn sâu dưới những câu văn này, cảm giác đau nhói khi đã thức tỉnh con người tôi để tôi biết rằng,

tâm hồn thiếu nữ của mình đã cảm nhận được rồi.

Thế nên tôi đặc biệt với nhắc nhở chính mình một điều, hãy cẩn thận với tâm hồn thiếu nữ, nhớ giữ lại một khoảng không nhỏ bé cho tâm hồn thiếu nữ của mình, bởi vì đó là nơi duy nhất mà con người chúng ta có thể cảm nhận được nỗi đau. Nếu như ngay cả một không gian nhỏ bé như vậy ta cũng không thể lưu giữ được thì chúng ta sẽ biến thành những người trưởng thành không biết đau, không biết xót, vô dụng vô cầu chẳng cần biết đến tình yêu, tuy chưa tới mức mức bất nhân, nhưng giống như những con người tê liệt cảm xúc vậy. Có được một không gian nhỏ bé để ta biết cảm nhận nỗi đau, chúng ta mới nhận ra đó những khác biệt của chính mình, cảm nhận được những rung động mà ai đó mang đến trong những ngày hạ nòng cháy, cảm nhận được nỗi đau đón khi mất đi một điều gì đó. Những điều này khiến cho ta khác với những con người tê liệt cảm xúc kia.

Hãy để cho tâm hồn phụ nữ hoặc tâm hồn niên thiếu của các chàng trai cứ sống mãi trong trái tim của chúng ta.

Con người ta vốn trưởng thành trong vô thức. Khi ta có thể mỉm cười nói rằng cuộc sống này có rất nhiều điều không vui vẻ, bắt đầu thấu hiểu được những nỗi đau và sự bất lực của người khác, có thể thẳng thắn thừa nhận sự bất lực của chính mình trong cuộc sống, có lẽ khi đó ta mới thực sự được coi là trưởng thành. Nhưng trước đó, hãy cứ để tâm hồn thiếu nữ của mình phát triển, ta vẫn có thể trở nên vui vẻ khi thời tiết đẹp, vẫn có thể vui vẻ chỉ bởi cử chỉ yêu thương của ai đó, vẫn có thể vội vàng lóng ngóng khi chuẩn bị tới gặp một người. Tóm lại, hãy để cho trái tim mình luôn ấm áp.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Tôi chính là 1 cô gái không có câu chuyện đằng sau

Thời gian là thứ vũ khí có sức sát thương lớn nhất. Suy nghĩ của con người ta thường thay đổi rất nhiều so với trước kia. Khi tôi còn học cấp 2, lớp bên cạnh có một chị gái, chị ấy có rất nhiều bạn trai. Khi đó chúng tôi cho rằng chị ấy không phải là một cô gái đơn thuần, sau này lớn lên mới biết khi còn nhỏ chị ấy phải chịu đựng nhiều tổn thương từ gia đình nên mới muốn yêu đương thật nhiều để có cảm giác mình được yêu. Chúng ta đều rất ngưỡng mộ những ngày tháng tiêu diêu hồng trần lúc nào cũng có nhau trong Hoàn Châu Cách Cách, sau này lớn thêm một chút mới hiểu được rằng những điều đó chỉ có thể xuất hiện trên phim truyền hình, cuộc sống hiện thực lấy đâu ra những ngày tháng oanh liệt rực rỡ như thế. Ta thường rất thích nghe một ca khúc nào đó, nhiều năm sau nghe lại, bỗng tự hỏi sao trước đây mình có thể thích được bài này. Thời gian trôi qua, dường như chúng ta đều sở hữu rất nhiều câu chuyện của riêng mình.

Một ngày nào đó, một người bạn thân thiết đột nhiên hỏi tôi có phát hiện ra mình thường xuyên kể về hai người bạn trai cũ, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy chuyện ấy. Khi ấy tôi mới ngỡ ngàng, hóa ra đúng thế thật. Tôi vốn tràn trề tự tin cho rằng mình là một cô gái trải qua nhiều chuyện, nhưng sau khi cô bạn ấy vạch trần sự thật, tôi bắt đầu hoài nghi về tự tin ấy của mình rồi. " Cô nàng hiểu chuyện, cô không phải là một cô gái không có những câu chuyện đâu ", ca từ thì hát như thế, nhưng trong thực tế, cô nàng họ Triệu kia chính là một cô gái không có câu chuyện đằng sau.

Tôi chỉ có hai mối tình để " nhai đi nhai lại ", tất cả những câu chuyện mờ ám vặt vãnh ấy đều kết thúc bằng việc chúng tôi trở thành anh em bạn bè thân thiết. Tôi thầm yêu một cậu bạn suốt 8 năm chưa từng thổ lộ, tôi sợ thất bại, cũng sợ mất đi tình bạn. Cho

tới khi tôi quyết định thẳng thắn nói ra với cậu ấy rằng, " Cậu biết không, tôi đã từng thích cậu đấy ", khi cậu ấy cười rồi nâng ly rượu lên nói với tôi, " Tôi biết ", thời gian đã cho tôi hiểu được cho hoàn toàn có thể từ bỏ mối tình này, những tình cảm âm thầm như trước kia như ly rượu, người đó đã trở thành anh em tốt của tôi. Sau khi chia tay với anh chàng người yêu thời cấp 2, tôi đã từng tàn nhẫn trách móc một anh chàng đã viết thư tình cho mình, nhưng nội dung hoàn toàn mắng mỏ sự phản bội của anh người yêu cấp 2. Tôi cũng từng rất ngạo mạn từ bỏ một anh chàng cao tới 1m83 mà rõ ràng rất thích tôi chỉ bởi vì anh ta trước mặt tôi thì đối xử với tôi rất tốt nhưng sau lưng lại lòi tình cảm của chính mình dành cho tôi ra để làm trò đùa. Sau khi chia tay với người yêu thời cấp 2, tôi có 4 sống ở Quảng Đông học đại học, từng theo đuổi một đàn anh khóa trên nhưng chưa kịp bắt đầu thì đã kết thúc, tôi cũng từng được một đàn anh khác theo đuổi, nhưng cũng chưa kịp bắt đầu đã kết thúc, cũng định thử xem tình chị em có cảm giác gì, cuối cùng vẫn chưa kịp bắt đầu đã kết thúc. Trước đây tôi thường than vãn rằng mình đã yêu vào lúc không nên yêu nhất, nhưng lại độc thân vào cái lúc nên yêu đương nhất chám bạn xem phải yêu đương. Bạn xem, lịch sử yêu đương của tôi chẳng lấy gì làm vẻ vang, cũng không có gì đặc sắc hơn người khác. Tôi thực sự là một cô gái không có những câu chuyện tình yêu.

Cha mẹ tôi đều là những người bình thường, tôi chưa từng trải qua những biến động lớn trong cuộc sống. Đương nhiên trong cuộc sống thường nhật hai vợ chồng lúc nào cũng tranh luận cãi vã lẫn nhau, nhưng những câu chuyện như thế nhà nào mà chẳng có. Cha tôi là người nóng tính, tôi là con gái mà cũng từng ăn đánh, là đánh thật đấy, ra tay rất mạnh. Mẹ tôi tính tình nóng nảy, nhưng cách bà thường dùng lại là chửi bới quát tháo, với tôi cũng thế mà với cha tôi cũng thế. Khi hai người còn trẻ, sức khỏe dồi dào, va chạm động chân động tay là chuyện thường thấy, nay tuổi già sức yếu bỗng dừng lại sống một cuộc sống như thần tiên, thích trồng trọt chăn nuôi, họ trồng rất nhiều rau ở nhà, nhà tôi chẳng mấy khi phải ra chợ mua cả. Bạn thấy không, gia đình tôi cũng bình thường, phổ thông lắm.

Ba năm trước, tôi đã cắt đi mái tóc dài mà mình nuôi suốt 20 năm, chẳng có nguyên nhân hay câu chuyện nào cả, chỉ đơn giản là vì mệt rồi, không muốn nuôi nữa. Sau khi cắt tóc tôi phát hiện ra mình rất hợp với tóc ngắn. Bạn bè xung quanh bắt đầu được dịp phê phán mái tóc dài của tôi trước đây cổ lỗ sĩ đến nhường nào, chạm tới giới hạn về thời trang của họ ra sao, tôi chỉ có thể mấp máy mà không nói được lời nào, thật muốn giơ ngón giữa mà. Cũng là vào 3 năm trước, tôi thật muốn giơ ngón giữa cho các hình xăm khó coi của mình, sau đó muốn giấu nó đi để không cho ai nhìn thấy, bởi vì người ta xăm thứ gì đó lên người đều bởi vì một nguyên nhân, một kỉ niệm hay một câu chuyện nào đó đằng sau, còn tôi thì không có hoàn toàn chỉ vì hứng lên thì xăm. Khi người ta hỏi tới, tôi luôn cảm thấy sao mình có thể là một cô gái vô vị, không có câu chuyện nào như vậy!

Người ta đều mong muốn có được một cuộc sống bình yên, an nhàn, tôi cũng từng cho rằng mình rất ghét những người chẳng có chí lớn tham vọng gì, cuộc sống cần phải rục rờ oanh liệt mới gọi là sống, sau này mới hiểu được những ngày tháng bình lặng yên bình mới là chân thực. Con người lấy đâu ra nhiều câu chuyện thăng trầm như thế, lấy đâu ra nhiều chiến tích kỳ diệu như thế. Có thể nhận ra mình rất tầm thường là một điều tiến bộ lắm rồi. Khi tôi nhận ra mình rất tầm thường, tôi sẽ trở nên thông dong hơn, bắt đầu biết chấp nhận những điều mà bản thân không thể thay đổi được, ví dụ như chiến tranh xảy ra, ví dụ như thiên tai, hay là tai nạn. Nếu muốn cố chấp với cái gọi là oanh liệt rục rờ, chi bằng hãy đổi thành một từ quan trọng hơn để phán đấu, đó chính là " hứng thú ". Thay vì có một cuộc sống oanh liệt rục rờ, hãy để cuộc sống của mình tràn đầy những điều thú vị.

Tuy rằng chúng ta rất bình thường, rất phổ thông, nhưng ai cũng muốn cuộc sống của mình đặc sắc hơn một chút, mỗi ngày chìm đắm trong ánh dương và hương hoa và tràn ngập niềm vui tiếng cười, sống những ngày tháng cho riêng mình, coi lại đây chính là ý nghĩa của từ " hứng thú ". Thế nên cho dù tôi không phải là một cô gái có câu chuyện đằng sau, nhưng tôi có thể thử trải nghiệm những điều thú vị, ví dụ như một chuyến du lịch xa nhà, viết văn, làm

chương trình, chơi guitar và hát hò... Khi tôi được sống trong những điều lý thú của cuộc sống, tôi sẽ cảm thấy mình sống có ý nghĩa. Nhắc tới sống có ý nghĩa, dường như cụm từ này đã làm cho vấn đề trở nên sâu sắc hơn rồi, nói một cách đơn giản thì tôi cảm thấy cuộc sống mình rất thú vị. Cho dù hiện tại tôi là một cô gái không có câu chuyện đằng sau, nhưng tương lai tôi sẽ trở thành một người thú vị, một người có câu chuyện để kể.

Ca khúc chủ đề của bộ phim Chuyện Tình Tokyo có tên là love story ha totsuden ni, tôi nhớ có câu hát như sau, " Hôm ấy, vào khoảnh khắc ấy, ở nơi ấy, nếu như không vô tình gặp em, có lẽ chúng ta vĩnh viễn chỉ là người xa lạ ". Vì sao tôi lại mượn lời bài hát này ? Chúng ta sống trong xã hội hiện đại với rất nhiều cách thức gặp gỡ mới mẻ khác lạ, từ đó bắt đầu có mối liên hệ cùng nhau, rồi bắt đầu sản sinh những câu chuyện, từ đó ta không còn là người xa lạ với nhau nữa. Thế nên, khi bạn đọc được những dòng này, một cô gái không có câu chuyện đằng sau cũng đã trở thành người có câu chuyện để kể rồi. Bạn cũng sẽ như vậy.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Không phải " cool girl " thì đã sao?

Tôi chưa từng đọc hoàn chỉnh bất cứ một tác phẩm nào của Kim Dung hay Cổ Long, chưa từng nghiêm túc xem hết một cuốn tiểu thuyết võ hiệp nào, ấn tượng của tôi về thế giới võ hiệp chỉ dừng ở mấy bộ phim truyền hình và điện ảnh, nhưng trong thâm tâm lúc nào cũng mong muốn được trở thành một nữ hiệp hành tẩu giang hồ, chu du khắp thiên hạ, thực ra chính là muốn trở thành một " cool girl ". Tôi muốn trở thành một cô gái mạnh mẽ như nữ hiệp, giữa đường gặp cảnh bất bình liền rút đao tương trợ, chủ động tấn công trong tình yêu, cho dù có bị cự tuyệt cũng rất phóng khoáng quay lưng bước đi không cần quay đầu lại, đó chính là hình mẫu lý tưởng trong tôi. Dường như cuộc sống như thế không có buồn phiền hay mệt mỏi, không cần quá quan tâm đến ý tới những người xung quanh mình họ có vui vẻ hay không, mọi sự tập trung đều dồn lên cho chính mình, có chút ích kỷ thì đã làm sao?

Để có thể tiến tới hình mẫu lý tưởng ấy, từ bé tôi đã có ý thức rèn luyện bồi dưỡng kiến thức cho chính mình. Khi còn học mẫu giáo, tôi thường cố thể hiện mình giống như một " nữ vương ", bắt nạt các bạn hiền lành hơn mình. Đến khi lên tiểu học được làm lớp trưởng, tôi lại phải nghiên cứu xem làm thế nào để có thể tiếp xúc nhiều hơn với thầy cô và các bạn. Đầu chỉ cần phải được thầy cô yêu mến, có thể gần gũi được với bạn bè mới là điều quan trọng, đặc biệt là với mấy học sinh cá biệt trong lớp. Vì thế tôi đã bắt đầu kết thành liên minh với một vài học sinh cá biệt, điều này khiến công việc làm lớp trưởng của tôi thuận lợi hơn trước rất nhiều, có ích cho việc nắm giữ đại cục. Quá trình trở thành " cool girl " của tôi bắt đầu từ khi đó, trở thành một trong những nhân vật cầm đầu trong trường học. Rất nhiều năm về sau, một người bạn thời tiểu học của tôi vẫn còn cảm ơn tôi rồi rít vì khi đó đã bao che giúp bạn ấy trong một lần quen

không làm bài tập cuối tuần, khi đó tôi thân là lớp trưởng đã mắt nhắm mắt mở cho qua.

Cấp 2 đã yêu sớm, bị ba bắt được, sống chết bảo vệ trong mối tình đầu của mình, khi ấy tôi thấy mình ngẫu chết đi được; giải thoát được cho một bạn nữ bị người ta bắt nạt trên đường, sau đó còn đi mua băng y tế cho bạn ấy, tôi thấy mình ngẫu chết đi được; cùng tranh luận với một thầy giáo mà cả lớp ai cũng ghét, đòi lại công bằng cho tất cả mọi người phải tôi thấy mình ngẫu chết đi được... Sao tôi có thể tự khen mình đến như thế nhỉ?

Khi lên cấp 3 lúc mới nhận lớp, tuy mọi người không quá thân thuộc, nhưng thành phố này nhỏ bé như vậy, "chiến chất anh hùng" của tôi ít nhiều gì bạn bè cũng được nghe nói tới. Tất cả mọi người đều duy trì khoảng cách khách sáo với tôi, còn tôi cũng rất vui vẻ phối hợp, giữ vững phong cách lạnh lùng của mình. Nhưng về "ngẫu" ấy thì có thể duy trì tới đợt huấn luyện quân sự. Cô nàng C, một trong những cô bạn cấp 3 mới lên chức làm mẹ của tôi nói với tôi rằng, ban đầu cô ấy không dám tiếp cận tôi, cô ấy sợ tôi là một cô học trò phá phách ngỗ ngược, đến khi đi tập quân sự mới biết thực ra tính tình tôi rất dễ chịu, còn khiến người ta cảm thấy vui vẻ. Đây là nguyên nhân khiến chúng tôi trở thành bạn bè và vẫn rất thân thiết cho tới ngày hôm nay.

Cấp 3 đúng là độ tuổi nổi loạn, ngày ngày tôi đạp xe đuổi theo người mà mình thích, không muốn mặc những bộ quần áo chỉnh tề mà mẹ mua nhưng lại thích mặc mấy thứ đồ bụi bặm, đầu óc lúc nào cũng phá cách, lúc nào cũng tự vui mình trong nỗi u uất của tuổi thanh xuân; thân làm đội trưởng đội tuyên truyền, khi phải nhận tội trước thầy giám thị chuyên quản lý phòng truyền thanh, tôi thấy tôi vẫn vô cùng hiên ngang bất khuất. Sau này, những chuyện ấy để trở thành chủ đề để chúng bạn cười chê tôi.

Những người không có cảm giác an toàn thường muốn dùng vỏ bọc cứng cỏi để che dấu chính mình. Biệt danh của tôi khi còn ở trong ký túc xá là Nhím, bởi vì tôi thường che giấu tất cả nội tâm yếu đuối của mình, chỉ chưng ra vẻ mặt cứng rắn để bảo vệ mình khỏi những tổn thương của thế giới bên ngoài. Cô nàng Y là người bạn

hiểu rõ điểm này của tôi nhất. Rất nhiều lần tán gẫu cùng nhau, khi nhắc tới cảm giác lần đầu tiên gặp tôi như thế nào, cô ấy đều nói rất muốn tấn cho tôi một trận. Khi đó tôi không cảm thấy giả vờ lạnh lùng có gì là không tốt, khi gặp bất cứ một phong cảnh hay khoảnh khắc đáng nhớ nào cũng chẳng buồn lờ đi để ra chụp ảnh lưu lại, cả ngày chỉ cuộn mình trên chiếc giường trong phòng ký túc, hạn chế tối đa việc gặp mặt người khác. Có lẽ là vì khi đó tôi cảm thấy "cool girl" là một điều mới lạ, cho rằng mình phải khác người mới là phong cách.

Tết Đến chơi nhà một người bạn, tán gẫu về chủ đề cung hoàng đạo, nhắc tới Cung Mộc và cung Mặt Trăng, tôi nói từ trước đến nay tôi chẳng biết mình là cung gì. Cô bạn tôi đã giới thiệu ngay cho tôi một trang web để tra cứu. Tôi tra một hồi mới biết Cung Mộc của mình là cung Xử Nữ, cung Mặt Trăng là cung Cự Giải. Bạn tôi nói điều đó có nghĩa là tôi có nội tâm nhạy cảm, tinh tế, luôn khao khát sự ấm áp dịu dàng. Lúc đó trong lòng tôi nghĩ, thôi Hồng hết rồi, thế thì còn gọi gì là "cool girl" nữa. Bạn tôi an ủi rằng nội tâm không ngẫu cũng có sao đâu. Từ đó tôi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về hình tượng "cool girl".

Đột nhiên tôi mới nhận ra mình luôn sai lầm. Những cô nàng tự cho là nữ hiệp yêu hận dứt khoát ấy, nếu không phải mới chập chững bước chân vào giang hồ thì cũng là người đã phải chịu rất nhiều tổn thương, còn những người phóng khoáng, những người ngẫu chân chính phải có nội tâm mềm mại, nhưng trong cái mềm mại lại ẩn chứa sự dứt khoát, kiên cường, phải kiên trì với một điều gì đó mới có thể bỏ qua tất cả những thứ khác không cần đoái hoài. Nếu như ngẫu là phải biến mình trở nên lạnh lùng, nhìn nhận sự vật sự việc trên thế gian bằng con mắt vô cảm, vậy thì tôi thà rằng mình mãi mãi không thể trở thành một "cool girl".

Cho tới bây giờ tôi vẫn muốn trở thành một "cool girl", vẫn muốn ra tay tương trợ khi gặp chuyện bất bình, vẫn muốn theo đuổi người mà mình yêu thích cho tới khi nào không còn đường để đi nữa mới thôi. Vẫn muốn kiên trì tới cùng đối với một thứ gì đó, có thể từ bỏ bất cứ điều gì không cần. Nhưng đôi khi tôi cũng muốn mình có

thể phơi bày ra một vài góc yếu mềm của bản thân, để lộ một vài phương diện cần người khác chữ che chở bảo vệ, muốn cho mọi người biết rằng mình cũng có lúc lực bất tòng tâm, muốn người khác hiểu con người thực sự của mình, không cần phải quá cố chấp nữa. Nếu như vậy sẽ không còn ngầu nữa, thế thì không phải " cool girl " cũng chẳng sao, tôi chỉ cần như thế.

Quà cho các chị em phụ nữ

Nhok_Ken

Ngothiphuongdung

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Những cô nàng hoang dã đều rất đáng yêu

Mặc áo giáp, cầm thương lên ngựa, quát roi lao về phía trước chưa chắc đã là kỵ sĩ.

Sửa được bồn cầu, thay được bóng đèn, đánh cho bọn lưu manh tan tành xác pháo chưa chắc đã là dũng sĩ.

Không yếu điệu thướt tha, không khuất phục với thực tế, không dựa dẫm vào người khác chưa chắc đã là trang nam tử. Trong vũ trụ này ngoài phụ nữ và đàn ông ra, còn có một sinh vật mang tên: Những cô nàng mạnh mẽ.

Đúng vậy chính là những cô nàng mạnh mẽ.

Tôi thường suy nghĩ, không biết nguyên do gì đã khiến con người ta gán cho một vài cô gái cái danh hiệu " cô nàng mạnh mẽ". Ban đầu người ta còn có chút vui vẻ chấp nhận, cảm thấy danh hiệu này như đang tán dương một vài đặc điểm trong tính cách của mình, còn rất tự hào vỗ ngực: Chị đây chính là một cô nàng mạnh mẽ. Nhưng sau này, tôi không biết các cô gái giống như tôi có suy nghĩ như thế nào, nhưng tôi thì mua xóa bỏ cái danh hiệu này ghê gớm, gần như là ác cảm với nó. Xin hãy lắng nghe tôi từ từ giảng giải.

Bạn hãy lên Baike Baidu tìm từ khóa " Cô nàng mạnh mẽ ", bạn sẽ thấy người ta giải thích như sau: cô nàng mạnh mẽ chỉ những cô gái thường có những cử chỉ hành động và tính cách theo thiên hướng gần giống như nam giới, hào sảng, phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, độc lập, không sợ khó không sợ khổ, không đi giày cao gót, tính tình nóng nảy, không thường chú ý tới ngoại hình, thiếu nữ tính... có những đặc điểm không giống với tính cách thông thường của nữ giới theo quan niệm truyền thống; phẩm chất nào là những

phẩm chất mà nữ giới nên có hay không nên có theo quan niệm truyền thống?

Tính cách hào sảng, ăn thịt uống rượu, cùng bạn bè bá vai bá cổ, chân thành thẳng thắn phải không câu nệ tiểu tiết, mạnh mẽ quả cảm, mỗi khi tâm trạng có gì đó không vui liền tìm một người bạn để xả hết ra, độc lập tự do, không sợ gian khó, luôn luôn hoàn thiện mình, không ngừng vươn xa, những đặc điểm này không nên chỉ thuộc về riêng đàn ông hay phụ nữ, đây chẳng phải là những nỗ lực để trở thành một người tốt hay sao? Ai quy định đàn ông thì phải tự lập, phụ nữ thì phải yếu đuối? Mỗi vấn đề đều có hai mặt, mỗi con người đều có nhiều góc cạnh, xã hội đều như vậy. Ban ngày phải cho dù là đàn ông hay phụ nữ đều khoác chiến bào đấu tranh chống lại một cuộc sống không lý tưởng của chính mình, đêm đến, về tới mái nhà ấm áp, ta lại trút bỏ tất cả, cởi bỏ tấm áo giáp cứng rắn đã mặc suốt cả một ngày, con người yếu đuối không có sức chiến đấu của bản thân lại mạnh mẽ chui ra. Đây đã không còn là vấn đề nam hay nữ nữa vậy mà trở thành chủ đề chung của cả nhân loại rồi.

Mỗi một con người đều là những hòn đảo cô đơ, một mình chơi vơi giữa đại dương mênh mông. Nếu như ta không thể thành những thuyền viên tình nguyện, vậy chúng ta hãy là những người thuyền trưởng không cam tâm. Độc lập, có trách nhiệm, chúng ta cần phải trao tặng danh hiệu "xinh đẹp" cho những cô gái như thế, ai dám nói với chúng ta là những cô nàng hoang dã, chúng ta liền trở mặt với họ.

Trong chương trình mừng xuân năm 2015, Giả Linh và Cù Dĩnh, một người đại diện cho những cô nàng mạnh mẽ, một người tượng trưng cho vẻ đẹp của nữ thần cùng nhau so tài trên sân khấu nữ thần và cô nàng mạnh mẽ không phải là hai trường phái đối lập hay sao? Không, không, không, tuyệt đối không phải. Tôi đã từng chứng kiến rất nhiều cô gái thướt tha kiêu kiêu, yếu điệu thực nữ, người gặp người mê, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu "tiểu thư khuê các", nhưng tới khi phải lang thang nơi xứ người thì cũng tự lập tự cường liều mạng như ai. Nhìn từ bên ngoài, họ thực sự giống như nữ thần, duyên dáng thanh cao, khi để mặt mộc cũng khiến người ta

có cảm giác tao nhã sạch sẽ, nhưng bản chất họ lại mạnh mẽ, kiên cường, dũng cảm, quyến rũ tất cả những phẩm chất mà Baiken Baidu nói họ đều có. Người ta có thể phán xét một cách rạch ròi những người phụ nữ như vậy là nữ thần hay là cô nàng mạnh mẽ hay không? Chắc chắn là không rồi. Cho dù là nữ thần khi về tới nhà cũng, ăn cơm, uống nước đi vệ sinh; cho dù là cô nàng mạnh mẽ thì khi gặp chàng trai mà mình cảm mến cũng sẽ trang điểm kỹ càng.

Con đường tình yêu của những cô nàng mạnh mẽ rất trắc trở sao?

Cũng có thể như thế vậy mà cũng có thể không. Bản thân tình yêu vốn là một điều kỳ diệu, bởi vì nó kỳ diệu nên con người ta mới muốn tới gần, muốn mạo hiểm. Có lẽ nhiều người cho rằng cánh mày râu sẽ rất khó nắm bắt được những cô nàng mạnh mẽ hoang dã, nhưng chàng trai trẻ à, không nắm bắt được chứng tỏ bạn chưa có đủ năng lực, thiếu tự tin, không liên quan đến con gái nhà người ta cả, đừng đổ oan cho người ta. Con gái ai mà không muốn được dựa dẫm nhưng không lệ thuộc vào một người khác? Ai mà không muốn có một người luôn mỉm cười mỗi khi nhìn thấy mình? Ai mà không muốn tìm một người mạnh mẽ kiên cường hơn mình? Nhưng khi những điều đó không tồn tại, con gái chỉ đành hoàn thiện mình trước, cố gắng để bản thân trở nên thấu hiểu hơn, lương thiện hơn, độc lập hơn. Có câu nói, những cô nàng mạnh mẽ thường muốn tìm một người đàn ông giống hệt như phiên bản nam giới của chính họ. Câu nói này sao mà khiến người ta tổn thương, đau lòng đến thế. Chỉ vì chưa đợi được mà thôi, người đó chưa xuất hiện nên trước tiên đành biến mình trở thành người đó. Khi nào người đó xuất hiện chắc chắn sẽ có tín hiệu báo trước. Anh ấy sẽ nhẹ nhàng vỗ vào vai chúng ta, thì thầm bên tai ta rằng, "Đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa, sau này mọi chuyện đã có anh". Khoảnh khắc ấy có những giọt nước mắt của bạn chắc chắn đều sẽ có vị ngọt.

Cánh mày râu cũng đừng sợ kết giao với những cô nàng mạnh mẽ. Có thể cô ấy không thể khiến bạn đột nhiên lại sinh khao khát được che chở cho cô ấy, nhưng cô ấy sẽ luôn ở bên bạn, cùng bạn chinh chiến với thế giới khắc nghiệt này, trở thành đồng chí đồng đội

của bạn, sẽ cổ vũ bạn mỗi khi bạn mất niềm tin vào chính mình, sẽ không bao giờ để bạn phải chịu đựng nỗi đau của hai người một mình. Hai bạn sẽ giống như hai con nai sừng bước bên nhau, khi thợ săn nã đạn về phía bạn, cô ấy sẽ tình nguyện cúi đầu giúp bạn liếm vết thương, liều mạng để sống vai đồng hành cùng bạn. Một người sẵn lòng cùng bạn kề vai tiến bước phía trước, cá nhân tôi cho rằng tốt hơn những người lúc nào cũng muốn nấp đằng sau chờ bạn che mưa chắn gió. Khi gặp khó khăn trong cuộc sống, hai người cùng nhau bàn bạc, cùng nhau xông pha, trốn tránh và ẩn nấp không bao giờ giải quyết được vấn đề, muốn giải quyết khó khăn, con người ta cần phải đối mặt với nó.

" Em dự định sẽ sống những ngày tháng còn lại của cuộc đời bên anh, nhưng cũng sẵn sàng tâm lý có thể rời đi bất cứ lúc nào. Đây có lẽ chính là quan điểm đúng đắn nhất trong tình yêu, yêu sâu đậm, yêu hết mình nhưng không dây dưa quyến luyến." Đây cũng chính là quan niệm tình yêu dựa trên tinh thần tự lập mà các cô nàng mạnh mẽ luôn hướng tới. Nếu như người đó vẫn chưa đến, chúng ta sẽ chờ đợi, đến rồi vậy ta sẽ đối xử với người đó thật tốt; anh ấy muốn đi thì cứ đi có cổ nịt kéo cũng không thể được, chi bằng hãy để cả hai cùng có những kí ức đẹp để không dây dưa.

Mặc dù tôi cũng là một cô nàng hoang dã, mặc dù vô cùng căm ghét cái danh hiệu kia phải nhưng tôi chưa bao giờ hối hận vì đã trở thành một cô gái tự lập, kiên cường mạnh mẽ như bây giờ. Bất kể bạn là một cô gái như thế nào, bạn cũng rất đáng yêu.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

**Tôi không hề muốn mạnh mẽ tới mức để người ta tưởng rằng
tôi là vận năng**

Tôi không rõ mình có phải là một người có tư tưởng nữ quyền hay không, nhưng tôi chắc chắn mình là một người luôn mong muốn phụ nữ cần phải có tư tưởng độc lập, bởi vì phụ nữ cũng chẳng có lý do gì để có thể thoát khỏi những rắc rối do cuộc sống mang lại. Thế nên tôi thường mơ ước mình có thể thành siêu nhân, nhân vật có thể giải quyết tất cả những khó khăn cuộc sống mang lại. Không cần phải cứu rỗi cả hành tin, chúng ta chỉ cần cứu rỗi được chính bản thân mình là tốt rồi. Có điều, trưởng thành chính là quãng đường vừa khó khăn nhưng cũng đầy sáng khoái.

Sau khi trưởng thành, bạn có thể ăn mặc tùy tiện theo ý mình, dùng đủ loại mỹ phẩm để thỏa mãn bản thân; có thể hẹn hò với các chàng trai; có thể uống rượu bên ngoài, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải biết tự bảo vệ cho an toàn của bản thân... Sau khi trưởng thành, những chuyện mà trước đây ta không dám làm, bị người lớn cho rằng là những hành vi đại nghịch bất đạo, kinh thiên động địa, bây giờ muốn làm lúc nào cũng được.

Sự sáng khoái này có thể khiến tinh thần con người ta đạt tới cao trào, cuộc sống này quá nhạt nhẽo, chúng ta cần làm một vài việc khiến cho nó trở nên thi vị hơn.

Nhưng trưởng thành cũng có rất nhiều gian khổ, con người phải không ngừng thay đổi bản thân, không ngừng thỏa hiệp với những điều cố chấp của mình. Tôi bắt đầu khuyên chính mình nên tin tưởng vào một vài điều, khuyên chính mình nên chấp nhận một quy tắc nào đó của xã hội. Có lẽ nhiều người cảm thấy những điều này khiến con người ta thật khó chịu, bất lực, xã hội này đã khiến chúng ta thành những con người hoàn toàn khác, thực ra cũng không hoàn

toàn như vậy. Thay đổi, thỏa hiệp chẳng qua chỉ để bản thân có cuộc sống thoải mái hơn.

Trở lại chủ đề trở thành siêu nhân, cũng bởi vì trưởng thành rồi, tôi mới biết mình không thể trở thành siêu nhân được. Tôi từng tưởng rằng mình vạn năng, là trắng sáng giữa trời sao, là điểm sáng của nhân loại nhưng sau này lớn lên rồi mới biết, làm gì cũng có cái gọi là vạn năng, có thể làm tốt một điều gì đó tới mức cao nhất có thể đã là khó khăn lắm rồi, ánh trăng gì chứ, mình vốn chỉ là một ngôi sao nhỏ nhoi, tầm cỡ quốc tế được chứ, ngay cả khi Trêu Dương ở Bắc Kinh tôi còn chưa đi hết.

Nếu đã không thể trở thành vạn năng, vậy thì hãy giữ cho mình một mặt yếu đuối, không cần lúc nào cũng phải kiên cường.

Năm nay tôi đã có thể thỏa hiệp được với chính mình một điều, đó là thừa nhận bản thân lúc nào cũng cố tỏ ra mạnh mẽ, đôi khi cần phải để cho mọi người xung quanh nhìn thấy góc yếu đuối của mình.

Ví như những khi cảm cúm lên cơn sốt nước mũi đầm đìa, ví dụ như những lúc nhu nhược nước mắt tràn mi, ví dụ như những lúc tâm trạng vô cùng khó chịu.

Tôi và bạn trai chia tay là bởi vì có người thứ ba xen vào. Lúc đó tôi không hề phần uất, trong điện thoại còn hỏi cậu ấy lý do tại sao. Trong những lời nói không đầu không đuôi của cậu ấy thể hiện rõ ràng một ý: Cậu mạnh mẽ như thế, cậu có thể không cần đến tôi, nhưng cô ấy thì cần. Dường như mạnh mẽ đã trở thành một phẩm chất vô cùng tồi tệ để cho người ta công khai chỉ trích, ai cũng có thể bắt nạt bạn bởi vì bạn mạnh mẽ chứ ai cũng có thể gây tổn thương cho bạn bởi vì bạn mạnh mẽ...

Có một quãng thời gian dài tôi rất căm ghét sự kiên cường mạnh mẽ.

Rất lâu sau này tôi mới dần dần nhận ra, thực ra tôi không hề kiên cường mạnh mẽ, tôi chỉ dễ dàng tỏ ra mình mạnh mẽ mà thôi. Theo những lời nói của một người bí mật nói thì tôi thích giả vờ.

Có chuyện lại giả vờ như không có chuyện gì, muốn lại giả vờ như không muốn, tức giận là giả vờ như không tức giận, thích lại giả vờ như không thích, yêu lại giả vờ như không yêu.

Nếu như tôi có thể vứt bỏ một chút tính cách thích tỏ ra mạnh mẽ của mình, không biết cuộc sống có tốt hơn chút nào không. Con gái ấy mà, cứ để cho mình yếu đuối một chút cũng không có vấn đề gì. Thế giới này cứng rắn là thế, nhờ có sự tồn tại của phái nữ mà trở nên mềm mại hơn rất nhiều.

Đời người chỉ có một lần, muốn yêu thì yêu, muốn làm gì thì làm, muốn lặp lại thì lặp lại. Chẳng có ai sống một cách tùy tiện cả, ngày tháng sẽ có câu trả lời của chúng ta bằng những hình thức khác nhau. Thế cho nên không cần phải giả vờ hay tỏ vẻ, giả vờ kiên cường, giả vờ lãnh đạm, giả vờ toàn năng, giả vờ như cách biệt với thế gian. Hãy làm một con người bình thường, biết nhận thua, biết yêu đuối, đôi khi rơi lệ, như thế còn tốt hơn lúc nào cũng cứng rắn như như sắt thép.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Năm 20 tuổi tôi từng tưởng tượng ra cái chết

Part 1

Sinh nhật năm 18 tuổi, tôi cùng bạn bè tham gia lễ trưởng thành. Máy cô bạn tặng cho tôi rất nhiều món quà thể hiện cho sự trưởng thành, tôi cứ tưởng đó phải là bao cao su các loại như Okamoto, Durex gì đó, kết quả lại toàn là sữa tắm, nước hoa và sơn móng tay. Bây giờ nghĩ lại, nếu như lúc đó tôi nhận được toàn là Okamoto, Durex, phải chăng cuộc sống của tôi bây giờ sẽ khác đi?

Sinh nhật năm 20 tuổi, tôi đi tới Quảng Đông. Học kì 2 đại học, tôi cùng bạn bè ăn thịt nướng uống rượu, chơi trò nói thật làm liều, quen biết được một anh chàng đẹp trai bàn bên cạnh. Tôi nói hôm nay là sinh nhật tôi, anh hãy liền nâng chén chúc tôi sinh nhật vui vẻ, còn tặng thêm một cái cánh gà. Chúng tôi cùng nhau xông vào phòng kí túc nam xa lạ, hét lên với máy anh chàng đó rằng, " Chị đây còn đang cô đơn ". Đám người độc thân năm đó giờ còn lại được mấy người?

Năm 16 tuổi tôi đã từng nghĩ, phải chăng mình nên chết đi vào năm 20 tuổi, bởi vì cuộc đời này không có tình yêu, không có gì để lưu luyến, mỗi ngày sống như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Năm 20 tuổi tôi cũng đã đại học rồi, thực hiện được nguyện vọng của người thân trong gia đình, tôi làm như vậy đã quá đủ rồi. Thế là hàng ngày, tôi luôn tâm niệm mình nên chết đi vào năm 20 tuổi, còn tưởng tượng ra đủ cách để chết.

Nhưng đến bây giờ tôi vẫn đang còn sống, năm nay tôi 24 tuổi tôi không chết vào năm 20 tuổi.

Lý do là gì đã không còn quan trọng nữa, tôi không tham sống cũng không sợ chết, nhưng tôi thấy mình hoàn toàn có thể trở nên tốt đẹp hơn.

Trưởng thành

Trưởng thành thực chất là một cuộc trao đổi, ta dùng sự đơn thuần thời thơ ấu cùng những ngơ nghếch chưa trải đời đổi lấy dũng khí để lớn lên.

[Dịch vụ giao hàng của Phù Thủy Kiki]

Ai mà chẳng từng mong muốn được trở thành người khác phải trở thành một người khác, trở thành 1 người toả sáng hơn, thông dong hơn, tốt đẹp hơn, tùy hứng hơn, nhưng càng ngày ta càng nhận ra rằng, vì sao phải mơ tưởng tới cuộc sống của người khác chằm chằm cuộc sống của chính mình còn đang lộn xộn như vậy, có thời gian để mơ mộng hão huyền về những điều đó, chi bằng hãy đối mặt với chính mình đi.

Đối với tôi mà nói, quá trình trưởng thành diễn ra nhanh nhất là từ năm ngoái đến bây giờ, dường như tôi đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, nhưng đôi lúc còn mơ hồ mông lung lắm. Tôi có thể nói rằng tâm hồn thiếu nữ của tôi vẫn đang tồn tại một cách mãnh liệt hay không? Tôi tôn thờ những điều đẹp đẽ, sùng bái tình yêu và đề cao sự tự do. Tôi thích những điều thú vị, có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ với nhiều điều trong cuộc sống, giống như một thiếu nữ khát khao được tìm tòi khám phá những điều mà mình chưa từng thấy trên thế giới, tìm kiếm những người mà mình cảm thấy thú vị. Tóm lại, tôi vẫn thấy cuộc sống này còn nhiều điều lý thú.

Cả năm nay tôi vẫn luôn một mình. Trong ấn tượng của tôi, lần đầu tiên đi phỏng vấn xin việc, bước trên lối đi của một tòa văn phòng lớn có phong cách sáng tạo phá cách, khi đó tôi đã tưởng tượng ra viễn cảnh nếu như mình làm việc trong môi trường này thì sẽ như thế nào, tôi sẽ có cuộc sống ra sao? Chỉ nghĩ thôi tôi đã thấy vui rồi, trong miệng còn đang nhai miếng sủi cảo vô cùng khó ăn nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc muôn phần. Ôi! Bắc Kinh tuyệt vời

làm sao! Cuối cùng tôi vẫn thất bại, nhưng không sao cả, lần đầu tiên mà. Tôi đi thuê nhà 700 tệ một tháng, có cửa sổ lớn đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi, tuy rằng nhà có vách ngăn nhưng bên cạnh cũng là hàng xóm đồng trang lứa, sống chung cũng không có gì khó khăn, cuộc sống chung nhà chung đụng này chắc chắn sẽ trôi qua nhanh thôi. Sau này tôi phát hiện ra một trong những người hàng xóm của mình có hơi thô lỗ, nhưng mà nơi đây cách công ty quá xa, thế nên đành chuyển chỗ khác. Wao, phòng mới thì tốt hơn nhiều rồi. Tôi có nhà vệ sinh riêng, giường lớn, còn có ban công. Những người từng đến ngủ chung với tôi đều không tiếc lời khen ngợi, đương nhiên khen ngợi căn phòng chứ không phải tôi.

Có một lần bị thương, đó lần đầu tiên tôi ý thức được rằng mình đã là người lớn, cần phải tự chịu trách nhiệm với bản thân mình. Tôi phải quyết định có làm phẫu thuật hay không, làm phẫu thuật như thế nào, phân chia tiền nong ra sao. Lúc đó tôi cảm thấy rất cuộc mình đã có thể nắm giữ cuộc đời của chính mình, cho dù đó chỉ là một phần nhỏ nhỏ.

Nhưng, đó là trưởng thành.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Năm 20 tuổi tôi từng tưởng tượng ra cái chết

Part 2

Tự do và cô độc

Tự do chính là sự tự lập, không dựa dẫm, không sợ hãi.

[Jiddu Krishnamurti]

Những người sống một mình thường cảm thấy vừa tự do vừa cô độc. Tự do trong mắt nhiều người có lẽ là muốn về nhà lúc nào thì về, muốn ăn mặc hờ hang tới đâu thì mặc, muốn đi ngủ mấy giờ thì đi, muốn ngủ với ai thì ngủ. Đây chỉ là một phần thôi, và nó cũng chỉ là vẻ bề ngoài. Nếu phân tích sâu hơn thì bản thân đã không còn là kí sinh trùng định cư lâu dài trên quê hương mình nữa, không cần phải dựa dẫm vào cha mẹ và người thân, tự đối mặt với đủ mọi chuyện lớn nhỏ trong cuộc sống như chuyển nhà, nhảy việc, nộp tiền điện nước, Internet và đủ loại chi phí khác. Không sợ hãi mà lại là một lĩnh vực khác. Những người trẻ tuổi như chúng ta lúc nào cũng sợ hãi, cố để lại cho mình rất nhiều đường lui, nhưng sau đó dần dần lại nhận ra những đường lui ấy chính là hòn đá ngán chân mình đi về phía trước. Sự thông minh trong nhất thời có thể hủy hoại cả tương lai một đời, đây chính là điều mà gần đây nhất tôi mới cảm nhận được. Tự do còn nằm ở chỗ, rốt cuộc tôi đã có thể được làm những điều mình thích, ví dụ như nửa đêm tỉnh giấc ra ban công ngồi ngắm trăng, việc này nghe có vẻ rất sến sẩm nhưng đúng là tôi đã làm như thế trong, lại ví dụ như đi xem phim về muôn, tôi ngồi trong xe taxi ngắm nhìn những ngọn đèn ngoài phố, đẹp lắm, không biết có được bao nhiêu người chú ý tới nó chấm phẩy; hay như đêm nay, đã rất khuya rồi mà tôi vẫn không ngủ được, có thể gõ bàn

phím, hoặc là ghi âm, nếu như đang ở nhà mẹ tôi thế nào cũng đang la hét bắt tôi lên giường đi ngủ.

Nỗi cô độc đằng sau là sự tự do là điều dễ thấy. Mua quần áo mới cũng không cần phải ra cửa hàng để mua bởi vì sau khi tự do không ai có thể tham khảo ý kiến xem nó có hợp với mình hay không, lúc nào ăn cơm cũng phải cố gắng rủ cho bằng được một ai đó an toàn bởi vì sợ chúng sợ u uất phải ăn cơm một mình. Ngày thứ 7 và chủ nhật không muốn ở nhà chút nào, mặc dù ở nhà có thể đọc sách, chơi guitar, biết cách hoặc vẽ về cái gì đó cho hết một ngày, nhưng vẫn cảm thấy mình muốn được ra ngoài; đêm đến phải chăng cũng muốn có người nằm bên cạnh nói chúc ngủ ngon trước khi chìm vào giấc ngủ? Những ví dụ này được mang tính chất gia đình còn nếu muốn nói một cách trừu tượng hơn, có nhiều khi cô độc chính là lúc trong lúc mà tôi mở miệng nói chuyện nhưng chợt phát hiện ra không có ai tiếp lời, tôi có rất nhiều điều, nhiều câu chuyện thú vị muốn chia sẻ nhưng lại không biết có ai đó chịu ngồi nghe hay không. Thật lạc lõng, thật cô đơn.

Bạn bè đều cho rằng tôi độc thân suốt một thời gian quá dài nên về cô đơn càng thể hiện rõ ràng hơn. Nhưng bạn cần phải hiểu rõ một điều, " một nửa kia " của bạn chỉ có thể xoa dịu nỗi cô đơn, nhưng không thể chữa khỏi được.

Có điều, bây giờ tôi rất cần sự xoa dịu ấy.

Tuổi tác

Thực ra vốn không hề có cái gọi là sơn cùng thủy tận hay liễu ám hoa minh, một câu hát vang lên, một tiếng hò vọng lại, hóa ra non xanh nước biếc vẫn còn nguyên vẹn. Tôi đã đặt chân tới đây, quyết không phụ non xanh nước biếc, dù cho mai này có phải hối hả rời đi, gian khó khốn cùng, nhưng một đường có gió có trăng, đời này tôi đã thành phong cảnh.

[Chung Hiểu Dương]

Năm nay tôi 24 tuổi. Ở độ tuổi này có người đã làm mẹ rồi, như tôi thì vẫn chưa có gì cả. Có thể tôi đã không còn được như xưa nữa, đêm hôm trước thức trắng biết là vậy hôm sau mọi thứ sẽ hiện hết lên mặt, giảm béo cũng không phải chuyện đơn giản, tôi từng thành công với nó bao giờ.

Người ta bảo phụ nữ sau 25 tuổi đã bắt đầu bị lão hóa. Nói linh tinh!

Cuộc đời của con gái nhà người ta vừa mới bắt đầu, lão hóa cái gì chứ? Năm 25 tuổi, bắt đầu bước chân vào xã hội, đóng vai trò là một công dân sánh bước cùng thời gian, làm những điều chính đáng, có thể những điều ấy mang đầy tính kích thích hay điên cuồng, liều lĩnh hay tùy hứng. Hãy cứ uống thứ rượu mà bạn muốn, chỉ cần bạn đủ tiền mau; hãy cứ ăn những món bạn thích, chỉ cần bạn cảm thấy yên tâm; hãy cứ kết bạn với những người mà bạn quý mến, đi tới những nơi mà bạn muốn đi, làm quen với những điều xa lạ. Tất cả những điều lý thú đều chỉ vừa mới bắt đầu, chúng ta chỉ vừa mới đặt chân vào ngưỡng cửa cuộc đời, vui còn không hết nữa là.

Tôi chưa từng quan ngại tới vấn đề tuổi tác, mỗi khi một giai đoạn của tuổi tác đều có những sự thực sự việc khác nhau để ta trải nghiệm. Năm 16 tuổi tôi cảm thấy cuộc sống này thật tươi đẹp, năm 20 tuổi cảm thấy cuộc sống này tươi đẹp, năm 24 tuổi vẫn cảm thấy nó tươi đẹp, chỉ là mỗi nét đẹp đều hông giống nhau, tuy nhiên chúng đều đẹp.

Tôi sẽ còn sống năm 30 tuổi, 40 tuổi, 50 tuổi, thậm chí là lâu hơn nữa, chắc chắn sẽ còn rất nhiều điều đẹp để khác nhau đang chờ đợi tôi. Đó mới là lúc để tôi ngẫm lại cuộc đời.

Ý nghĩa của cuộc sống

" Tôi yêu em, yêu đến quên cả ích kỉ, giống như cánh chim bồ câu đã rời khỏi vòng tay một người, người đó vẫn muốn chúc phúc cho nó bay cao xa hơn nữa."

" Tôi thật sự không biết làm thế nào để có thể đến gần em, giống như một mục tiêu xa vời chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể với tới, tôi không chạm tới, cũng không bắt kịp, chỉ có thể ngồi đây để khóc than. "

" Em có biết trên thế gian này, quý giá mà tôi từng thấy là gì không? Đó chính là tính cách cùng tự do trong tư tưởng của chính tôi. "

" Chỉ cần chúng ta thật lòng yêu nhau, cho dù là một ngày hay một khắc, ta cũng chẳng thể xa nhau. "

" Tôi muốn được cùng anh ấy đi tới cùng trời cuối đất, không bao giờ quay đầu lại."

" Tôi luôn cảm thấy tình yêu thật kỳ lạ, nó thuộc về định mệnh, đối với tôi mà nói vậy tình yêu chính là : gặp nhau, yêu nhau và rồi không còn cách nào nữa."

Trên đây đều là những câu trích trong sách của Vương Tiểu Ba.

Tại sao bạn lại phải đi du lịch? Bởi vì gian phòng này quá lạnh lẽo. Tại sao bạn lại phải đi du lịch? Bởi vì du lịch là điều tôi thường làm trong những ngày mặt trời mọc rồi lại lặn.

[Mark Strand]

Đời này chẳng dám mong cầu gì ngoài tình yêu và tự do.

Đây chính là ý nghĩa của cuộc sống.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Hãy sống thật tốt cho tới ngày sức cùng lực kiệt

Mặc dù tôi thường viết về những điều nhỏ nhất trong cuộc sống, nhưng nói thật lòng thì tôi chưa từng thực sự chuyên tâm, chỉ biết hời hợt bên ngoài, nói với mọi người rằng: Đây, mọi người xem, vấn đề là như vậy, nhưng chưa bao giờ đào sâu phân tích xem vì sao nó lại như thế, cái gì đã khiến nói như thế.

Dạo gần đây tôi hay tán gẫu với mọi người xung quanh rằng sao cuộc sống cứ gian nan như vậy, cuộc đời luôn khó khăn như thế hay chỉ có những năm tháng ngoài 20 tuổi này mới thấy thôi. Có những người sẽ tỏ vẻ lỗi đời và nói rằng: Đúng, nó sẽ cứ mãi như thế, giống như lời của công chúa đối với cô gái trong bộ phim Léon. Còn có một vài người khác, họ sẽ nói: Không đâu, bây giờ như thế thôi nhưng sau này sẽ tốt hơn, giống như nụ hôn chữa lành chứng tâm lý bất lực do huấn luyện trong một bộ phim điện ảnh Nhật Bản. Tôi đứng trên lập trường khách quan và cảm thấy 2 quan điểm này đều đúng, mà cũng đều không đúng.

Khi năm 2016 vừa tới, tôi không hề đua theo trào lưu làm mấy cái tổng kết năm vừa qua hay đề ra kế hoạch cho năm tới, bởi vì tôi đã từng đi nghe một buổi diễn thuyết, chủ đề của bộ diễn thuyết ấy là gì thì tôi không nhớ nữa, chỉ nhớ đại ý là họ muốn nói: Đừng nói ra những mục tiêu mà bạn muốn thực hiện quá sớm, hãy cứ làm đi, cho tới khi có được chút thành quả, khi mọi người xung quanh đều có thể nhìn thấy được thành quả của bạn, bạn mới có tư cách để nói rằng mình đã thực hiện được mục tiêu rồi. Điều này có ý nghĩa hơn rất nhiều so với việc bạn nói ra mục tiêu của mình từ rất sớm nhưng mà chẳng thực thể thực hiện được gì. Lấy một ví dụ đơn giản như giảm béo, đây là vấn đề nhức đầu nhức óc mà phái đẹp mãi vẫn không thể nghĩ thông. Rất nhiều người trong quá trình giảm béo thường thích nói với mọi người xung quanh mình rằng: Nhìn xem,

nhìn xem, tôi giảm được 5 cân rồi, tôi giảm được 10 cân rồi. Có lẽ cũng có người giảm béo thành công, nhưng đại đa số đều thất bại, bởi vì họ nói ra mục tiêu giảm béo của mình quá sớm, mọi người đều vô hình trung coi việc giảm béo ấy đã trở thành hiện thực trong tiềm thức, vì thế động lực để cố gắng giảm đi rất nhiều. Nếu như bạn không nói ra mục tiêu của mình, lặng lẽ tiến hành, bạn sẽ nhận thức được đó như một công việc chưa hoàn thành, tìm mọi cách để thực hiện nó, cho tới khi bạn thành công, người khác nhìn ra được thành quả, họ vô tình nhắc tới, khi đó bạn mới chợt nhận ra, hóa ra mình đã thực hiện được mục tiêu. Tất cả những mục tiêu khác đều như vậy mà thôi.

Thế nên tôi thử mím chặt môi, âm thầm lặng lẽ thực hiện những kế hoạch mà mình đề ra cho bản thân, cũng không viết mấy cái kế hoạch cần thực hiện trong năm mới. Đương nhiên nói không chừng tôi vẫn viết đôi điều về nó trong nhật ký của mình, ngày đêm nhắc nhở bản thân những việc ấy vẫn chưa hoàn thành, hãy mau chóng thực hiện nó, nhưng tôi sẽ không nói những cái đó cho bất cứ ai.

Năm 2015 thực ra là một năm đầy khó khăn của tôi, còn khó khăn hơn cả được thi tốt nghiệp với thi đại học trước đây nhiều. Tôi sẽ không bao giờ có cơ hội sống ở tuổi 24 lần thứ hai, cũng giống như không bao giờ có thể trải nghiệm những "lần đầu tiên" ấy lần thứ hai. Con người sẽ không dừng lại mãi ở tuổi 17, nhưng có những người luôn sống mãi với tuổi 17. Năm 24 tuổi, đã trôi qua, tôi cũng chẳng muốn giữ lại. Mr. K thường hay hỏi, "Nếu như con người ta trong những thời khắc quan trọng đều có một sự lựa chọn khác, vậy cuộc sống bây giờ liệu có khác đi không? Và các câu tôi thường trả lời anh ấy rằng không đâu, bởi vì con người sẽ thường xuyên mắc đi mắc lại cùng một sai lầm, cho dù có lựa chọn khác đi, rất có thể vẫn là như vậy. Ngoài ra, đã đi tới hôm nay thì đừng bận khoăn về những chuyện của ngày hôm qua nữa, nếu không nó sẽ ảnh hưởng tới chuyện của ngày mai, thậm chí sau này. Thời gian gần đây tôi bắt đầu tự hỏi liệu những lời mình nói có đúng hay không, có lẽ là đúng, cũng có thể là không đúng. Bởi vì có những chuyện nếu như bạn lựa chọn khác đi thì kết quả sẽ hoàn toàn khác. Nhưng điều bất lực nhất trong những điều bất lực của con người chính là không thể

nào biết trước được mọi việc, nếu không, sao con người ta lại phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm như thế. Ví dụ như năm 2015 của tôi.

Tôi của ngày hôm nay đã có thể bình thản trước nhiều chuyện như thế, những người quen biết tôi được một thời gian đều biết tôi đã phải trải qua những gì, tuy nhiên không phải ai cũng biết. Vậy thì xin hãy cho tôi được vài dòng lời nhai đôi lời, tôi thật sự rất muốn rút hết những buồn phiền của năm 2015 ấy . Chúng ta nên bắt đầu từ " chứng sợ hãi tháng 5 ", tôi gặp một vấn đề vô cùng nan giải trong công việc, làm gì cũng vô dụng, lãng phí thời gian, cảm thấy những việc mình làm thật thừa thãi, sau này sự thật chứng minh đúng là như vậy. Tôi cứ quay mòng mòng trần trở giữa việc từ bỏ và tiếp tục kiên trì nhưng vẫn không tìm ra nổi câu trả lời. Tôi cảm giác như mình đã ngâm mình trong nước suốt một thời gian dài, trương phềnh hết cả lên, nhưng lại không muốn ai đưa tay kéo tôi lên bờ. Có một hôm cuối tuần tôi nằm lý trên giường như chết, cả ngày không nói một câu, cũng không ăn uống gì vậy cứ nằm trần trọc xoay hết bên này tới bên nọ. Có lẽ nhiều người cảm thấy tôi đã làm quá lên, nhưng phải trải qua tâm trạng bất lực không ai giúp đỡ trong công việc như tôi thì mới hiểu được, cảm giác có cố gắng cũng chẳng ích lợi gì. Ngày hôm đó kết thúc ra sao thì tôi đã không còn ấn tượng gì nữa, tôi chỉ nhớ nhá nhem tối, tôi có việc bắt buộc nên mới đành bước chân ra khỏi nhà. Ngày hôm sau tôi như sống lại, tôi cảm thấy mình cần phải sống lại.

Tháng 6, trước hôm sinh nhật, tôi chơi lướt ván bị ngã va đập gãy mất 3 cái răng, chỉ tới lúc này tôi mới nghiêm túc suy nghĩ về câu hỏi của Mr. K, nếu như lúc đó tôi cầm ván trượt nhưng không giẫm lên nó, có lẽ sự tình đã không đến mức này, tiếc là không có nếu như. Mười ngày sau tôi lại bị tai nạn xe cộ, không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ đau cổ và bả vai mất mấy ngày. Rồi vài ngày sau đó tôi lại bị lừa tiền, cũng may là không mất nhiều. Thân thể, ví tiền của tôi đều có thể chấp nhận tổn hại, dù sao thì tai họa đến lúc nào ai mà ngờ trước được.

Giữa tháng 11, công việc của tôi lại một lần nữa lâm vào hoàn cảnh khó khăn, tệ hại tới mức rối như tơ vò luôn, những người xung quanh tôi không ai nhìn nổi nữa, ai cũng khuyên tôi nên đổi một công việc khác. Thế là tôi lại hồi hải nghĩ việc, tìm một công việc mà tôi yêu thích, tìm một công ty mà tôi hứng thú, dường như mọi thứ đã bắt đầu tốt hơn lên. Có một nhà xuất bản tìm chỗ tôi bàn về việc xuất bản sách; tôi đã trở thành phát thanh viên hợp đồng của NetEase, có dấu tích vàng xác nhận của Weibo, tuy rằng tốn kém thêm một chút, nhưng dường như cuộc sống đã bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Tôi cứ ngỡ rằng cái năm hạn này sẽ trôi qua, cuối cùng tôi cũng được giải thoát, ngày nào cũng vui vẻ như nhặt được kẹo, mỗi sáng thức giấc đều tràn trề sinh lực, đây mới là đỉnh cao của cuộc sống. Công việc thuận lợi, đời sống tình cảm không có vấn đề gì, người thân đều che chở và bao bọc cho tôi, tôi có thêm rất nhiều người bạn mới, muốn tụ tập ăn uống cũng phải xếp lịch đằng hoàng.

Đáng tiếc là năm hạn này vẫn chưa buông tha cho tôi, sắp đến Tết rồi mà vẫn còn rắc rối. Đúng thành những giây phút vui vẻ chẳng được là bao, con người ta không nên đắc ý qua sớm. Công ty có đợt cắt giảm biên chế, tôi là nhân viên mới nên đương nhiên nằm trong diện bị cắt giảm. Sau khi biết được tin này, tôi như người thất tình vậy. Tôi chạy vạy khắp nơi nhờ người quen giúp đỡ nhưng không có tác dụng gì. Tôi thừa nhận đã từng có những khoảnh khắc tôi muốn mặc kệ tất cả, muốn được yên thân. Cùng lắm thì quay về quê nhà làm cô giáo, sau đó đi xem mắt rồi kết hôn, nghe lời ông bà sinh con đẻ cái, từ bỏ tất cả đam mê nghệ thuật như âm nhạc hay văn học là xong. Nhưng khi nghĩ tới những điều này, tôi lại càng buồn bã hơn, đó không phải là một cuộc sống mà tôi mong muốn, tôi tôi vẫn không biết mình muốn có một cuộc sống như thế nào, nhưng tôi biết chắc mình không muốn có một cuộc sống như vậy. Không được nhục chí, con người ta không được phép nhục chí, mặc dù ta không nên quá ép buộc bản thân, nhưng không được nhục trí.

Sau một đêm mất ngủ, tôi đã suy nghĩ được rất nhiều điều. Tôi đã nghĩ thông suốt, hiểu ra rằng trong công việc của mình đang tồn tại

một số vấn đề, hiểu ra trong tính cách của mình có một vài điểm không phù hợp với công việc, cách mà người phụ trách dự án nói với tôi vẫn chưa tới mức rất khó nghe, bây giờ rời đi chưa biết chừng lại là chuyện tốt, là cơ hội giúp tôi suy nghĩ những điều mà trước đây tôi chưa hề nghĩ tới.

Tôi đã quên mất mình nhìn thấy câu nói này ở đâu, " Hãy sống cho thật tốt cho tới ngày sức cùng lực kiệt ", tôi cảm thấy câu nói này rất dồi dào sức sống. Con người ta cần phải nỗ lực sống mỗi ngày, quyết định lựa chọn nhiều điều, có thể sống bình yên đã là chuyện khó khăn lắm rồi, những bất lực và khó khăn của cuộc sống đã từng công kích ta trước đây sẽ hình thành rất nhiều quan điểm mới cho ta. Thế giới của người trưởng thành dường như đã không thể tồn tại hai từ dễ dàng, mà tôi đã mất 2 năm để nhận thức được điều này.

Ngụy Như Huyền đã từng nói thế này," Điều thú vị nhất của tình yêu chính là việc được trải nghiệm, cho dù có thất bại thì dư vị của nó vẫn thật đẹp đẽ, bởi vì khoảng cách mà bạn yêu một ai đó sẽ mãi mãi sống trong trái tim bạn, khoảnh khắc ấy chính là dũng khí của cuộc sống này...". Không chỉ có tình yêu, rất nhiều điều trong cuộc sống này cũng như vậy, những sự việc phát sinh trong một vài khoảnh khắc nào đó có thể chính là dũng khí của cuộc sống. Hãy sống cho thật tốt, tuy rằng có thể sẽ rất mệt mỏi nhưng vẫn chưa đến mức sức cùng lực kiệt, cuộc chơi vẫn chưa kết thúc.

Có rất nhiều người cảm thấy tôi có thể giúp họ chữa trị vết thương lòng, nhưng tôi không cảm thấy thế có nhiều khi tôi nhận thấy mình thường xuyên để lộ ra ngoài những ưu buồn,ưu thương, những tâm tư này thì ai mà chẳng, có lẽ trong quá trình khai thông tâm lý cho chính mình, thuận tiện để giúp người khác đã thông tư tưởng. Đây cũng coi như là một chuyện tốt. Chúng ta vẫn chưa sống tới đường cùng, bất cứ nước cờ nào cũng có cách hóa giải của riêng đó. Hãy cứ tiếp tục đi, sống cho thật tốt cho tới ngày sức cùng lực kiệt, dường như vẫn còn một chặng đường rất dài mà ta cần phải bước tiếp. Tuy có chút hoang mang, nhưng cứ dũng cảm mà đi tiếp, nhé!

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Tôi rất thích như những thứ hư vô như ước mơ và tình yêu

Khi năm 2015 còn chưa tới, năm 2014 chuẩn bị kết thúc, tôi đã ước cho mình 10 điều, 10 điều ước vô cùng nhỏ nhoi. Tôi muốn làm được 10 món ăn trong sách dạy nấu ăn, với thi được chứng chỉ tiếng Nhật, muốn có một anh bạn trai, muốn mua những cái gì cái gì đó, muốn đọc được bao nhiêu cuốn sách, muốn viết được bao nhiêu chữ... Ngày tháng lặng lẽ trôi qua, tôi thử đếm xem mình đã thực hiện được bao nhiêu mục tiêu trong danh mục ấy, nói thật lòng là chẳng được bao nhiêu. Tính đến thời điểm hiện tại tôi chỉ học được có 2 món ăn, trong đó có 1 món bị người ta nhận xét là không có mùi vị gì, tiếng Nhật của tôi càng ngày càng bị thui chột, mục tiêu mua sắm thì đã thực hiện được, số sách đọc đã vượt chỉ tiêu, công việc viết lách cũng nhiều hơn dự kiến. Có thể thấy những mục tiêu khiến cho bản thân tôi trở nên hoàn thiện và tốt đẹp hơn đều chưa thực hiện được.

Thực ra những điều này vốn không được coi là mơ ước, cái gọi là mơ ước, tôi nghĩ đó đều là những điều mà tôi không dám nói ra, sợ làm mất giá trị của nó, sợ khi không thực hiện được nó sẽ lại tự trách chính mình, vì thế tôi muốn âm thầm thực hiện hơn. Ước mơ là những điều mà rất nhiều khi nghĩ về nó ta sẽ thấy đau lòng, mỗi khi đêm về, nghĩ đến việc nó thật khó để thực hiện, là chỉ biết vỗ ngực tự trách, là rất nhiều lần chỉ biết than chau mày.

Muốn trở thành một người hoàn mỹ hơn có lẽ cũng chính là một ước mơ. Bạn muốn gầy đi vài cân, đó cũng chính là một hành trình không dài không ngắn. Tuy nhiên bạn biết rõ để có thể gầy đi được vài cân, bạn sẽ phải chạy một quãng đường rất dài, phải đổ nhiều mồ hôi, phải sửa được thói quen trì trệ trong tính cách, mùa đông tuyệt đối không được ngủ nướng. Có lẽ đến cuối cùng bạn vẫn chẳng gầy đi được cân nào, nhưng bạn vẫn sẽ trở nên tốt đẹp hơn

và ít nhất là bạn sẽ không còn trì trệ ỉ ạch nữa, bạn trở thành một người có tính cách kiên nghị, sáng sớm mùa đông nhiệt độ chỉ có âm mấy độ, nhưng bạn vẫn rời khỏi chiếc giường ấm áp, lao ra ngoài kia chạy vài vòng. Bạn giống như một người sưu tầm tem, đánh dấu rất nhiều địa điểm trên bản đồ. Bạn nói rằng ước mơ của bạn chính là có thể dán kín tất cả những địa danh ấy.

Bạn yên tâm, bạn sẽ không bao giờ có thể dán kín được, nhưng bạn có thể sống trong nó. Bạn sống theo sở thích của mình, đi tới những nơi mà mình luôn muốn đến, thật vui vẻ biết bao.

Trước đây tôi đã từng viết một bài văn có tên " Năm 20 tuổi tôi từng tưởng tượng ra cái chết ", câu nói cuối cùng tôi đã viết như sau: " Đời này chẳng dám mong cầu gì ngoài tình yêu và tự do ". Chữ " yêu ", nếu lưu chữ " yêu " trong điện thoại vậy nó sẽ luôn đứng đầu trong danh bạ. Tôi sống ở đời chưa thể tính là lâu, so với vũ trụ và trăng sao, tôi chỉ là một hạt nhân nhỏ bé. Trong hơn 20 năm vên vẹn sống trong thế giới này, tôi chưa được chứng kiến quá nhiều tình yêu, trên đường tình chỉ là một tay mơ, đẳng cấp không đáng được nhắc tới. Rốt cuộc thế nào là yêu, hay thu hẹp phạm vi lại một chút, thì thế nào là tình yêu, tôi vốn chẳng hiểu được. Cứ suy nghĩ đơn giản một chút là được, trong phạm vi mà tôi có thể lý giải thì tất cả những sự vật sự việc có liên quan tới người mình yêu đều là tình yêu. Có thể đó chỉ là một chiếc vỏ chai rỗng nhưng trên đó còn lưu lại dấu môi của người mình yêu; có thể đó chỉ là một cuốn sách có tên người ấy, tới khi người ấy tự tay mở trang sách đó ra khỏi hẳn là sẽ vui vẻ lắm; cũng có thể đó là mùi vị riêng biệt của người đó, là nụ cười của người ta được khắc sâu trong tâm trí. Tất cả đều là tình yêu.

Trong chương trình The Voice of China, Ưông Phong rất thích hỏi câu " ước mơ của bạn là gì? ", cộng đồng mạng không ngừng chế nhạo anh ấy tại sao trong một chương trình mang tính giải trí như vậy cứ phải đề cập tới ước mơ. Tôi không có ác ý gì với Ưông Phong cả, nhưng tôi thường hay nghĩ con người ta đã bao lâu rồi chưa nhắc tới hai từ " ước mơ ", từ khi nào mà hai từ " ước mơ " này trở thành chủ đề để người ta cười nhạo, bông đùa? Trong cuộc

sống, tôi cũng chẳng bao giờ nhắc tới ước mơ, nhưng tôi vẫn đang âm thầm sống cho ước mơ của chính mình. Tuy có đôi khi phải tạm thời rời xa nó, nhưng đa phần thời gian tôi sẽ dùng để tiến về phía nó. Khi viết Khách tới Hà Lan, Bắc Đảo nói rằng, " Khi đó chúng ta có một giấc mơ về văn học, về ước mơ, về tình yêu, về những chuyến du lịch vòng quanh thế giới. Hôm nay chúng ta cùng nâng chén rượu, khi tiếng chạm cốc vang lên, ta biết rằng đó chính là âm thanh của những giấc mơ tan vỡ." Rất nhiều người khi đọc những dòng này sẽ cảm thấy nhói trong tim, chúng ta đều là những người từng yêu, từng ước mơ, vậy sao hôm nay lại phải lang thang tới quán cóc ngồi nhâm nhi ly rượu đã quá tam tuần?

Sau này, chúng ta đều cho rằng những từ ngữ như tình yêu, ước mơ đều chỉ là hư vô, bởi vì rất nhiều người chỉ nghe nhắc tới vẫn chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy, càng đừng nói tới việc thực hiện, để rồi bắt đầu hoài nghi nó có thực sự tồn tại hay không. Đương nhiên là nó tồn tại rồi, nếu không thì làm sao lại có nhiều người hi sinh trên con đường theo đuổi tình yêu và ước mơ như vậy chứ? Chính vì họ đều tin rằng nó tồn tại và đang nỗ lực để thực hiện nó. Còn việc có thành công hay không, những người đã dũng cảm theo đuổi tình yêu ước mơ được xứng đáng được giơ ngón cái tán dương. Cho dù kết quả ta không đạt được giải nhất, nhưng chí ít ta có giải tham gia, còn có thể vỗ ngực mà nói rằng: Con đường đó ông đã từng đi qua rồi.

Tôi thực sự rất thích những từ ngữ hư vô như tình yêu ước mơ, chúng khiến tôi cảm thấy tôi không hổ thẹn với đời, còn có lý do để sống." Khi bạn yêu một người, bạn sẽ luôn nghĩ đến những điều tốt đẹp, bạch mã, tường vy, tình yêu và nước mắt, trong tâm trí của bạn chỉ toàn là những thứ này, muốn viết nên một câu chuyện có nhân có quả, muốn thấu hiểu mọi hỉ nộ ái ố. Bạn nói với chính mình rằng, đúng rồi, chính là người đó. Nhưng có một điều đáng tiếc là mọi chuyện chẳng bao giờ diễn ra theo như những gì bạn tưởng tượng. Tình yêu giống như một chú ngựa đen bất kham, một khi đã cưỡi lên thì nó sẽ đi đến bất cứ nơi đâu, bạn có muốn ghìm cũng không ghìm được nó". Tôi nhìn thấy bình luận này tin diễn đàn âm nhạc của mạng 163.com, bạn ấy viết hay quá. Tôi cũng muốn được như

chú ngựa bất kham ấy theo đuổi tình yêu, theo đuổi ước mơ. Tôi sẵn sàng dâng hiến tất cả những điều tốt đẹp mà mình đã trải qua cho tình yêu ước mơ, dù như thế nào cũng cảm thấy mình thật sự rất yêu thích chúng.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Đột nhiên muốn có một cuộc gọi điện vào chiều thứ sáu

Một buổi chiều thứ 6, khi tôi đang vờn vai chuẩn bị kết thúc một tuần làm việc, chợt nhìn thấy ánh tà chiều dần khuất bóng bên ngoài khung cửa sổ, chuẩn bị nhường chỗ lại cho bóng đêm cô quạnh.

Tôi bỗng nhiên lại nghĩ đến một điều, sáng thứ bảy khi tỉnh giấc, tôi sẽ có nguyên cả một buổi sáng, một buổi chiều và cả một đêm dài đằng đẵng đến đáng sợ, bên cạnh không có ai thấy không biết nên tranh thủ thời gian ấy để làm những điều được cho là có ích hay là vẫn đi lại với những việc vặt vãnh không tên để giết thời gian.

Đột nhiên tôi lại muốn có một cuộc gọi điện thoại. Dường như lần gần đây nhất tôi nấu cháo điện thoại đã lâu lắm rồi. Bây giờ phương thức liên lạc ngày 1 khác trước nhưng nhu cầu liên lạc hình như chẳng còn như xưa, danh sách bạn bè trong Wechat có thể lên tới hàng trăm hàng nghìn người nhưng những người bạn để ta chúc ngủ ngon trước khi đi ngủ, sáng dậy liên tục hỏi thăm nhau lại không có bao nhiêu. Tự nhiên tôi lại hoài niệm những ngày tháng nằm trên giường ôm chiếc điện thoại buồn xuyên màn đêm đến lúc giấc ngủ quên, thật vui vẻ biết bao, hôm sau thức giấc nghĩ lại, trời, mình lại quên không ngắt điện thoại với người ta, khoảnh khắc ấy cảm thấy thời gian tuyệt vời biết bao, được một người khác nhớ nhưng là điều tuyệt vời biết bao. Nhưng cơ hội ấy bây giờ đã không còn nữa, ai cũng muốn vui đầu trong thế giới nhỏ bé của riêng mình, không muốn tiếp xúc với, không muốn ai tiến vào thế giới của riêng mình.

Hay là trước tiên cứ gọi cho Mr.F trước đây đã cùng tôi chơi guitar trên sân thượng đi. Trong những năm tháng đã qua, tôi luôn cảm thấy thời gian như mang theo ánh hào quang, những con người trong ký ức của tôi đều đẹp đến vô ngần. Tôi và Mr.F quen nhau

từ một sự kiện văn nghệ quần chúng, tôi nhờ anh ấy là bạn nhảy của mình, còn định mời anh ấy ăn một bữa cơm, cuối cùng anh ấy bị chị tổng phụ trách xếp cho nhảy với một người khác. Nhưng được cái từ đó chúng tôi trở thành bạn tốt của nhau. Anh ấy đã từng khoe khoang với tôi chiếc khăn quàng cổ được người yêu tặng, cũng là người thường rủ tôi đi uống trà sữa bầu tâm sự. Chúng tôi chưa từng rung động trước đối phương, nhưng đều cảm thấy đối phương là một kỷ niệm vô cùng đáng trân trọng của mình. Những ngày tháng năm 4 đại học, tôi thì đang ôn thi nên cao học, Mr.F thì không được đi thực tập, hai chúng tôi đều có tâm trạng không được tốt cho lắm. Những lúc như thế, sau khi ăn cơm tối, tôi cùng anh ấy thường rủ nhau lên sân thượng vừa chơi ghita vừa hát, ngắm nhìn em khóa dưới đang hối hả ra vào trong các tòa nhà đối diện, ngửa mặt lên bầu trời cao vợi vợi, không biết nên làm sao cho vừa, giống như những đứa trẻ vừa phạm phải sai lầm, chân tay lóng ngóng, không biết làm thế nào đối với tương lai của mình. Gọi điện cho anh ấy đi, tôi tìm số điện thoại của anh ấy, một dãy số hoàn toàn xa lạ vậy gần như chưa từng được ghi nhớ trong tâm trí tôi. Anh ấy vừa nhận điện thoại liền hỏi, " Xảy ra chuyện gì thế? ".

" Không có gì cả chỉ là muốn gọi điện cho anh mà thôi."

" Ôi dào, nhắn tin trên mạng không phải là được rồi sao? Chỗ anh vừa đông người vừa ồn ào, nghe không rõ lắm. Nhắn tin trên mạng nhé."

" Ủm, thế thì thôi vậy. "

Thế là tôi gọi điện cho cô nàng D vậy. Chúng tôi không cần bàn về chủ đề gì cụ thể, chỉ đơn giản kể về những khung cảnh ngoài cửa sổ, kể về đứa trẻ chơi cầu trượt bị ngã ở ngoài sân, về chuyện hôm qua tôi mặc chiếc áo khoác màu đỏ, kể về tâm tình ngọt ngào của tôi với một anh chàng nào đó. Tôi cũng muốn nghe xem gần đây cô ấy đã học nấu ăn đến đâu rồi, có nhìn trúng anh chàng nào không, ra rạp phim xem gì, hoặc có thể lúc nào ra khỏi nhà cô ấy đã nhìn thấy một con mèo hoang trong góc nào đó. Chúng tôi là những người bạn có thể ăn ý với nhau một cách tự nhiên, không cần phải nói nhiều lời dư thừa với nhau, những lời ngọt ngào cũng chưa từng nói

với nhau, nhưng cứ điều nghiêm túc cần suy nghĩ cũng đã từng nói với nhau. Tôi đã từng cảm thấy cô ấy thích là một " tôi thứ hai " trên đời này, tôi yêu thích cô ấy chính là yêu thích chính mình, nhưng cô ấy có những phẩm chất mà tôi rất muốn có nhưng lại chưa thể có được. Gọi cho cô ấy thôi. Cũng vẫn là một dãy số xa lạ, so sánh bây giờ với trước kia, khi còn đi học, rõ ràng tôi có thể đọc vanh vách số điện thoại của họ, bây giờ lại thấy những con số ấy trở nên xa lạ, giống như họ không còn nằm trong một mã vùng với tôi nữa vậy. Đột nhiên tôi lại thấy hơi hồi hộp, có chút căng thẳng, tôi nên nói gì đây? Nói những điều mà khi này tôi vừa kể ra liệu có được hay không? Điện thoại cứ " tút tút " hết hồi này tới hồi khác mà mãi cô ấy vẫn không nhấc máy. Tôi thấy mình có chút cụt hứng, lạc lõng. Nếu như đây là cuộc điện thoại cuối cùng trong cuộc đời tôi gọi cho cô ấy, khi biết chuyện vậy ắt hẳn cô ấy sẽ hối hận lắm, hối hận vì đã không nhận một cuộc gọi điện thoại trong buổi chiều thứ sáu bình thường thế này.

Gọi cho em trai sao? Đạo này nó đang đi thực tập, lần trước trong gọi điện nó cũng nói công việc của nó thời gian không cố định, ít có thời gian nghỉ ngơi, lỡ như giờ tôi gọi điện đúng là giây phút nghỉ ngơi hiếm hoi ấy, chẳng phải là làm phiền nó sao? Gọi cho em gái được không? Thôi bỏ đi, nó đã kết hôn rồi, công việc cũng bận rộn, bất cứ lúc nào cũng phải chiến đấu với những rắc rối của cuộc sống, có lúc tôi cũng nghe nó than vãn đến rất cả tai rồi, ngoại trừ an ủi, cổ vũ cho nó, bảo nó cứ từ từ rồi đâu sẽ vào đó, tôi cũng không giúp được gì, gọi điện cho nó chỉ khiến tôi cảm thấy mình là một bà chị gái vô thích sự mà thôi. Gọi điện cho L đi, kể từ sau kỳ nghỉ quốc khánh, tôi đã không còn liên lạc với L nữa, cũng không biết gần đây anh ấy có phải tăng ca nhiều hay không, các công việc làm thêm khác phỏng vấn thế nào, nếu cũng có đôi khi cảm thấy không vui, chỉ bằng chúng ta hẹn đi đâu đó ngồi uống nước tâm sự với nhau. Nhưng chúng tôi rất ít khi nói chuyện với nhau qua điện thoại và trò chuyện bằng cách gõ chữ có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn. Tuy rằng chúng tôi chơi với nhau đã rất nhiều năm rồi nhưng vẫn không quen nghe những âm thanh vô nghĩa như có như không của đối phương, hay là thôi đi.

Thời gian này tôi đang đọc một cuốn sách, trong sách nói, " Tình yêu và tình dục đều rất đơn giản, bản chất cốt lõi của tâm trạng không thỏa mãn nằm ở việc không được thấu hiểu và cảm giác cô đơn ". Tôi muốn chia sẻ nỗi cô đơn này với một ai đó, muốn chia sẻ những điều tốt đẹp của thế gian với mọi người, ví như tiếng nước mưa nhỏ từ mái hiên, ví như con mèo hoang bên đường lông phủ đầy tuyết trắng, ví như con người là loài động vật vừa nhạt nhẽo vừa tự cao tự đại, hay ví như việc chỉ đơn giản tôi muốn nghe giọng nói của mọi người, tâm trạng không thoải mái này đã phá hỏng cả một buổi chiều thứ sáu của tôi. Bởi vì một cuộc điện thoại không thành mà trong đầu tôi xuất hiện đủ mọi viễn cảnh , tôi chạy lên núi hái một loại hoa quả không tên, cùng chàng trai mà mình thích ngồi trên núi hóng gió, ngồi trong ký túc xá tết tóc cho mấy cô bạn... Nhưng tôi lại chẳng thể tùy tiện làm phiền họ, họ cũng giống như tôi, đã có một cuộc sống mới cùng những niềm vui và nỗi buồn hoàn toàn mới, số điện thoại cũng mới, nhất định họ cũng từng sợ gọi điện cho tôi chính là làm phiền tôi, là vì thế tôi mới không nhận điện thoại, nhất định là như thế.

Thế là tôi gọi cho một số điện thoại ngẫu nhiên do mình tự bịa ra, tưởng tượng đầu bên kia là một anh chàng đẹp trai vui tính, tôi đọc cho anh ấy nghe một bài thơ tên là Đột nhiên muốn gọi một cuộc điện thoại vào chiều thứ 6, tác giả hình như là Phùng Siêu, hồi học cấp 2 lớp tôi cũng có một người bạn tên là Phùng Siêu, thật trùng hợp. Tôi muốn nói với anh ấy, " Xin chào, người lạ thân yêu."

Chiều thứ 6 mong muốn gọi một cuộc điện thoại

Gửi tới ai đó lời thăm hỏi mộc mạc giản đơn

Với những lời lẽ đơn sơ thuần khiết

Chỉ để nói ánh thái dương đang lặn qua tấm rèm cửa màu xanh

Nếu trời có đổ mưa xin em hãy mặc chiếc áo mưa màu đỏ

Trong đêm tối mịt mù

Xin em đừng đứng quá lâu

Nếu như có khi nào em thấy lạnh

Em hãy cứ quay đầu lại phía sau

Theo ánh đèn khu phố sỏi bước về phía tôi

Chiều thứ 6 trực nhớ dáng em ngồi bên cửa sổ

Yên lặng em chẳng nói một câu

Đó là một ngày mùa gặt giàn nho đang vươn móng vuốt cào vào trái tim tôi Nhịp tim rộn ràng như hồi trống

Dòng nước trôi như tình yêu của tôi Lần lượt quét qua gương mặt những người tôi yêu thương

Cõi hồng trần vô tình trải qua nghìn kiếp sinh tử

Như căn phòng chống chỉ còn lại cô đơn.

Hồi những người xa lạ thân yêu, bạn đã bao giờ đột nhiên nhận được một cuộc gọi điện rất kỳ cục vào một buổi chiều thứ sáu chưa? Người ở đầu bên kia cứ lả ngải không ngừng kể cho bạn nghe những truyện vốn chẳng liên quan gì đến bạn, bạn vừa muốn cúp máy lại vừa muốn tiếp tục nghe. Hay là cứ cố gắng nghe thêm một lát nữa, chẳng phải cũng rất lâu rồi bạn chưa nhận được một cuộc điện thoại từ ai đó hay sao? Nếu như người đó cứ nói một thôi một hồi sau đó bỗng dưng im lặng, hãy nói cho người cho biết, bạn thật sự rất có hứng thú nghe. Như thế cả hai người sẽ cười rất vui vẻ, và rồi trải qua một buổi chiều thứ 6 bình thường như bao buổi tối khác, bật chất nhạc lên, đọc một vài cuốn sách giải trí.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

CHƯƠNG 4 Những cô gái tuyệt vời sẽ luôn tỏa sáng

VỎ SÒ KHÔNG CÓ TRONG SỞ THÚ

Mùa đông đến quá sớm nhưng không phải là chuyện gì tốt đẹp. Những loài động vật ngủ đông lại phải ngủ lâu hơn một chút, những sinh vật phải chờ đến mùa xuân mới mới có thể sống lại sẽ phải tỉnh dậy muộn hơn một chút. Nhưng dù cho thời tiết có biến đổi như thế nào vậy vẫn có những loài động vật hoang dã kiên cường chống chọi lại thiên nhiên. Sở dĩ chúng được gọi là hoang dã chắc là bởi vì chúng " hoang ", vì thế nên mới " dã ".

Nhưng những loài động vật sống trong sở thú có lẽ không nghĩ vậy, bởi vì chúng buộc phải thể hiện ra tất cả những kỹ năng mà chúng có thể thực hiện được cho người khác xem. Quý ngài Công phải khoe bộ lễ phục xinh đẹp nhất của mình ra cho người ta ngắm; cô nàng Hưu Sao chỉ cần thướt tha đi đi lại lại vài vòng đã có thể thu hút được những tiếng hò reo của mọi người, nếu cô ấy có hứng thú phải còn có thể tao nhã ăn vài thứ gì đó, cảm giác như đang nhìn thấy thần tiên trên trời vậy; đám Khỉ con thì vô cùng huyền ảo, chúng cứ không ngừng chiến tranh luận với nhau về đám người đáng thương đang không ngừng ngắm nghía chúng kia.

Vỏ Sò không có trong sở thú, sở thú không thể nuôi nổi cô ấy. Quý cô Vỏ Sò tự lập một phe phái, du ngoạn nhân gian theo quy đạo và lộ trình riêng của mình. Quý cô Vỏ Sò không chịu phục tùng theo mệnh lệnh ở sở thú. Con người muốn cô ấy mở chiếc vỏ của mình ra cho họ xem, chỉ là một hành động đơn giản như con hà mã há miệng ra là xong, để lộ tất cả những gì bên trong của mình, nhưng cô ấy không muốn như thế. Cô ấy nói thời tiết chưa thích hợp. Thật ra đâu phải thời tiết chưa thích hợp, chỉ là vì cô ấy cứng đầu mà thôi.

Quý cô Võ Sò đã 24 tuổi, vẫn luôn muốn trở thành một con nhím. Cô ấy rất thích vẻ bề ngoài có rất nhiều gai nhưng bên trong lại yếu đuối của loài nhím. Quý cô Võ Sò thì không như vậy, cô ấy cứng cỏi từ trong ra ngoài. Cô ấy muốn thử hòa vào dòng người, đi phỏng vấn ở một công ty, cũng may là Võ Sò cũng có chút tài năng nên có thể dễ dàng trà trộn vào cuộc sống của loài người mà không gặp chút khó khăn gì. Từ đó cô ấy bắt đầu du ngoạn trong những quy tắc của con người.

Mỗi buổi sáng ngồi trong toa tàu điện ngầm đông đúc chật chội, quý cô Võ Sò thường bọc mình kín mít vào mùa đông, nhưng lại thấy các cô gái khác vẫn thích khoe khoang cặp chân dài của mình, trong lòng Quý cô Võ Sò cảm thấy lạnh lẽo thay cho các cô ấy. Nhìn thấy những cô gái chân dài kia bị mấy ông chú thô tục nhìn chằm chằm không chớp mắt, trong con mắt của mấy ông chủ đó vậy các cô ấy đâu chỉ có hở chân, dường như là hở hang đến mức không mặc gì nổi. Nụ cười của ông chú Thô Tục khiến những nếp nhăn dài lộ rõ hơn, ông ta tiến về phía cô gái Chân Dài, đưa tay ra, cô gái kia khẽ hô lên một tiếng, ông chú Thô Tục chạy còn nhanh hơn cả ăn trộm. Những điều này đều lọt vào mắt của Quý cô Võ Sò, cô ấy muốn tiến tới tát cho ông chủ Thô Tục một cái bạt tay, hoặc dùng cái đầu cứng rắn của mình húc cho ông ta hoa mày chóng mặt, nhưng cuối cùng cô ấy là chẳng có một hành động nào cả. Cô ấy nghĩ, phải chăng lời người luôn muốn trốn tránh những chuyện xấu xa, nhìn thấy người khác gặp chuyện không may chỉ muốn ránh thật xa? Cô ấy lắc lắc đầu, nuốt nước bọt rồi tiếp tục vùi mặt vào điện thoại của mình. Những người khác chẳng phải đều cũng như thế cả sau? Vì không muốn phải ngượng ngùng, hoặc là không dám đối mặt với ánh mắt của những người xa lạ nên dùng toàn bộ ánh mắt nhìn vào chiếc điện thoại của mình.

Quý cô Võ Sò từng bước thong thả vào công ty, thuận tiện mua một cốc cappuccino trong quán cà phê dưới đại sảnh toà nhà. Các bạn nói xem, một cốc nước cỡ con thỏ này mà có giá còn vài chục tệ, cũng phải thôi trong đó còn có chi phí cốc giấy, mồ hôi nước mắt của nhân viên pha chế, nhân viên phục vụ rồi còn đủ thứ các thứ khác nữa, họ không giống như nhân viên phục vụ trong mấy quán

ăn, trước khi mang đồ cho khách còn nhỏ nước miếng vào đó đã là tốt lắm rồi. Quý cô Võ Sò vốn không phân biệt được latte với cappuccino cái nào nhiều sữa hơn chỉ cảm thấy tên càng dài thì hình như càng giống mấy thứ ở nước ngoài hơn, thế nên suốt bao nhiêu năm nay vẫn chỉ gọi mỗi campuchino, dần dần cô ấy cũng cảm thấy mình thật sự yêu thích hương vị này.

Bước vào công ty, quẹt thẻ, cô ấy đã ngồi yên vị ở chỗ ngồi của mình. Công ty lại giống như một cái sở thú khác, quẹt thẻ giống như một ký hiệu đánh dấu việc bạn có đến hay không, đến vào lúc nào, đi khi nào, ở lại đó bao lâu. Thật ra những người sống có quy luật đều không cảm thấy cái máy chấm công kia có gây ảnh hưởng gì tới tự do cá nhân của mình, chỉ có những người ngay cả thời gian của chính mình cũng không thể quản lý nổi mới đổ lỗi cho cái máy chấm công kia, coi nó như kẻ thù của tự do, gián điệp của lãnh đạo, là phát minh tồi tệ nhất của nhân loại. Vị trí trong công việc là cố định, chẳng ai có thể nhảy lên nhảy xuống mãi cả, con người cũng không phải loài khỉ, làm gì có lý do để nhảy mãi như thế. Tự đặt ra chút tự do cho mình là được rồi, mùa xuân thì hít hà hương thơm của hoa cỏ, mùa thu thì chào đón những cơn mưa ngâu, mùa đông đừng để mình bị nhiễm độc không khí, chỉ cần như thế phải con người đã có có cảm giác mình làm chủ được thiên nhiên. Quý cô Võ Sò lại cảm thấy mà suy nghĩ đó mới thật ngốc nghếch làm sao.

Cái gọi là " công việc bận rộn suốt cả một ngày " cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Mấy việc đó đâu thể cứu rỗi được cả thế giới, đâu thể khiến Quý cô Võ Sò tiến thêm bước nào trên con đường thực hiện ước mơ của mình. Cũng giống như mọi người xung quanh, sau một ngày làm việc, Quý cô Võ Sò lê lét tẩm thân không biết vì sao lại mệt mỏi như thế về nhà. Nhưng hôm nay dường như có gì đó không giống mọi ngày.

Hôm nay Quý cô Võ Sò bị lãnh đạo gọi vào phòng nói chuyện, có điều cô ấy cảm thấy hoàn toàn yên tâm bởi ngoại hình của mình không bao giờ có khả năng bị đòi hỏi " quy tắc ngầm ". Cấp trên vô cùng hiền từ, như một con gấu trúc. Quý ngài Gấu Trúc bình thường là người hay cười hay nói, hôm nay bỗng nhiên lại gọi Quý cô Võ Sò

bằng khuôn mặt vô cùng nghiêm túc khiến cô ấy có chút thấp thỏm bất an. Quý ngài Gấu Trúc vòng vòng một hồi, nói đi nói lại những mặt tích cực của Quý cô Vở Sò trong công việc, cuối cùng lại buông một câu "nhưng mà". Có lẽ những điều cần sau cái "nhưng mà" ấy mới là trọng tâm câu chuyện. "Nhưng mà" công ty muốn Quý cô Vở Sò phải rời đi bởi vì cô ấy quá cứng đầu, quá ngang bướng, luôn sống trong phong cách của riêng mình, mọi người xung quanh đều có thể thay đổi hoặc thích nghi với hoàn cảnh, Quý cô Vở Sò cũng đã từng thử làm như thế nhưng kết quả đều thất bại.

Tan ca, quẹt thẻ, Quý cô Vở Sò muốn quay ngược thời gian. Dòng thời gian mạnh mẽ liền biến thành một chiếc đồng hồ cát, Quý cô Vở Sò muốn nắm chặt từng hạt cát trong chiếc đồng hồ ấy trong lòng bàn tay. Thế nhưng thời gian luôn trôi về phía trước. Quý cô Vở Sò chỉ biết tính toán xem những vật dụng trong sinh hoạt hàng ngày có còn đủ phục vụ cho cuộc sống của cô ấy hay không. Cũng may mà cô ấy không nuôi thú cưng, có thể những con thú cưng sẽ làm bạn với con người một quãng thời gian, nhưng khi chúng chết đi, con người càng trở nên cô quạnh hơn, thôi thì không nên nuôi thú cưng nữa, hơn nữa, bản thân Quý cô Vở Sò cũng đâu phải là người biết lo toan gì cho cam.

Quý cô Vở Sò bắt đầu suy nghĩ về sự ngang bướng của mình, nó bắt đầu hình thành từ khi nào nhỉ? Cô ấy cứ nằm trần trọc nhìn ra ngoài cửa sổ mãi mà không sao ngủ nổi. Ngoài đường vẫn còn lác đác vài người đêm khuya không về nhà, không biết là vì họ phải tăng ca đến tận bây giờ, hay là sau khi đang làm là phải đi đâu đó cho tới tận bây giờ, tóm lại, có người chần ảm đềm êm trong nhà thì cũng có những người phải phơi sương vạ vật ngoài đường. Quý cô Vở Sò vẫn chưa thể hiểu nổi tính cách cứng đầu của mình, trước đây cô ấy chưa từng ý thức được điều này, đến như Quý ngài Gấu Trúc không nhắc tới, Quý cô Vở Sò vẫn tưởng rằng mọi người vẫn cùng nhau chung sống rất vui vẻ, dù sao hàng ngày quan hệ giữa cô và các đồng nghiệp cũng chẳng có vấn đề hay mâu thuẫn gì cả.

Quý cô Vở Sò muốn tranh thủ tới thăm sở thú nhân lúc sở thú còn chưa tan làm, cô ấy muốn xem cách mà họ sinh hoạt hàng ngày

như thế nào. Dẫu biết sở thú ấy chẳng nuôi nổi một giống loài khó phân loại như cô ấy.

Không ở trong sở thú nữa, cô ấy đã được phóng thích rồi; không sống cùng loài người nữa, kế hoạch sống chung với loài người đã hoàn toàn thất bại. Bây giờ cô ấy cũng không biết nên đi về đâu, dù sao thì cũng không thể sống trong sở thú nữa.

Lịch đăng sẽ thay đổi : 2 ngày 1 chương nha mn.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Bạn là hòn đảo cô đơn, ba mẹ là biển rộng

Khi còn niên thiếu tôi rất thích được sống trong những bộ phim kiếm hiệp, cuộc sống dường như chẳng có cha mẹ, chỉ có đam mê cưỡi ngựa, uống rượu, lúc thì múa kiếm lúc thì là xài quạt, quen cô độc một mình hành tẩu giang hồ, không màng thế sự, không hỏi thị phi, mỗi khi có biến cố hay chuyện gì xảy đến với mình được có thể không màng tất cả để ứng phó, hành hiệp trượng nghĩa, làm việc tốt không cần cần ghi danh, nếu người khác cứ nhất định hỏi đến tên tuổi, chỉ là nói với họ rằng: Xin hãy gọi tôi là lãng tử.

Đúng thế, chúng ta thường cảm thấy mình giống như một hòn đảo cô đơn, cho rằng trên hòn đảo ấy mình không có bất cứ thứ gì, là thành phần thấp kém nhất trong xã hội, điều duy nhất có được có lẽ chính là những cơn gió ngoài đại dương mệnh mông vô tình lướt qua hòn đảo. Nhưng con người ta thường quên mất rằng, đảo vì sao lại được gọi là đảo? Bởi vì nó được đại dương mệnh mông bao bọc. Ta thường thấy mình giống như những cánh chim bay lượn trên bầu trời với tư thế cao ngạo mà quyết liệt, thích hát thì hát, thích bay lượn thì bay, thế nhưng chỉ thấy được niềm vui bay lượn của ta mà không thể thấy được nỗi khổ khi không thể hạ cánh. Có điều ta thường hay quên mất rằng để có thể tùy ý bay cao bay xa như vậy vậy ta cần có một bầu trời xanh cao. Ta thường thấy mình như một lãng tử giống như tôi đã nói ở trên, không phân biệt nam nữ, uống rượu bằng bát, thịt ăn cả cân, nhưng ta lại quên mất rằng vậy con người dù có vô pháp vô thiên đến mấy cũng không thể rút ra từ kẽ đá, cũng không phải ai cũng là Tôn Ngộ Không. Thế nên cả đời này điều mà con người ta không nên lãng quên nhất không phải là người tình, cũng chẳng phải chuyện xưa, mà chính là cha mẹ.

Nhiều người hỏi tôi vì sao lại lựa chọn Bắc Kinh, rõ ràng tôi có thể ở lại Quảng Đông hoặc Thượng Hải, cũng đều là những thành phố

nhộn nhịp, có khi còn dễ dàng hơn cả Bắc Kinh rất nhiều. Câu trả lời của tôi luôn luôn là bởi vì gần nhà. Quảng đường từ quê nhà tôi đi Bắc Kinh chỉ vỏn vẹn gần 400 cây số, chính xác là 391 km, chỉ mất hơn 4 tiếng ngồi xe, ngồi tàu cao tốc thì hơn 2 tiếng so với cuộc sống ở phương Nam trước kia thì bây giờ tôi đã ở gần với cha mẹ hơn 1.600 cây số, tiết kiệm được khoảng 16 giờ đi lại. Điều này có nghĩa là gì? Nếu như tôi nói hôm nay con về nhà thì trong ngày hôm nay tôi đã có thể nhìn thấy cha mẹ, chứ không phải giống như ngày trước, nói hôm nay về thì thực chất lại phải sang ngày hôm sau tôi và cha mẹ mới có thể thấy nhau.

Cuộc đời con người ta có rất nhiều lần đầu tiên. Lần đầu tiên được làm bạn trai hoặc bạn gái của một ai đó, cách để trở thành một người bạn trai hoặc bạn gái tốt, nhưng hầu như chẳng có cuốn sách nào hướng dẫn cho người ta làm sao để làm con, làm sao để tận hiếu với cha mẹ.

Tôi còn nhớ hồi học đại học, phải chuyển từ phương Bắc tới phương Nam sinh sống, cha mẹ lo lắng tôi lần đầu xa nhà nên đã cùng tôi ngồi tàu hỏa tới tận Quảng Đông, mang theo cả chăn chiếu, đủ loại đồ ăn, giống như mang theo cả căn nhà của chúng tôi vậy. Tháng 9 năm 2010 thời tiết vô cùng nóng bức, tôi cần nhớ cha tôi phải lau mồ hôi liên tục, quên cả việc trên lưng mình đang vát không biết bao nhiêu là đồ đạc. Khi vào đến phòng ký túc, tôi đã mệt gần chết, nằm ở trên giường không buồn nhúc nhích, cha mẹ tôi mỗi người ngồi lên bàn, một người thì ngồi trên ghế, nhưng chẳng ai trách móc cho một tiếng nào. Sau này các bạn trong phòng ký túc mới nhắc nhở tôi, họ đều nói cho mẹ tôi thật tốt, còn tôi thì quá bất hiếu.

Kỳ nghỉ quốc khánh năm 2012, tôi mạo hiểm đi du lịch một chuyến ở Hải Nam nhưng gặp phải cơn bão lớn suốt một kỳ nghỉ. Tôi nằm lì trong phòng khách sạn nơi đất khách quê người, không dám ra khỏi cửa, người tôi lại không có nhiều tiền, ăn Hamburger 2 ngày liên tục, một ngày phải nhịn đói, bụng cứ sôi ồng ọc, trong đầu bắt đầu xuất hiện đủ loại suy nghĩ linh tinh không đầu vào đầu. Nếu như tôi cứ thế mà chết ở nơi xa lạ này thì sao? Tôi còn chưa kịp báo hiếu cho

cha mẹ, tôi còn chưa kịp thực hiện ước mơ mua nhà lầu xe hơi cho họ vậy chưa kịp công danh thành thạo vậy Thậm chí còn chưa kịp trải qua những thăng trầm của đời người, chẳng lẽ chưa gì mẹ tôi đã không còn con gái nữa hay sao? Càng nghĩ lại càng đau buồn, thế rồi nước mắt cứ tuôn rơi. Có lẽ tới tận khi đó tôi ý thức được một điều, nếu như phải xếp hạng cho những người mà tôi yêu thương nhất trên đời này, có lẽ vị trí số 1 luôn luôn phải dành cho cha mẹ tôi.

Năm nay tôi bắt đầu nghe thấy những tin tức như cha mẹ của ai đó đã không còn nữa, cha mẹ của ai đó bị bệnh, dì của ai đó hôm qua vẫn còn khỏe mạnh, hôm nay đã phải đưa vào phòng cấp cứu hình như không còn hi vọng nữa... Những chuyện này cứ thế ngày càng nhiều, bạn bè tôi bắt đầu có người lái nhải bên tai tôi rằng vì sao trước đây không ở bên cha mẹ nhiều hơn, đối xử với cha mẹ tốt hơn, sao trước đây không nghe lời họ, sao mình còn chưa thực hiện được ước mơ thì họ đã già rồi, thậm chí là đã ra đi. Khi đó tôi mới sững sờ nhận ra rằng, hóa ra sinh lão bệnh tử đã bắt đầu đến lượt thế hệ cha mẹ của tôi rồi mà khi chúng ta ý thức được điều này, chúng ta thậm chí còn chưa thực sự trở thành một vị đại hiệp, có khi mặt mũi giang hồ như thế nào còn chưa từng được thấy.

Cuộc sống vĩnh viễn giống như một trận chiến trái ngược với những ước mơ. Bạn cưới ngựa, nó lại là đại dương, bạn muốn qua sông, nó biến thành sa mạc Sahara. Bi kịch lớn nhất của cuộc đời theo tôi chính là nỗi khổ của việc cầu mà không được, " muốn mà không được, đời người thật trớ trêu ". Con muốn tận hiếu nhưng cha đã già " có lẽ chính là điều đau khổ nhất trong những nỗi khổ . Tác phẩm nổi tiếng Tokyo Monogatari của đạo diễn Nhật Bản Ozu Yasujiro kể về câu chuyện của cặp vợ chồng già gần 70 tuổi tới Tokyo thăm con cái nhưng lại bị chúng đối xử lạnh nhạt, hai ông bà cảm thấy mình không thể tiếp tục ở lại Tokyo nữa, muốn sớm quay về quê nhà. Đi đến Osaka thì người mẹ cảm thấy không được khỏe trong người, vì thế liền xuống tàu ghé vào người nhà con trai thứ ba Keizo để ở vài ngày. Đồng nghiệp của Keizo khuyên anh ấy nên chăm sóc cho cha mẹ nhiều hơn, phải báo hiếu cha mẹ nhưng Keizo chẳng buồn để vào tai, kết quả vài sau khi người mẹ trở về

quê nhà không được bao lâu thì bệnh nặng qua đời, Keizo vội vã trở về nhưng đã không kịp nhìn thấy mặt mẹ mình lần cuối. Tang lễ của người Nhật Bản thường là hòa thượng tới niệm Kinh, không thể chịu đựng nổi âm thanh của tiếng mõ gõ nên đã chạy ra ngoài một mình. Chị dâu Noriko hỏi anh có chuyện gì, anh đáp " Em không thể chịu đựng nổi tiếng gõ mõ kia, nó khiến em cảm thấy như mẹ đang rời xa theo từng âm thanh ấy, mà em chưa kịp báo hiếu với mẹ thấy người đã chết rồi, chần ảm đệm em cũng đâu thể mang theo xuống mồ. Có lẽ đó chính là những giây phút đau đớn nhất, khi con người ta muốn tận hiếu, lại thường là những lúc đã chẳng còn cơ hội. Cho tới ngày hôm nay tôi vẫn luôn cảm ơn cha mẹ mình, tuy họ rất cổ hủ lạc hậu, nhưng việc để có thể liên lạc tôi mà học cách sử dụng QQ, Wechat, ngay cả việc tham gia diễn đàn âm nhạc 163.com cũng là bởi vì yêu thương tôi muốn ủng hộ mọi quyết định của tôi , ủng hộ việc tôi rời xa quê nhà buôn ba khắp chốn, ủng hộ cho mọi niềm đam mê trong có vẻ như chẳng có lợi ích gì của tôi, ủng hộ quan điểm không tìm được người thích hợp thì thà độc thân của tôi. Trong quan điểm của họ, tôi chính là tất cả mọi chân lý.

Cho tới ngày hôm nay tôi vẫn cảm thấy hổ thẹn, Mr.K hỏi tôi đã tặng được những món quà gì cho cha mẹ, thế mà tôi là chẳng nghĩ ra nổi một món nào. Tặng hoa cho họ nhân ngày cha hoặc ngày của mẹ? So với việc đó có khi mẹ tôi còn thích tôi mua đồ ăn cho bà hơn. Tặng kem dưỡng da tay cho ba sao? Chắc hẳn ông sẽ cảm thấy rất kỳ quặc, sao tôi lại phú quý sinh lễ nghĩa như thế làm gì. Từ trước đến nay cha mẹ tôi không cần tôi phải đem một đồng nào về nhà cả, khi cha mẹ muốn gọi điện video cho tôi, có khi tôi còn lấy cơ công việc bận rộn để từ chối.

Rất nhiều năm về sau, khi bạn đi qua một bến cảng xa lạ nơi đất khách quê người, ánh đèn điện trong các quán vẫn còn sáng lung linh, nhưng bạn đã trở thành một thế hệ khác, không còn làm thơ, uống rượu, chỉ thích đi xa. Bạn sẽ nói rằng " Tuổi trẻ nào rồi cũng sẽ trôi qua, không bằng sớm ngày gặp lại nhau ". Chớp mắt một thời gian đã trôi qua, đừng để nó cho một cách phí hoài, nhân lúc hãy còn thời gian, đừng chần chừ gì nữa, hãy yêu thương cha mẹ mình. Nên nhớ rằng hòn đảo cô đơn nào cũng có đại dương ấm áp,

cánh chim bay có bầu trời chống đỡ, lãng tử bơ vơ luôn có bàn tay vuốt ve của người mẹ hiền từ.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Người bạn đó sao lại rời xa nhỉ?

Tôi luôn cảm thấy bản thân là điển hình của một kẻ thất bại.

Tôi đã từng có hai mối tình chưa đi đến đâu, cuộc tình nào cũng kết thúc bằng sự quay lưng của đối phương. Nếu như chuyện bị phản bội xảy ra có một lần có lẽ tôi có thể đổ lỗi cho đối phương, nhưng đó lại tới những 2 lần, thế thì vấn đề chất là từ với tôi rồi. Nhưng tôi vẫn luôn không biết vấn đề ấy là gì, nằm ở đâu, chính vì thế mà tôi vẫn cứ độc thân suốt một thời gian dài tới tận bây giờ.

Với người thân, tôi không phải là một người tỉ mỉ chu đáo, luôn ngại ngùng không dám thể hiện tình cảm của mình với mọi người trong gia đình. Lần gần đây nhất tôi nói chuyện với anh trai đã là chuyện cách đây vài tháng, không giống như hồi nhỏ, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi là lại dính lấy nhau, nói chính xác hơn tôi chính là cái đuôi bám theo anh ấy.

Điều duy nhất khiến tôi có thể ngẩng cao đầu chắc là các mối quan hệ bạn bè, nói ngắn gọn là tình bạn. Tôi tự thấy mình có rất nhiều rất nhiều những người bạn tuyệt vời. Họ chơi với tôi rất chân thành, thẳng thắn, họ cũng thẳng thắn chân thành với tôi. Đây là phương diện duy nhất tôi có thể cảm thấy mình không là kẻ thất bại.

Nhưng không biết từ lúc nào, tôi cũng dần cảm thấy ngay cả trên phương diện này mình cũng bắt đầu thất bại rồi. Những người bạn đã từng rất thân thiết với tôi đã rời xa tôi từ khi nào?

Một trong những người bạn thân của tôi chính là nam thần tôi yêu thầm suốt 8 năm. Năm nay đột nhiên phát hiện mình đã không còn thích cậu ấy nữa. Khoảnh khắc ấy tôi cảm thấy thật nhẹ nhõm, cuối cùng tôi và cậu ấy đã có thể trở thành những người bạn đơn thuần,

chơi với nhau như mấy anh chị em thân thiết thời đại học, lúc uống rượu ăn thịt nướng không phải cần chú ý hình tượng, mỗi khi nói chuyện với cậu ấy không cần phải quá để ý từng câu từng chữ, chỉ đơn thuần là bạn thân, tất cả mọi thứ đều trở nên thoải mái. Tôi tưởng rằng khi tôi không còn thích cậu ấy nữa thì tôi sẽ không bao giờ mất đi người bạn này, dù sao chúng tôi cũng đã từng chia sẻ cùng nhau biết bao vui buồn, biết bao tâm sự thầm kín, mà bí mật luôn là bảo bối duy nhất để duy trì những mối quan hệ thân thiết. Nhưng khi trở thành bạn bè thuần khiết với cậu ấy, tôi mới phát hiện ra rất nhiều điều ở cậu ấy trước đây đã bị tình cảm đơn phương của tôi làm cho lu mờ. Quan điểm và cách nhìn nhận sự việc của cậu ấy có rất nhiều điểm không giống tôi, chí hướng của chúng tôi cũng không hoàn toàn đồng nhất với nhau. Mỗi người trong chúng ta đều sẽ có một người bạn như vậy ở bên, tôi cũng không biết phải miêu tả thế nào, nhưng trực giác vẫn luôn mách bảo tôi rằng tình bạn ấy sớm hay muộn rồi cũng có ngày cách xa nhau, bởi vì trong tình bạn này, cả hai chúng tôi đều không hề có điểm chung.

Người bạn thứ hai tôi muốn nhắc tới chính là người mà trước đây đã từng tuyên bố sẽ "đoạn tuyệt quan hệ" với tôi. Tôi chưa từng bị đối xử như vậy bao giờ nên khi cậu ta nói như vậy với tôi, tôi còn cảm thấy thật mới lạ, hóa ra trên đời này thực sự tồn tại cái gọi là "tuyệt giao". Nhưng chúng tôi không "tuyệt giao" được một cách triệt để, giống như mấy đứa trẻ con nói với nhau "Tạm dừng, không chơi nữa" vậy. Trong cuộc sống hàng ngày đôi khi chúng tôi vẫn cứ tiếp xúc với nhau, ví dụ như khi gặp phải rắc rối, không thuận lợi trong công việc, có nên nghỉ việc hay không... Không sai, chủ đề nói chuyện giữa hai chúng tôi chỉ có công việc. Nhưng tôi vẫn liệt cậu ta vào danh sách bạn bè bởi vì đó là người đầu tiên tôi quen biết khi đặt chân tới Bắc Kinh. Chúng tôi đã cùng nhau trải qua những ngày tháng phiêu bạt dưới nền trời Bắc Kinh, cái đó chỉ là những tháng ngày chỉ ăn suất gà viên giá 10 tệ cũng cảm thấy đây là món quà gặp bạn bè sang trọng nhất rồi. Cuối tuần tôi thường rủ cậu ta đi hiệu sách, vào viện bảo tàng hoặc là đi leo núi. Những câu nói mà chúng tôi thường để nói với nhau toàn là "dìm hàng", luôn cảm thấy trên đời này không ai có thể "ác khẩu" hơn đối phương, nhưng không biết rằng những tình bạn đã sâu sắc đến nỗi có thể

mắng nhau cả ngày ấy, nếu như không làm bạn với nhau nữa thì có thể có mối quan hệ như thế nào? hưng trong một lần tôi không thể mời cậu ta đi ăn cơm và xem kịch, cậu ta liền đòi " tuyệt giao " với tôi. Tôi cũng rất bướng bỉnh, ngoan cố không chịu rủ cậu ta đi chơi trong suốt một thời gian dài. Tới khi chúng tôi gặp lại nhau một lần nữa thì mới phát hiện đã nửa năm trôi qua. Cho tới hôm nay, người bạn này trừ khi muốn hiểu biết thêm về nội tình của một công ty nào đó mới xuất hiện trò chuyện đôi ba câu với tôi, thường ngày gây cảm một cái ớn " thích " cũng không có. Sau cùng tôi tự thấy liệu mình có cần phải coi một người chỉ biết lợi dụng mình là bạn bè hay không?

Cho tới ngày hôm nay, mặc dù tôi đã bắt đầu hoài nghi cái gọi là tình bạn, nhưng tôi vẫn không thể coi nhẹ tình cảm của bất cứ người nào, để có thể nhìn nhận rõ ràng mối quan hệ giữa con người và con người vốn không phải là chuyện dễ dàng gì. Ngoài mặt thì cười nói vui vẻ, trông cứ như là thân thiết lắm phải thực ra chúng ta đều biết rõ, mối quan hệ đó còn tất cả một dòng sông chầm tới nên có thể trở thành bạn bè với một ai đó là ký ức đáng trân trọng biết bao. Nhưng những người bạn đó đã rời xa ta từ lúc nào? Có lẽ bạn cũng đã giống như tôi, đó là khi cảm thấy giữa hai người bắt đầu xuất hiện nhiều điểm bất đồng cũng như trong tình yêu, khi suy nghĩ những người mỗi khác, chí hướng mỗi người mỗi khác, mối quan hệ giống như bức tường mục nát dần dần sụp đổ.

Tôi chưa bao giờ suy xét rõ ràng về nguồn gốc của tình bạn, cũng như vì sao nó lại mất đi, mà cũng chẳng muốn truy cứu nó làm gì. Thế gian này làm gì có câu chuyện nào không có kết thúc, chỉ có sự cố chấp của con người khi chưa nhìn thấu hiểu lòng mà thôi. Nếu như bạn có thể chiếm giữ một vị trí nào đó trong trái tim một ai đó, xin hãy biết trân trọng, bởi vì không biết một lúc nào đó vậy người ta sẽ đóng cửa trái tim, không cho bạn tiến vào nữa.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Khi buồn hãy chui vào bếp

Tôi vào bếp nấu một bát mì, hơi nóng bốc lên làm mà cả mờ cả kính. Sau khi lau sạch mắt kính, tôi ngồi luôn lên kệ bếp ăn hết tô mì. Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy nó như người yêu của mình vậy, phải đối xử tử tế với nó, trong lòng lại thầm cầu nguyện: mì tôm à, xin hãy trở nên thật ngon miệng nhé. Cứ cầu nguyện như vậy cho tới khi húp hết giọt nước cuối cùng, tôi vẫn chẳng được như ý nguyện, có lẽ, cuộc đời cũng giống như thế. Mái tóc ngắn của tôi đã dài thêm một chút. Tôi cứ băn khoăn mãi không biết nên cắt ngắn hay tiếp tục cứ để nuôi dài. Tôi vẫn luôn cảm thấy mái tóc là một thứ thật kỳ cục, giống như bởi vì nó có mối liên hệ chặt chẽ với đầu óc, nên có thể phản ánh mọi thứ trong tâm trí người ta vậy. Có nhiều tâm sự thì đi cắt tóc, vô lo vô nghĩ thì cứ nuôi dài, sống như ngọn cỏ hoang không ai chăm chút vậy. Còn tôi thì đang suy nghĩ liệu có nên chăm chút cho nó hay không. Khi nghe một đồng nghiệp nói anh ấy sắp rời đi, tôi lại không buồn bã hay khóc lóc như trong tưởng tượng. Tôi bắt đầu học cách chấp nhận chấp nhận thực tế, học cách thay đổi suy nghĩ của chính mình, giống như trong một bộ phim điện ảnh đã từng nói, " Ai cũng chỉ có thể ở bên ta một quãng đường, ai rồi cũng sẽ phải rời xa ". Tôi cũng sẽ có lúc phải rời xa, rời xa chiếc ghế nào đó, chiếc bàn làm việc nào đó, văn phòng nào đó, hay một người nào đó. Trước đây tôi không hề thích gian bếp chút nào, ghét mùi dầu mỡ thức ăn, nhưng thực tế là mùi dầu mỡ thức ăn ấy đã nuôi sống tôi cho tới ngày hôm nay. Tôi vẫn luôn cho rằng gian bếp gắn liền với những điều trần tục của nhân nhân gian, nên vẫn luôn không yêu thích nó. Nếu như bắt buộc phải chui vào bếp, chắc chắn chỉ là tôi phải rửa bát cho ai đó mà thôi. Mọi người xung quanh tôi đều không thích công việc rửa bát, chỉ thích nấu ăn, nhưng tôi lại thích rửa bát, thích làm sạch những cái bát đĩa đang dính đầy dầu mỡ và thức ăn kia. Nhưng bây giờ tôi đã thay đổi. Tôi bắt đầu yêu thích gian bếp, thậm chí còn coi nó như một nơi nấu mình ý tưởng.

Dần dần tôi nghiệm ra được một điều, con người ta khi phải đối mặt với đủ loại thực phẩm cần phải giữ cho nội tâm mình tĩnh lặng, không được hỗn loạn, phải tập trung cao độ. Điều này giúp tôi không suy nghĩ miên mang tới những chuyện khác, chỉ đơn thuần bầu bạn cùng những thứ hoàn toàn phụ tùng theo mệnh lệnh của tôi. Những khi buồn tôi lại thích chui vào gian bếp. Tôi còn nhớ có một chàng trai nào đó khi nấu ăn, phong thái y như đang làm nhạc vậy, chăm chuốt như đang hoàn thiện một tác phẩm nghệ thuật, nào là gì đĩa, nào là bát, nào là đũa, nào là thìa, động tác quyến rũ chết đi được. Mà trong cuộc sống hàng ngày, chân tay tôi lúc nào cũng lỏng nga lỏng ngóng, đặc biệt là khi ở trong bếp. Tôi chẳng bao giờ thấy được miếng khoai tây có độ dài vừa phải, cũng không biết chặt gà, mấy việc lật vớt đó đều làm rất vụng về. Mỗi khi tay chân lỏng ngóng bần rộn như thế, tôi có thể quên hết mọi ưu phiền, có lẽ những ưu phiền ấy thực ra cũng chỉ là nhất thời mà thôi. Mùa đông đã đến mà hơi ẩm vẫn chưa về, gian bếp chính là không gian sưởi ấm cho mỗi chúng ta, khiến con người ta muốn dựa vào nó để khóc một trận cho thỏa thuê. Sau đó, tôi sẽ lần lượt nghĩ về những người đã khiến tôi phải khóc, từng người từng người một. Cũng may, mùi dầu mỡ và âm thanh của bếp núc đã che lấp đi tiếng khóc của tôi. Mọi người sẽ chỉ cho rằng, đã khuya thế này, đứa trẻ nào còn đói tới vậy.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Khi tán gẫu người ta thích nói về mình

" Alo, cậu đang bận à? Mà muốn nói chuyện với cậu một lát, dạo này mình phiền chết đi được, mình nói cậu nghe này... "

" Vừa hay mình đang muốn tìm cậu, cậu biết không, dạo này mình xui xẻo lắm, bạn trai đang đòi chia tay với mình, ông việc thì ngập đầu ngập cổ làm mãi không hết, mấy hôm trước mẹ mình còn phải nhập viện, làm mình quay như chong chóng."

" Thế là, cậu hãy cố gắng giải quyết từng việc từng việc một nhé. Mình bảo này, dạo này mình... "

Các bạn có cảm thấy điện thoại trên rất quen thuộc hay không? Nghĩ lại mới thấy, trong cuộc sống của chúng ta thường xuyên xảy ra những chuyện như vậy, khi bạn muốn hẹn hò cùng một ai đó, muốn người ta lắng nghe những điều mà bạn đang suy nghĩ, nhưng không biết tại sao, cứ nói mãi nói mãi, cuộc trò chuyện liền biến thành bạn nói chuyện của bạn, người ta nói chuyện của người ta, không ai xen vào chuyện của ai, nhưng thực chất chẳng giao lưu được gì.

Bởi vì mỗi khi tán gẫu con người ta thường thích nói từ chuyện của mình.

Đồng cảm sâu sắc thực ra là một điều rất khó xảy ra, giống như khi thất tình, bạn rất muốn kể lể với mọi người xung quanh và rút từng tờ khăn giấy ra lau nước mắt, mọi người cũng chỉ biết là bạn đang đang buồn, nhưng chẳng thể nào hiểu được bạn đau buồn đến nhường nào, tổn thương sâu sắc ra sao. Thế nên chúng ta thường phải nghe những câu an ủi quen thuộc, tuy không thể khiến cho mọi nỗi buồn đau tan biến, nhưng có thể tạm thời lắng lại, không phải là

thuốc tiên có thể cải tử hoàn sinh, nhưng có thể cứu chữa tạm thời. Chính bởi vì không thể hoàn toàn đồng cảm, thế nên trong lúc trò chuyện chúng ta không thể lúc nào cũng đặt cảm xúc của đối phương lên hàng đầu.

Tôi có một cô bạn thân, tạm gọi là cô nàng F. Cô nàng F là người Phương Nam, rất dịu dàng xinh đẹp, hơn 20 tuổi mà vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai. Tuy rằng xung quanh cô ấy có rất nhiều chàng trai theo đuổi vậy nhưng cô nàng F vẫn giữ nguyên quan điểm nhất định phải gặp được người mình thích thì mới ở bên nhau, cho nên vẫn độc thân đến bây giờ. Nhưng người thân, họ hàng và trường bối trong nhà cô ấy đều cho rằng sau khi tốt nghiệp đại học là có thể đến tuổi kết hôn rồi, chỉ cần đi xem mắt, trò chuyện vài lần là có thể đính hôn, thế nên lúc nào cũng ép cô ấy đi gặp hết người này đến người khác, cùng người ta ăn hết bữa cơm này tới bữa cơm khác. Trong lòng cô ấy không vui vẻ thoải mái gì, thường xuyên ca thán trong nhóm trò chuyện bạn bè trên Weibo vì sao cô ấy luôn gặp phải những người mà mình không thích nổi, sao có những người chỉ cần đi xem mắt vài lần, ăn vài bữa cơm là đã có thể quyết định chuyện chung thân đại sự, sao cô ấy vẫn chẳng có nổi người yêu. Ban đầu còn có vài người bạn sẵn lòng an ủi cô ấy, nhưng nói mãi nói mãi lại thành câu chuyện của mình, rằng mình cũng bị giục già, rằng mình không vội vàng gì, sao cậu cứ phải sốt ruột chuyện yêu đương, nếu là mình mình sẽ thế này thế kia. Cô nàng F càng nghe càng thấy bức mình, cho rằng mọi người không ai chịu đứng trên lập trường của cô ấy, ai cũng chỉ biết nói theo ý mình. Những người khác cũng cảm thấy không đồng tình, cho rằng mình đang lấy chính bản thân đang làm ví dụ cho cậu ấy suy nghĩ thông suốt, sau đó cậu ấy lại bảo những lời mình nói không hợp tình hợp lý.

Thực ra nếu là ai cũng sẽ cảm thấy không vui, khi người ta tán gẫu cùng nhau tại xuất phát điểm luôn là kể chuyện của mình, mở miệng ra là nói tôi thế nọ, tôi thế kia, không thể nào tự đặt mình vào trường hợp của người khác để suy nghĩ kỹ càng triệt để lập trường của người ta.

Ở thời đại công nghệ phát triển như hiện nay, con người ta càng khó để giao lưu qua lại với nhau hơn nói chuyện trực tiếp còn dễ, có thể thông qua ánh mắt và thái độ để nhìn ra được đối phương có lắng nghe những lời mình nói một cách nghiêm túc hay không, nhưng nếu thông qua chiếc điện thoại với đủ loại ứng dụng phần mềm thì không thể dễ dàng phản ánh được như vậy. Bạn nói lời thôi một hồi, mong chờ người ta sẽ đưa ra những quan điểm hay những câu trả lời giúp bạn có thể suy nghĩ thông suốt, tinh thần phấn chấn hơn, nhưng có khi lúc đấy người ta lại đang cắt móng chân. Rất khó để có thể giải quyết vấn đề một cách hoàn mỹ. Thực ra thân là 1 thính giả, đôi khi cũng muốn lắng nghe xem đối phương sẽ nói những gì, hưng trí não luôn vượt ra khỏi tầm kiểm soát, trong vô thức là xoay chuyển lung tung, sau đó bất giác lại nghĩ tới bản thân mình, thuận miệng nói ra câu tôi thế này, tôi thế kia. Chia sẻ là một hành động vô cùng đẹp đẽ, cho dù là chia sẻ niềm vui hay nỗi buồn, điều đó đều cho ta thấy ta rất coi trọng đối phương.

Bành Hạo Tường nói: " Cõi nhân gian được mấy chuyện có thể kinh thiên động địa, sớm muộn gì rồi cũng sẽ trở về cát bụi hồng trần, bất cứ sự vật hay sự việc nào cũng chẳng thể khác được. Yêu hận sinh tử suy cho cùng cũng chỉ là ' chuyện vật ' mà thôi ". Nhưng cho dù là những chuyện vật, chúng ta cũng cần phải chia sẻ cùng người khác, tuy rằng khi tán gẫu cùng nhau, ai cũng chỉ thích nói chuyện của mình.

Hay là như thế này có được không, khi gặp mặt nhau nói chuyện, nếu chúng ta đóng vai trò là một thính giả, mỗi lần nói chuyện đều sẽ không mở đầu bằng từ " tôi " nữa, có điều khi mới bắt đầu vẫn có thể quen, nhưng ta hãy cố gắng đặt toàn bộ sự tập trung vào đối phương, mặc dù trong lòng có khi đang nghĩ đến những điều chẳng liên quan như " Đêm qua ăn hàng mỳ bò kia cho nhiều mì quá ", " Hôm qua anh ấy thức đêm hay sao mà mắt lại thâm quầng như thế, lát nữa phải nói với anh ấy mới được "... Những chuyện vụn vặt " Răng của anh ấy vẫn còn dính rau kìa, chẳng lẽ anh ấy không phát hiện ra sao ", biết đâu lại có thể chuyển sự chú ý của chúng ta lên người đối phương. Tất nhiên trong quá trình đó, đầu óc ta lúc nào

cũng sẽ phải suy nghĩ xem nên nói với anh ấy như thế nào, còn phải đáp lại lời nói của người ta nữa.

Nếu như trò chuyện thông qua điện thoại, bạn có thể thử tìm cách nhìn đi nhìn lại cho thật kỹ những con chữ trong tin nhắn của đối phương, suy nghĩ xem nên nói với họ về vấn đề này như thế nào, nếu như đồng cảm sâu sắc quá khó khăn, ít nhất bạn cũng có thể gần gũi với người ta hơn một chút. Cũng có khi đối phương vốn không nghe được bạn nói những gì, chỉ đơn giản là họ muốn tìm một người để tâm sự mà thôi. Dù sao thì con người trong xã hội hiện đại thường rất cô đơn, chỉ muốn tìm một lối thoát để chứng minh rằng chỉ ít mình không chỉ có một mình.

" Tình yêu và tình dục đều rất đơn giản, bản chất cốt lõi của tâm trạng không thoải mái nằm ở việc không được thấu hiểu và cảm giác cô đơn ". Khi trò chuyện với người khác, hãy thử đừng nói chuyện của mình, lắng nghe xem đối phương nói những gì. Là một người bạn tốt, hãy để đối phương biết rằng dù họ có ra sao vẫn luôn có bạn bên cạnh, thực ra đây là một điều hạnh phúc, bạn thấy có đúng không?

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Chúng ta đi nướng thịt đi

Khi mối quan hệ của tôi và người yêu trở nên căng thẳng

Ba trăm đêm dài như 300 bức tường cao vời vợi

Và biển lớn chính là phép màu cho chúng tôi

[Ly biệt - Jorge Borges]

Tôi sống ở Bắc Kinh đã được tròn một năm và vô cùng yêu thích những đêm mùa hạ ở nơi này.

Có lẽ nhiều người cho rằng mùa hạ ở Bắc Kinh cũng chẳng có gì đặc biệt. Đúng vậy, mùa hạ ở Bắc Kinh cũng không có gì đặc biệt so với những nơi tôi từng sống như Sơn Tây hay Quảng Đông, mà có khi mùa hạ ở quê tôi còn đặc sắc hơn nhiều, tối đến sẽ có đom đóm lượn bay, tuổi thơ dữ dội tôi còn từng dùng một tay bắt một lúc mấy con đom đóm, lúc đó cảm giác như mình có thể nắm chặt mọi thứ tốt đẹp nhất trong lòng bàn tay. Có lẽ ở Bắc Kinh cũng có đom đóm nhưng tôi chưa nhìn thấy bao giờ, thậm chí là còn chưa từng nhìn thấy trời sao, đương nhiên có rất nhiều người cũng chẳng nhìn thấy bởi vì họ vô cùng bận rộn, không có hơi đâu mà màn trời trắng sao.

Nhưng dù là như vậy tôi vẫn rất yêu thích những đêm mùa hạ ở Bắc Kinh.

Bởi vì những đêm mùa hạ ấy có những bữa tiệc tiệc nướng, mà những bữa tiệc thịt nướng ấy lại chứa đựng tình thân.

Lần đầu tiên tôi tham dự buổi tụ tập thịt nướng là cùng với các đồng nghiệp trong công ty, khi đó tôi mới chỉ là thực tập sinh, ôm theo bao cảm giác căng thẳng, hồi hộp nhưng mới lạ để ngồi trước

bàn ăn cùng đồng nghiệp. Luôn cho rằng rượu chính là chất xúc tác để thúc đẩy mối quan hệ giữa con người với con người, có tác dụng gia tăng tình cảm và thể hiện bản thân. Tôi có thể yên tâm uống hết cả chai rượu trước mặt bạn chứng tỏ bạn cho tôi cảm giác an toàn, cảm giác này vô cùng quan trọng. Thế cho nên suy tư gọi một chai rượu ngồi uống cùng các đồng nghiệp, cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, về sau mỗi khi đi làm không cần phải thấp thỏm lo âu trong từng cử chỉ lời nói nữa. Nhất là sau buổi liên hoan thịt nướng ấy, tôi được nếm thử món khoai tây mà tôi yêu thích nhất bằng một phương pháp tôi chưa từng ăn, đó chính là nướng chấm ngọn lửa nhỏ có thể làm cho miếng khoai tây nóng lên, khoai tây lại sưởi ấm lòng người.

Cuộc sống sẽ dành cho bạn những khúc quanh mà bạn không thể biết trước, chưa chắc đã là niềm vui bất ngờ, nhưng có khi cũng chẳng phải là điều gì tồi tệ, nhưng chắc chắn nó sẽ giúp bạn trưởng thành, giúp bạn thành thực hơn. Có điều, những buổi tụ tập nướng thịt dần dần đã thay đổi.

Đột nhiên phát hiện con người ta càng ngày càng phải đối mặt với nhiều cuộc chia tay trên các bàn thịt nướng. Một bữa thịt nướng kèm theo rất nhiều rất nhiều ly bia rượu uống mãi không hết, rất dễ khiến tâm tình con người ta thả lỏng, mang tới cảm giác những ngày tháng năm xưa. Con người ta có thể quên đi thân phận của mình trên bàn nhậu, cho dù bạn là CEO, lãnh đạo cao cấp hay chỉ là anh thợ hồ cưỡi vạn, chén rượu bày ra trước mặt, bạn cũng vẫn phải uống. Sau khi quên đi thân phận của mình, con người ta cũng sẽ trở nên mềm yếu hơn, dịu dàng hơn, mọi lời nói ra vào tai cũng trở nên dễ nghe hơn.

Lại trở về vấn đề " ly biệt " mà tôi đã nói ở trên. Có một người bạn chuẩn bị đi xa, chuyến đi này không biết bao giờ mới có ngày gặp lại, có thể là nay mai, cũng có thể là không bao giờ. Đám bạn xung quanh sẽ bắt đầu dò hỏi, " Cậu phải đi đâu? ", " Cậu đã suy nghĩ kỹ càng chưa? ", " Tại sao lại thế? ". Thực ra thì hỏi để làm gì cơ chứ. Hỏi có khi chính bản thân người đó cũng chẳng biết câu trả lời, hoặc họ đang muốn đi tìm đáp án. Đã là bạn bè vậy đã là anh chị em thân

thiết, giải pháp khiến người ta lưu luyến, khiến người ta mềm lòng hơn chính là không níu kéo, không gàn cũng không gặng hỏi. Người ta muốn nói tự khắc sẽ nói ra, người ta muốn ở lại sau còn quyết ra đi. Cũng giống như tôi đã từng nói trước kia, nếu một ai đó muốn ra đi thì hãy cứ để họ đi, nếu như thực sự không nỡ thì hãy trao cho họ một cái ôm để nước mắt rơi trên vai người đó, khiến họ khắc ghi đậm sâu là được rồi, đã không còn ghi nhớ được thì cũng đành thôi, đây là điều mà chúng ta không thể khống chế được.

Biệt ly là sự trùng phùng đẹp đẽ hơn? Nói linh tinh.

Ly biệt chính là ly biệt và ly biệt chưa chắc đã có ngày gặp lại. Tôi từng chép lại một câu như thế này: Cái gọi là ly biệt, thứ mà người ta tiếc nuối không phải nằm ở việc xa nhau, mà chính là những điều cần phải kết thúc bởi sự biệt ly ấy hay nói cách khác, sự ly biệt này khiến những khoảnh khắc tốt đẹp giữa người với người và chấm dứt tại đây. Tôi rất tán đồng với quan điểm trong câu nói này. giống như khi tôi phải rời xa bạn bè, tôi thực sự lưu luyến quãng thời gian mà tôi và họ cùng nhau trải qua, những ngày tháng và tất cả chúng tôi đều trân trọng nhưng thực tế là những ngày tháng ấy đã trôi qua rồi, chúng ta tự ép mình tin vào điều đó cũng được, không tin cũng chẳng sao, dù sau đó chính là sự thật.

Mà nghi thức của những cuộc chia ly ấy đa phần đều được tiến hành trên những bàn tiệc nướng. Những nhà hàng cao cấp thì xem trọng nghiêm túc quá, tụ tập ở nhà thì lại mất công dọn dẹp, đi ăn thịt nướng là lựa chọn sáng suốt nhất rồi.

Nếu phải đếm chi tiết số lần tôi chia tay một người nào đó ở trên bàn thịt nướng trong năm nay, tôi có thể khẳng định rằng tôi vẫn nhớ rõ tên tuổi và từng biểu cảm của những người bạn ấy, ví dụ như Hà Miệng Rộng, Cường Oppa, Quý Cô Heo Sữa, Lão Bà Bà, Những Cô Gái Mạnh Mẽ Bất Chấp Ngày Mai, Cái Mông, DH, Hỷ Tuấn... Có rất nhiều rất nhiều những người khác nữa. Có một điều rất kỳ lạ đó chính là mọi người bắt đầu chơi với nhau cũng là từ bàn thịt nướng, thật nực cười, đây chính là bắt đầu ở đây thì kết thúc ở đó sao?

Tôi cũng không biết nữa. Nếu muốn làm bạn cùng nhau, hãy rủ nhau đi ăn thịt nướng.

Nếu muốn có một buổi chia tay, hãy rủ nhau đi ăn thịt nướng

Dạo này có vài web đăng truyện lại mà không hỏi ý kiến nha ~ tổn thương vc ☐

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Chúng ta là những thanh niên luôn sống trong sợ hãi

Một buổi tối nhàn rỗi, tôi tranh thủ sàng lọc danh sách bạn bè trên WeChat, mất hơn một tiếng, xóa bớt những người đã rất lâu không liên hệ, không trò chuyện, mất đi ý nghĩa thực sự của hai chữ " bạn bè " xóa bỏ những người mà tôi đã từng tâm sự, từng làm phiền, từng những nhéo. Thực ra tôi cũng cảm thấy rất có lỗi với những người đã từng làm " thùng rác " để tôi trút bao nỗi buồn vui một thời ấy. Có điều chắc cũng không sao, bởi những người bạn thoáng qua ấy có lẽ cũng chẳng nhớ những tâm sự, những lúc làm phiền và những những nhéo của tôi. Cũng phải, đây mới chính là mạng xã hội. Đột nhiên tôi cảm thấy quan hệ giữa người với người ngày càng trở nên mong manh hời hợt.

Có đôi khi tôi nghĩ liệu có phải mình đã nói quá nhiều hay không, lúc nào cũng muốn nói hết những gì mình nghĩ, kể hết mọi chuyện về mình, nói cho người khác biết: Nhìn này, nhìn đây, đây chính là nội tâm của tôi. Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, những gì mà tôi nghe thấy, nhìn thấy trong cuộc sống thường ngày, những điều nhỏ bé nhất mà tôi có thể cảm nhận được điều rất đẹp để quặn rũ, nếu tôi cứ ép chặt chúng trong ngực của mình thì có khác nào một quả bom hẹn giờ có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Tôi lúc nào cũng cảm thấy " đói khát " với thế giới này, tôi không biết rằng những thứ mà mình nuốt trọn vào có thể sản sinh ra điều gì khác hay không nhưng tôi biết rõ một điều, chí ít tôi cũng không để lãng phí chúng.

Nhưng tôi lại luôn thấy thiếu cảm giác an toàn.

Giữa biển người mênh mông cùng biết bao mối quan hệ, chân thành thì ít mà hời hợt thì nhiều, những mối quan hệ mong manh rồi sẽ có ngày đứt đoạn, mà tôi luôn sợ nhất chính là điều này. Đột nhiên tôi cảm thấy những người trẻ tuổi như chúng ta luôn sống

trong sợ hãi và tôi cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ những người khác lại không. Dù rằng tất cả mọi người đều sống trong môi trường phát triển này, không khác biệt nhau là mấy. Nhưng dần dần bạn sẽ phát hiện ra rằng, có những người tìm được hướng phát triển phù hợp cho bản thân mình, cảm giác sợ hãi của họ sẽ ngày một ít đi và càng ngày họ càng trở nên mạnh mẽ, lúc nào cũng tràn trề năng lượng; cũng có thể những người không được may mắn như vậy, họ luôn sống trong những nỗi sợ hãi không đầu không đuôi, càng sợ hãi lại càng dễ đánh mất chính mình để rồi tự hủy diệt bản thân.

Thật bất hạnh phải không?

Tối qua tôi còn tán gẫu với hai người bạn về những nỗi sợ hãi này. Đột nhiên tôi phát hiện mình cũng sợ hãi, loáng một cái, nửa năm đã trôi qua, thế mà chúng tôi vẫn chẳng có bước tiến nào rõ rệt. Khoảng khắc chào năm mới tôi vẫn còn đề ra mục tiêu giảm béo 5 kg cho bản thân, hạn chế uống rượu và cà phê, viết được 10 vạn chữ trở lên, đọc được 50 cuốn sách và tiết kiệm tiền, đưa cha mẹ đi chụp ảnh gia đình, đi du lịch, lấy được chứng chỉ tiếng Nhật hoặc tiếng Hàn, phải học được cách làm 10 món ăn, kiếm bạn trai phải những mục tiêu này đến bây giờ đã trở thành những cái gai đâm vào lòng tôi, cái nào cũng làm tôi đau nhói. Có mục tiêu nào đã hoàn thành được 100% chưa? Hình như chẳng có cái nào. Thế mà chúng tôi lại sợ hãi, phải chăng mình đã nỗ lực quá ít.

Con người ai cũng tham sống sợ chết, ai cũng biết rằng sống một kiếp chẳng dễ dàng gì, ai cũng muốn cuộc sống của mình độc đáo không giống bất cứ ai, càng phong phú đa dạng càng tốt, những thăng trầm càng đáng tự hào nhưng đến cuối cùng, bởi vì không có cảm giác an toàn nên người ta lại biến cuộc sống của mình trở nên thảm lạng, ngày nào cũng giống ngày nào, còn nói gì đến những niềm vui và ý nghĩa của cuộc sống.

Những thiếu niên luôn sống trong sợ hãi như chúng ta, nếu có thể xóa bỏ được nỗi sợ hãi ấy thì thật tốt biết bao!

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Cô gái tốt vang danh khắp chốn cái gì!

" Ủm... cái đó...anh vẫn không nhận em được, mặc dù em là một cô gái tốt. "

" Ủm, vậy được rồi! "

Đoạn đối thoại này xuất hiện sau 36 lần tôi tỏ tình với nam thần; mà những đoạn đối thoại tương tự như thế tôi cũng đã nghe đủ 35 lần trước đó. Đúng thế, tôi chính là cô gái tốt trong miệng anh ấy, nhưng tôi chưa từng cảm thấy mình là một cô gái tốt, vì thế nên tôi đã bị nam thần của lòng mình dùng cái cớ là " cô gái tốt " ấy để từ chối hết lần này tới lần khác. Thế mà " cô gái tốt " là tôi đây vẫn chưa chịu từ bỏ, chưa chịu rút lui.

" Cứ như thế, từng bước hoàn thiện mình để bản thân trở nên tốt đẹp hơn, thanh tú diễm lệ, nụ cười thường trực nơi khóe môi, trái tim lương thiện biết yêu thương con người ấy là một cô gái khiến cho người ta yêu thích, cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được thất vọng, không được từ bỏ hi vọng là như vậy thì không tồi tệ như trong tưởng tượng của mình. Thế giới này sẽ thu lại hết cả những góc sắt nhọn của nó để dành lại vòng ôm dịu dàng tươi sáng ấm áp cho chúng ta. "

Mấy lời này để nói cô gái tốt nghe hay sao? Sao tôi không thích những lời ấy nhỉ? Thế nên tôi muốn nói: cô gái tốt vang danh khắp chốn là cái quái gì chứ!

Xã hội này quá thô lỗ, nó đã nhị phân cả thế giới, nhưng cái gì là tốt, cái gì là không tốt, cái gì là đúng, cái gì là sai, trong rất nhiều vấn đề, con người ta không thể phân định được một cách rạch ròi. Bạn nhìn xem, cô gái trang điểm lòe loẹt nhà bên, lúc nào cũng phì phèo

điều thuốc trên tay, lời lẽ nói ra thì thô lỗ tục tĩu, xăm trổ đầy mình, đây chính là điển hình của các cô gái hư hỏng mà mẹ lúc nào cũng phải dặn phải tránh xa. Nhưng liệu bạn có biết rằng cô ấy dành dụm tất cả số tiền kiếm được để gửi về quê cho cha mẹ ở Đông Bắc xa xôi, thu nuôi hai con mèo hoang và một chú chó tàn tật bị bỏ rơi bên đường hay không? Cô ấy vẫn sẽ là một cô gái hư hỏng, nếu bạn bắt nạt con chó nhỏ tàn tật nhà cô ấy, cô ấy sẽ nhảy dựng lên cãi nhau với bạn cho ra trò, nhưng trong mắt tôi, cô ấy chính là một cô gái tốt chính hiệu 100%.

Thế cho nên phải nếu như nhất định phải nói, tôi thà rằng thừa nhận: những cô gái dũng cảm mới là vang danh khắp chốn!

Những cô gái dũng cảm thì phải dám theo đuổi tình yêu. Bạn đã thích người ta như, còn cố giữ cái mác cô gái tốt để làm gì? Ai bảo bạn rằng con gái thì phải chờ người ta theo đuổi, còn đàn ông thì phải theo đuổi người ta? Bạn cũng chẳng khác gì đáng mày râu cả, nếu có đối tượng trong lòng rồi mà không chủ động và theo đuổi, để lỡ mất người ta rồi thì bạn có hối hận luyến tiếc làm gì?

Những cô gái dũng cảm thì phải dám theo đuổi ước mơ. Bạn đổ kỵ khi thấy người ta theo chí hướng của mình, càng đi càng xa, bạn ngưỡng mộ những người ngày đêm vất vả theo đuổi đam mê nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ, bạn luôn mơ mộng hão huyền có một ngày nào đó ông trời chiếu cố, để bạn thực hiện được ước mơ của mình. Nhưng bạn có biết hay không, nếu như bạn không dám theo đuổi ước mơ của mình đến cùng, vì điều duy nhất bạn có thể làm được chỉ là đi đằng sau mà ngưỡng mộ người khác khi họ thực hiện được ước mơ của họ. Bạn sẽ không bao giờ được ném thử cảm giác sung sướng, hãnh diện khi ước mơ của mình trở thành hiện thực, mãi mãi chỉ biết ôm cây đợi thỏ mà thôi.

Những cô gái dũng cảm thì tại sao cứ phải sợ hãi rụt rè? Tôi không khuyến khích bạn hút thuốc bởi vì hút thuốc có hại cho sức khỏe; tôi không khuyến khích bạn uống rượu bởi vì rượu cũng không tốt cho con người, đặc biệt là dạ dày; tôi không mong các bạn xăm trổ bởi nó cũng ảnh hưởng đến làn da, rất nhiều người sau khi xăm còn không thể tẩy hết được, muốn quay lại những ngày tháng

chưa xăm cũng không được nữa. Những ví dụ trên đây chỉ là tôi muốn chứng minh với các bạn rằng, phạm vi định nghĩa cho một cô gái tốt không thời hạn hẹp như bạn vẫn nghĩ, song, những điều này đều không phải là chuyện gì có ích hay tốt đẹp, nên tôi vẫn mong các bạn đừng học theo. Điều duy nhất mà tôi mong muốn, đó là các bạn hãy dũng cảm lên. Cuộc sống này đôi khi vẫn có rất nhiều điều tàn nhẫn, ngáng chân bạn trên bước đường theo đuổi ước mơ, bạn hãy mạnh mẽ, dứt khoát gạt nó sang một bên; những người đã đối xử độc ác với bạn thì đừng bao giờ coi họ là bạn bè. Bạn e dè là bởi vì bạn sợ hãi, sợ hãi sau khi bạn dũng cảm sẽ đánh mất rất nhiều thứ, nhưng nếu như bạn không dũng cảm, làm sao bạn biết được những thứ mình đạt được ít hơn hay nhiều hơn so với những thứ bạn đã mất đi?

Vì sao lại nói những lời này? Bởi vì tôi không muốn là một đứa trẻ ngoan ngoãn ngoan ngoãn, hay là một cô gái tốt trong phạm vi hạn hẹp và thiên cận của con người.

Tôi không muốn là một cô gái tốt nhàm chán, tôi muốn là một cô gái dũng cảm.

Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ trở nên vĩ đại đến nhường nào, nhưng tôi chỉ mong sao mình có thể trở thành một cô gái dũng cảm như thế, cho dù trải qua bao bất công của cuộc sống, cho dù phải chịu đựng bao nỗi đau thương, cũng vẫn ngẩng cao đầu tiếp tục sống một cách thoải mái. Nội tâm phong phú, tính cách vui vẻ hòa đồng, đôi khi pha chút nhẽo nhẽo nhưng không thái quá, miệng lưỡi có thể hơi độc một chút nhưng không phũ phàng với ai, là một người không oán không hận, không có những nỗi đau thấu tận tâm can, luôn đó sự chân thành với mọi người, nhiệt huyết trong công việc, sống chân thật, luôn dũng cảm, luôn biết cách làm mới chính mình, mãi mãi tự lập, dám từ chối khi mình thật sự không muốn. Những cô gái như thế mới gọi là vang danh khắp chốn, vĩ đại nhất trên đời.

Nên sau 36 lần bị nam thần từ chối, tôi định tỏ tình lần thứ 37. Ai bảo tôi là một cô gái dũng cảm cơ chứ! Nếu như anh ấy lại nói tôi là

một cô gái tốt nữa, vậy tôi sẽ không màng tới hình tượng gì nữa, nói thẳng vào mặt anh ta rằng: " Cô gái tốt cái quái gì chứ! "

Sau đó sẽ chủ động hôn thật sâu lên đôi môi anh ấy, chặn hết mấy lời cự tuyệt của anh ấy lại.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Chúng ta đã đi tới hôn nhân như thế nào?

Part 1

Ghi chú: Dưới đây đều là những cặp vợ chồng đến tuổi dựng vợ gả chồng, bị gia đình thúc giục quá nên đành sống chung một nhà với nhau.

Tôi là một người không mấy tin tưởng và hôn nhân, có lẽ là khi còn nhỏ đã chứng kiến quá nhiều cảnh tượng đổ vỡ trong hôn nhân, tôi không dám chắc hôn nhân chính là phương án hoàn mỹ nhất để giải quyết một mối quan hệ hai người. Ngược lại phải bởi vì kết hôn mang lại quyền chiếm hữu tuyệt đối của hai người với nhau, mà con người không trân trọng mối quan hệ hôn nhân nữa.

Đây là khái niệm vẫn luôn thường trực trong tâm trí tôi trước đây.

Nói trắng ra thì tôi luôn hoài nghi các mối quan hệ, tất cả các loại quan hệ, mặc dù trong cuộc sống, tôi là người luôn khao khát có thể duy trì được các mối quan hệ lâu dài. Có lẽ là do tôi luôn sợ hãi phải mất đi một mối quan hệ nào đó, thế nên lúc nào cũng phải bảo vệ nó thật kỹ lưỡng vì thế luôn sinh ra những hoài nghi.

Bởi thế nên tôi luôn rất tò mò, vì sao con người ta lại có thể thuận lợi tiến tới hôn nhân một cách dễ dàng như vậy?

Tôi chưa bao giờ cho rằng quan điểm " hôn nhân là nắm mờ của tình yêu " hay " hôn nhân chính là địa ngục " của một số người cho đúng. Trên đời này chẳng tồn tại bất cứ sự vật hay sự việc nào hoàn mỹ cả, cũng như không tồn tại bất cứ sự vật sự việc tàn ác đến tối một cách tuyệt đối.

Gần đây bạn bè xung quanh tôi liên tục kết hôn. Ngoài việc có chút xót xa vì tiền phong bì cứ không cánh mà bay như chong chóng, tôi còn rất thắc mắc, họ đã bước tới hôn nhân bằng cách nào? Làm sao để có thể bước tới ngày hôm nay? Cách nói này nghe có vẻ bi quan và tiêu cực quá, nhưng không sao hết, bởi vì trong cuộc sống tôi thường hay tự hỏi chính mình rằng: mình đã bước tới ngày hôm nay bằng cách nào. Có một lần tôi đã tranh luận gay gắt với một đồng nghiệp về chủ đề này, đương nhiên cuối cùng vẫn chẳng phân thắng bại, đúng sai, chỉ có đều, mỗi khi tôi nhắc tới vấn đề này, điều đó chứng tỏ tôi vẫn không tìm ra được câu trả lời.

Thế nên, con người ta làm thế nào để tiến tới hôn nhân, tôi không có đáp án cho câu hỏi đó. Tôi có một vài cặp vợ chồng, nhưng chẳng mấy ai nghiêm túc trả lời vấn đề này của tôi, nhưng những cặp vợ chồng khác đã trả lời tôi một cách nghiêm túc để cho tôi rất nhiều ý tưởng và suy nghĩ mới về hôn nhân.

Bởi vì chúng tôi đạt được nhận thức chung cao độ trên phương diện tinh thần

Các đồng nghiệp đã kể cho tôi nghe về cuộc sống thường ngày của vợ chồng họ tên nghe mà cảm thấy vô cùng thích thú.

" Cuối tuần là những ngày mà chúng tôi không thể ra khỏi cửa, tắt hết điện thoại và máy tính, thậm chí tắt cả tivi, hai người lặng lẽ nằm trên giường, bắt đầu tán gẫu về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, nói bất cứ chuyện gì, không cần phải tuân theo một chủ đề cố định nào cả

" Hai chúng tôi rất ăn ý với nhau, thông thường tôi chỉ cần nói chưa dứt lời là cô ấy đã có thể nói nốt cả câu mà tôi định nói, và ngược lại. Có một lần chúng tôi cùng nhau xem phim, có những điều mà người khác sẽ chẳng bao giờ để ý tới, tôi vừa định nói thì cô ấy đã nói hết rồi. Đúng là cảm giác: Anh không cần nói, em hiểu mà. Thật ăn ý biết bao! "

" Chúng tôi cùng nhau nói những chuyện không đâu vào đâu, trên phương diện tinh thần, có những chủ đề mà cách nhìn nhận và quan

điểm của chúng tôi hoàn toàn giống nhau

" Vấn đề con cái, quan điểm của chúng tôi giống nhau, không muốn có bất cứ ai làm phiền đến không gian riêng tư của hai người chúng tôi."

" Chúng tôi chưa tổ chức hôn lễ, chỉ mới đăng ký kết hôn, đối với chúng tôi mà nói, cuộc sống hôn nhân cũng không khác gì khi còn yêu đương."

" Ngày trước khi cô ấy còn du học bên Nhật, có một lần chúng tôi cãi nhau qua điện thoại, khi cả hai đều đang trong cơn tức giận thì bên cô ấy có động đất, cô ấy liền nói: Anh đợi chút, em đi xem động đất thế nào đã. Khi đó tôi liền suy nghĩ rằng, để khi nào cô ấy quay về, chúng tôi sẽ kết hôn."

Tôi rất thích cặp vợ chồng cùng nằm trên giường tán gẫu với nhau. Đối với tôi, trong một mối quan hệ lý tưởng, hai người còn phải thoát ra khỏi những phiền não của bếp núc và thế giới bên ngoài, lặng lẽ bình thản ngồi bên nhau trong một không gian yên tĩnh, nói chuyện phiếm, nói về chủ đề gì cũng được. Mỗi khi mùa hạ đến, có thể cùng nhau uống bia, nướng thịt ngoài trời, nếu là mùa đông lạnh giá thì chui vào trong chăn nói chuyện trên trời dưới đất.

Bởi vì đạt được nhận thức chung trên phương diện tinh thần, có thể cùng nhau khuếch đại những vui thú của cuộc sống. Nếu nói tới cảm giác an toàn và sự tin tưởng tuyệt đối vào đối phương, bạn có thể lựa chọn không cần kết hôn, nhưng nếu như kết hôn rồi, cuộc sống của hai người sẽ càng trở nên tốt đẹp hơn, tại sao lại không kết hôn cơ chứ? Dù sao thì pháp luật cũng luôn bảo vệ cho những người có mối quan hệ hôn nhân hợp pháp mà.

Tôi chỉ mới nảy sinh suy nghĩ hoặc cái mình muốn kết hôn với anh ấy có hai lần, nhưng là với cùng một người. Một lần là khi đối phương đang nấu ăn trong bếp, tôi đứng đằng sau ngắm nhìn. Thực ra cũng không có gì đặc biệt, có lẽ chỉ bởi vì dáng vẻ của anh ấy khi đảo thức ăn có chút dịu dàng hơn thường ngày, cũng có thể là bởi vì tôi bị những món ăn ngon miệng kia làm cho mờ mắt, đột nhiên nảy

sinh cảm giác " cuộc sống của gạo khói bếp này cũng không tồi, thật muốn kết hôn với anh ấy " . Buổi tối khi ngồi trên xe quay về nhà, tôi thầm nghĩ: thôi chết rồi phải sao mình lại nghĩ tới chuyện kết hôn rồi.

Lần thứ hai tôi nghĩ tới chuyện kết hôn là vào lúc đang thất nghiệp, anh ấy thì đi làm, tôi ở nhà đi chợ mua thức ăn, đột nhiên có cảm giác chúng tôi như một đôi vợ chồng son tràn ngập hạnh phúc ngọt ngào. Trong lòng tôi thầm nghĩ: thật muốn có một ngôi nhà nhỏ để chăm sóc cho chồng cho con, trong ngôi nhà của mình, mình toàn quyền quyết định, cảm giác này tuyệt vời biết bao. Thế là tôi mua rất nhiều đồ ăn ngon về làm cơm, dần dần suy nghĩ đó cũng chỉ dừng lại là suy nghĩ.

Một người sợ kết hôn như tôi mà cũng có lúc xuất hiện những suy nghĩ trong đầu, thế nên tôi lại càng phải hỏi thêm mọi người xung quanh nữa.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Chúng ta đã đi tới hôn nhân như thế nào?

Part 2

Cô ấy đã ở bên tôi quá lâu, chẳng biết làm sao có thể xa nhau nữa

Có rất nhiều người kết hôn với nhau bởi vì hai người đã ở bên nhau suốt một thời gian dài. Trong quãng đời dài đằng đẳng, họ đã ở bên nhau gần như toàn bộ thời gian. Trong suốt quá trình bên nhau ấy, cũng có đôi lúc họ cảm thấy mệt mỏi nhưng lại không thể từ bỏ được đối phương.

Tôi có một đồng nghiệp, đặt ra lý biệt hiệu là Đại Ca đi. Một người đàn ông lúc nào cũng tùy tiện, xuề xòa, không câu nệ tiểu tiết, thế nhưng cũng có lúc lại vô cùng nghiêm túc. Tôi cũng đã từng rất hẹp hòi cho rằng, không người phụ nữ nào có thể chấp nhận nổi một người đàn ông như thế.

Một hôm tan làm về, tôi trùng hợp lại đi cùng đường với Đại Ca một quãng. Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện xã giao vài câu, thực ra thì cũng có đôi phần gượng gạo. Thế là tôi liền nghĩ tới chủ đề mà tôi hãy hỏi những người đã lập gia đình nhất

" Anh và chị đã kết hôn như thế nào? "

" Anh á, thực ra là do ở bên nhau một thời gian quá lâu rồi, nếu không kết hôn thì chỉ có chia tay, anh lại không muốn chia tay, thế nên kết hôn thôi."

" Hai người đã làm thế nào mà quen biết nhau? "

" Bọn anh quen nhau trong một lớp bồi dưỡng. Ban đầu cũng chẳng có cảm giác gì với nhau đâu, một thời gian sau không hiểu sao anh lại cảm thấy cô gái ấy rất được, muốn theo đuổi cô ấy lắm nhưng hình như cô ấy không có ý gì với anh, cũng có chút lo lắng thấp thỏm. Lớp bồi dưỡng chỉ học trong một thời gian ngắn là kết thúc. Anh muốn nhanh chóng thổ lộ tình cảm, cho dù thế nào đi chăng nữa cũng phải cho mình một câu trả lời. Thế là trước hôm kết thúc khóa học một ngày, bọn anh đã chính thức yêu nhau."

" Bọn anh đã ở bên nhau 5 năm, sống chung 3 năm, thế mà ngày hôm nay đã kết hôn được nhiều năm rồi."

" Hai người có thấy cảm thấy nhàm chán không? "

" Không đâu."

Đại Ca vốn không phải là người thích kể lại về những chuyện riêng của mình. Tôi rất ngạc nhiên khi anh ấy kể với tôi những điều đó, hai chúng tôi bình thường không mấy khi nói chuyện với nhau. Kết hôn đúng là vấn đề không hề đơn giản.

Có thể nhẫn nại ở bên ai đó nhiều năm là một chuyện vô cùng khó khăn; sự bầu bạn ấy có được một kết cục viên mãn lại là chuyện càng khó khăn hơn nữa.

Tôi lại nhớ đến lúc anh trai tôi ly hôn, chị dâu từng nói rằng, " Anh làm sao mà bồi thường đổi cả tuổi thanh xuân cho em ". Anh trai tôi kể với chúng tôi rằng, thực ra anh ấy cũng đã dùng cả thanh xuân của mình cho mối quan hệ đó. Bạn thấy không, nếu không sẵn lòng bầu bạn với đối phương, bạn sẽ cảm thấy thời gian ở bên nhau thật là lãng phí.

Những người sẵn lòng ở bên đối phương là những người luôn cảm thấy đối phương quan trọng hơn cả thời gian rất nhiều rất nhiều lần.

Câu danh ngôn " Thời gian là lời tỏ tình lâu bền nhất " quả không sai chút nào.

Thực ra tôi vẫn chưa có câu trả lời

Trong ca khúc Hoàng lương 20 năm một giấc mộng của Trần Thăng có câu: " Hoàn Lương 20 năm một giấc mộng, vẫn không hiểu thế nào là yêu, thế nào là một chữ tình, những người sáng tác giả vờ như am hiểu, còn những khán giả mới là vô tình nhất. " Thực ra câu hát này cũng rất phù hợp để áp dụng với tôi: người viết vờ am hiểu, độc giả mới là vô tình nhất.

Chúng ta đều là những người qua đường tầm thường nhất trên thế gian này, có những người rất nhanh đã tìm được tình yêu trong mình, và rồi họ thành gia lập thất, tiếp tục cuộc sống của những người bình thường. Song, cũng có những người không được may mắn như vậy, xoay vòng vòng suốt bao nhiêu năm nhưng vẫn chưa đi tới được bước ngoặt tình yêu.

Tôi rất thích cách nói ví von " bắn một phát là trúng hồng tâm ", cảm giác thật dứt khoát, quyết đoán. Giống như trong tác phẩm Trên đường, Jack Kerouac đã viết: " Tôi thấy mình như một mũi tên tự do tự tại ", tôi cảm thấy hình ảnh này cũng không khác các ví von " bắn một phát trúng hồng tâm " là bao.

Thực ra tôi vẫn chưa rút ra được bất cứ một kết luận nào, những người đã bước chân vào hôn nhân vẫn chưa cho tôi được một đường hướng để tổng các vấn đề, để làm kim chỉ nam cho những người vẫn còn đang trong quá trình tìm kiếm tình yêu và hôn nhân. Có lẽ hôn nhân cũng giống như việc viết lách vậy, mỗi người trong chúng ta đều phải tự tìm tòi học hỏi và trải nghiệm.

Cho nên chúng ta phải tiếp xúc và gặp gỡ với rất nhiều người, cũng phải nói lời tạm biệt với rất nhiều người, và yêu thương rất nhiều người, đến cuối cùng có khi còn phải căm hận một vài người. Vậy điều gì khiến con người muốn ở bên ai đó thật lâu, thật lâu?

Mạnh Phi đã từng nói như thế này: " Thói quen là một thứ vô cùng quý giá. Chúng ta rất dễ dàng rung động trước người khác phái. Hôm nay thấy cô gái này tốt, tôi liền thích cô ấy. Ngày hôm sau ở một nơi khác để gặp được một cô gái còn tốt hơn, có khả năng tôi

lại thích cô ấy. Đây là vấn đề bản chất trong tận xương tủy, con người ta khó mà điều khiển được. Điều đáng quý ở đây là gì? Khi tôi và cô ấy ở bên nhau nảy sinh tình cảm thấy việc có nhau đã trở thành thói quen. Tới khi tôi không thể từ bỏ được thói quen này nữa, thì lúc đó chính là thời điểm để đi đến hôn nhân, như vậy sẽ tương đối an toàn cho cả hai bên. Bởi vì tình yêu một khi đã đi tới hôn nhân nó sẽ càng ngày càng trở nên mong manh, dễ vỡ, càng ngày càng vô vị, cuộc sống thường nhật gần như đã bào mòn tình yêu. Nhưng tình yêu của các bạn sẽ trở thành một thói quen. Hai người đã quen với việc có đối phương bên cạnh, tới khi bạn rất khó để không thuộc với một người khác, đó chính là thời điểm hai bạn nên tiến tới hôn nhân. Một cuộc hôn nhân như thế tương đối an toàn và có khả năng bền lâu".

Thế cho nên, mặc dù chúng ta không may mắn tới mức nhanh chóng gặp được người mà mình có thể tiến tới hôn nhân hoặc người có thể nắm tay ta đi một quãng đường dài thật dài, nhưng ít nhất phải ta có thể mang theo một chút mong chờ, kỳ vọng để chờ đợi sự xuất hiện của một ai đó. Có thể ở bên nhau thì ở bên nhau, cho dù có phải bước đi một mình cũng đừng vội vàng hời hợt tìm tam một ai đó để bầu bạn.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Luôn cảm thấy buồn phiền là bởi vì bạn hèn nhất

Bạn sẽ phủ nhận những chuyện như con người ta thường sống với nhiều bộ mặt sao?

Loài người không thể đơn giản chút nào, không giống như cuốn băng cassette chỉ có hai mặt A và B. Trước mặt người ngoài phải chúng ta thường cố thể hiện cho những mặt tích cực và tốt đẹp của bản thân, phải mỉm cười, phải khoan dung, rộng rãi, phải thể hiện như mình chưa từng chịu một tổn thương nào. Những chiếc mặt nạ như thế chỉ ít sẽ giúp cho người khác cảm thấy hôm nay là một ngày bình thường như bao ngày khác, mặt trời vẫn mọc rồi lặn. Khi ta về nhà phải hoặc khi màn đêm buông xuống, ta phải chuyển từ mặt A sang mặt B của bản thân, thậm chí có khi còn cả mặt C, mặt D nữa. Ở nhà có thể không cần mặc nội y, nếu không đi đâu thì cũng chẳng cần gội đầu, sách vở vứt đầy trên mặt đất thì cũng có sao đâu, chăn cũng chẳng cần gấp nữa, kiểu gì tối khi đi ngủ chẳng phải đắp. Sẽ có những lúc vậy chúng ta nhìn thấy biết bao nỗi đau, sự yếu đuối, nỗi cô đơn, trái tim mềm yếu, những tổn thương và nghi ngờ vô cớ của bản thân, chúng như chui ra từ chiếc hộp Pandora thần bí vậy. Những lúc như thế, con người ta không còn một chút ý chí phấn đấu nào, không muốn sống quá mệt mỏi, không muốn phải đau khổ trong tình yêu. Mỗi con người trong chúng ta đều có những thay đổi như vậy.

Đặc biệt là trên phương diện tình yêu, giống như tôi đây, trở thành một con người hèn nhất vậy nội tâm lúc nào cũng chất chứa buồn phiền, lá gan ngày càng nhỏ.

Không chỉ có mình tôi như vậy, tôi phát hiện Vương Tiểu ba cũng chẳng khác gì. Trong bức thư mà Anh ấy viết cho Lý Nhân Hà có viết, " Tôi thật sự không biết làm sao để có thể đến gần em, em

giống như một mục tiêu xa vời chỉ có thể nhìn từ xa chứ không thể với tới, tôi không chạm tới, cũng không bắt kịp, chỉ có thể ngồi đây để khóc than ". Vương Tiểu Ba thật là đáng yêu, mối tình của anh ấy cũng thật đáng yêu, cứ nhút nhát như một đứa trẻ, bởi vì yêu nhưng không thể có được tình yêu mà cứ thế khóc than. Anh ấy còn nói, " Tôi luôn cảm thấy tình yêu thật kỳ lạ, thuộc về định mệnh. Đối với tôi mà nói, tình yêu chính là: gặp nhau, yêu nhau và rồi không còn cách nào khác nữa ". Đúng thế, tất cả chúng ta đều trở nên bất lực trước tình yêu, không có khả năng phản kháng khi nó ập tới.

Hình tượng vĩ đại mà tôi luôn cố gắng gầy dựng trong lòng chúng bạn là vẻ lạc quan, thẳng thắn, phóng khoáng, to gan lớn mật, cá tính, mạnh mẽ, khi đi trên đường mà nhìn thấy anh chàng nào thuận mắt liền tới làm quen, xin số điện thoại, sẽ xông lên bên bắt mỗi khi bạn bè bị bắt nạt hay phải chịu ảm ức, sẽ ngàn dặm xa xôi chạy từ phương Bắc tới phương Nam để học đại học, rồi lại làm lại từ phương Nam quay về một thành phố xa lạ ở phương Bắc để làm việc. Theo lý mà nói, khi đối mặt với tình yêu, tôi cũng phải bình thản và mạnh mẽ tới mức khiến người ta ngưỡng mộ, giống như một chuyên gia lão luyện tình trường, nghiêm túc phân tích tâm lý của đối phương, sau đó sẽ ra chiến lược cụ thể cho bản thân mình để có thể tóm gọn được người ấy mới đúng. Nhưng thực tế là, tình yêu quá kỳ cục, quá khó hiểu, tôi chẳng biết làm thế nào với nó. Bày ra sách lược nhưng đánh trận nào là thua trận ấy, tôi là một người vô cùng hèn nhát, vì thế mà ôm hàng ngàn, hàng vạn nỗi đau trong lòng.

" Sau khi lớn lên, dần dần tôi đã hiểu được rằng, tình cảm của con người đa phần đều giống nhau. Chờ đợi chính là mãi mãi, chờ đợi mà không cần bất cứ một tín hiệu nào. Giống như ai đó, hay màu trường hợp nào đó đang yêu đơn phương vậy, một lòng tin đối phương, giống như con thiêu thân cứ bất luật lao vào ngọn lửa để tiếp cận người đó, như đám mây tích tụ của những ngày mưa xa xôi, chỉ nhìn thấy những tia chớp xa tận chân trời vậy mà không bao giờ nghe thấy được tiếng sấm." " Ông chú " nổi tiếng của Đài Loan, Trần Thăng đã nói như vậy. Tôi muốn nói rằng, trong chuyện tình

cảm chúng ta tự ôm biết bao ưu phiền, e dè, nhút nhát, bởi đó là vì ta quá sợ đánh mất, quá sợ thất bại.

Đối với người mà tôi thích vậy trong lòng tôi lúc nào cũng cảm giác sùng bái nhưng xa cách. Tôi đã cố gắng để không quá đề cao anh ấy, cố gắng của anh ấy như một người đàn ông rất bình thường ở bên tôi, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy sợ hãi, mặc dù không biết mình đang sợ hãi điều gì. Mỗi khi gửi tin nhắn cho anh ấy, tôi đều suy nghĩ kỹ càng xem những lời nói của mình có thích hợp hay không. Không thể quá thân mật nhưng cũng không được bỏ ra xa cách, không thể hóa cột nhà, nhưng cũng không được quá nghiêm túc, ngay cả thân từ thể hiện cảm xúc, ngữ khí cũng rất quan trọng, nếu không biết biểu lộ thế nào, tôi tôi thường dùng thêm những biểu tượng cảm xúc. Sau khi tin nhắn được gửi đi là cả quá trình chờ đợi dài đằng đẳng, năm phút trôi qua, 10 phút trôi qua, 20 phút trôi qua, nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua, trong đầu tôi có khi đã hình thành trọn vẹn một bộ phim điện ảnh với đủ loại tình huống. Tôi không ngừng giải thích hộ đối phương, suy đoán đối phương có lẽ đang có việc gấp gì đó, có thể giờ này vẫn chưa thức giấc, cũng có khi anh ấy đang tắm. Sau đó tôi là tự hỗ thẹn bằng hàng loạt suy nghĩ vô đoán của chính mình. Hóa ra tôi cũng rất tự ti đến thế, hay thôi, mình không thích anh ấy nữa, cảm giác thật là mệt mỏi. Nhưng đúng và giây phút ấy, tin nhắn chợt đến, tôi lăn lộn trên giường, tâm trạng như bừng sáng cả lên, cứ như thế những buồn phiền và lo âu trước đó không phải là của mình. Tôi cảm thấy, chỉ cần anh ấy đối xử tốt với tôi một chút xíu thôi, tôi có thể khuếch đại chút xíu anh lên gấp bội, sau đó vứt bỏ hết tất cả những gì không vui trước đó, trái tim lại bị anh ấy lôi kéo, tiếp tục yêu, có khi lại càng yêu anh ấy hơn. Tôi chỉ có chút bản lĩnh đấy thôi.

Thực ra có nhiều lúc tôi nghĩ, mình coi người ta là cả bầu trời, nhưng người ta chưa chắc đã cảm thấy mình là một điều gì đó đặc biệt. Có lẽ anh ấy sẽ không nghĩ đến việc rủ bạn đi cùng mỗi khi đi chơi, không nghĩ đến việc chia sẻ với bạn đầu tiên khi thấy một điều thú vị nào đó, cũng không đăng những dòng trạng thái mà chỉ bạn mới hiểu được. Những tâm sự phải những muộn phiền trong lòng bạn suốt thời gian chưa từng ảnh hưởng đến đối phương. Vậy bạn

phải làm như thế nào? Có lẽ bạn sẽ luôn buồn phiền, lo lắng, sợ hãi anh ấy yêu người khác, cảm giác ấy có luôn tồn tại trong trái tim bạn, chưa từng nguôi ngoai. Đúng thế, khi em không có cách nào để có được anh, em sẽ luôn khao khát anh. Em là người sẵn sàng để lỡ một chuyến tàu hay một chuyến bay chỉ để hẹn anh đi uống cà phê; em sẵn sàng bắt một chuyến xe từ thành phố này sang một thành phố khác chỉ để có được mười phút đồng hồ gặp anh; em có thể chờ đợi suốt cả một đêm nếu như em biết anh là người sẽ gõ cửa nhà em vào mỗi sớm mai. Khi những lời nói của anh vẫn còn dang dở, chưa nói hết câu, em sẽ tự biên tự diễn, vẽ nên một thế giới của đôi ta.

Có điều, dường như anh mãi mãi chẳng thể yêu em. Cứ nghĩ đến những điều ấy phải là em lại muốn khóc thật to.

Tác giả trẻ Vương Quân Siêu nói rằng:" Chúng ta đều từng yêu những người đã định sẵn sẽ chẳng bao giờ yêu ta. Điều này vốn không là gì cả, bởi vì sớm muộn rồi cũng sẽ có một ngày, ta đột nhiên phát hiện, hóa ra bao nhiêu năm qua mình chỉ cố đắm ăn xôi mà thôi. Nuốt hận và không cam tâm về những chuyện đã qua, suy cho cùng cũng chỉ vì chúng ta cảm thấy mình đã phải chịu uất ức, tủi thân ". Tôi bây giờ mặc dù cảm thấy mình vẫn chưa phải chịu uất ức gì, nhưng tôi thấy sợ hãi. Anh ấy không muốn tôi yêu anh ấy, đó là nguyên nhân gây nên mọi ưu phiền trong tôi.

LỖ CHÚNG TA FA CẢ ĐỜI THÌ SAO

Celia Nguyễn dịch

Con người ta sống cần phải làm phiền nhau

Part 2

Quan hệ giữa người với người làm điều thú vị. Có những người chỉ muốn uống rượu cùng bạn, có những người chỉ muốn cùng bạn hút thuốc. Trong công ty mới của tôi có một đồng nghiệp biết tôi thích uống bia và cà phê nên thường xuyên cùng tôi thảo luận về cà phê, chiều thứ 6, sau khi tan làm lại thích rủ tôi đi uống bia. Có lẽ là do những sở thích tương đồng, hoặc là sau khi làm vài cốc bia có thể mượn hơi bia để trao đổi với nhau vài bí mật, tôi cảm thấy ở cùng với người bạn đó là một điều tuyệt vời. Còn có một người khác thường xuyên tâm sự về những áp lực trong lòng cô ấy với tôi suốt đêm khuya. Thực ra có đôi khi tôi cũng cảm thấy ngại bởi vì không chắc rằng mình có tốt đẹp đến mức khiến cho cô ấy tin nhiệm đến như vậy hay không. Tôi từng cố gắng hỏi cô ấy vì sao lại sẵn sàng kể hết mọi bí mật riêng tư cho tôi như vậy, cô ấy nói, bởi vì trong lòng cô ấy, tôi làm một người có thể nhìn thấu chuyện đời. Cô ấy nói rằng sau hai hôm cùng nhau hút thuốc, cô ấy đã biết rằng mình có thêm được một người bạn.

Thực ra để có thể cho người khác nhìn thấy những bí mật cũng như yếu đuối của bản thân cần một vũ khí rất lớn. Điều này giống như khi bạn giao cho người ta một con dao, mà đầu lưỡi sắc bén lại chĩa về phía mình vậy, mặc cho đối phương xử trí. Nhưng gánh vác trách nhiệm to lớn này cũng là một chuyện khác phiền phức, bởi vì cùng nhau chia sẻ bí mật của một ai đó là một điều mạo hiểm và kích thích biết bao. Có điều tôi thích điều này. Tôi thích được người ta tin tưởng, thích chia sẻ những bí mật, thích có mối liên hệ với mọi người.

Những phiền phức giữa con người với con người chỉ có 90% là phiền phức thực sự khiến cho người ta mệt mỏi, 10% còn lại có lẽ chính là ngọt ngào, nhưng, chút ngọt ngào này có thể xoa dịu mọi cay đắng và vất vả của cuộc sống.

Quan hệ giữa tôi và Mr.K vô cùng thân thiết. Tôi vô cùng ngưỡng mộ anh ấy, thích anh ấy một cái si mê, nhưng hai chúng tôi lại là hai cá thể độc lập và đặc biệt là anh ấy. Những lúc tôi cảm thấy mình đã nhớ anh ấy tới mức không thể nào chịu nổi, tôi sẽ vờ như vô tình nói với anh ấy rằng: " Em rất nhớ anh ", sau đó lại làm như không có chuyện gì xảy ra, bởi vì tôi biết chắc chắn rằng phản ứng của anh ấy sẽ khiến con kiến đang nằm trong chảo nóng như tôi nhanh chóng nguội lạnh, thế nên trước đó, tôi cần phải để bản thân mình bình tĩnh lại. Anh ấy không giống như tôi, không thích biểu đạt tình cảm của mình, là người sợ phiền phức tới cực điểm, thế nên anh ấy luôn duy trì khoảng cách với tất cả mọi người. Tôi cũng phải khó khăn lắm mới có thể đặt chân vào lãnh địa của anh ấy.

Điều khiến tôi khó chịu nhất khi ở bên anh ấy đó chính là rất ít khi cảm thấy mình được người ta cần đến, rất ít khi cảm thấy mình được nhớ nhung. Nhưng tôi có thể thấu hiểu một cách sâu sắc tâm trạng muốn dùng cách tránh bị người khác làm phiền để hạn chế những tổn thương cho bản thân của anh ấy.

Có điều, mọi người không hề biết rằng cách làm đó càng khiến mình tổn thương hơn. Biết rằng mối liên hệ giữa con người với con người đều nhờ có những phiền phức này mới có được.

Bởi vì lần trước bạn giúp tôi chuyển nhà, nên hôm nay tôi phải mời bạn ăn cơm. Bạn cảm thấy ngại nên lại mua cho tôi một cốc trà sữa. Cứ qua lại như thế, dần dần chúng ta trở thành những người bạn thân thiết cùng nhau trèo lên nóc nhà chơi đàn ca hát.

Bởi vì tôi muốn nhờ cậu mang cho một chai nước ngọt và hai cây bút nước, thế nên buổi trưa tôi cố tình đi học sớm một chút, giúp cậu sắp xếp lại bàn học gọn gàng. Sau khi tan học, cậu lại đưa tôi về nhà phải từ đó chúng ta liền trở thành một đôi.

Bởi vì anh rủ em tới nhà anh ăn cơm, rồi dần dần em phải lòng anh. Em luôn cảm thấy cần phải tạo ra chút phiền phức để chúng ta có mối liên hệ với nhau, thế nên ngày mưa hôm ấy chúng ta mới có được câu chuyện về sau này.

Nếu không có những phiền phức có hiệu ấy, làm sao chúng ta có được những mối liên hệ như ngày hôm nay.

Cũng nhờ có sự làm phiền của đối phương, tôi sẵn lòng giúp người ai giải quyết, sẵn lòng chia sẻ một phần may mắn của mình sang cho người ấy. Thực ra, nếu phải nói một cách thẳng thắn, tôi sẵn lòng để đối phương làm phiền tới mình, bởi vì đối phương chính là người ấy, cũng chỉ có thể là người ấy, không phải là bất cứ ai.

Cũng theo lối suy nghĩ ấy, có những người luôn sẵn sàng làm phiền tôi là bởi vì đó chính là tôi chứ không phải là một ai khác, chỉ có thể là tôi. Tôi biết những phiền phức này có thể khiến cho mình bận lòng nhiều hơn, nhưng tôi lại càng cảm thấy tôn trọng bởi đối phương đã xem trọng và đặt mình vào trong trái tim.

Vậy cho nên, nếu như bạn muốn có một mối quan hệ hay một mối liên hệ với ai đó, hãy cùng nhau tạo ra những phiền phức đi.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu](#)

[CHƯƠNG 1 : Yêu như 1 người trẻ tuổi, kiềm chế như 1 người trưởng thành](#)

[Yêu đơn phương giống như trải qua mối tình với chính bản thân mình](#)

[Cứ yêu đi, tiếc vui rồi sẽ tàn](#)

[Vậy các bạn còn bên nhau không?](#)

[Chúng ta cần một mối quan hệ như thế nào?](#)

[Tình yêu sẽ đến vào một thời điểm thích hợp](#)

[Bạn không hề cô độc, bạn còn có yêu thương](#)

[Thành phần " dự bị "](#)

[Yêu như một người trẻ tuổi, kiềm chế như một người trưởng thành](#)

[Tôi muốn được yêu hết mình một lần nữa](#)

[Thói quen của người yêu cũ](#)

[Mong rằng bạn sẽ đợi được đúng chuyến xe bus của mình](#)

[Uống một ly cho mối tình vô vọng mà ta đã trải qua](#)

[Chương 2 Hãy xông pha như những chú bò tót](#)

[Thân gửi 1 con người khác của tôi trên thế gian](#)

[Thực ra chúng ta không có ngày mai](#)

[Hãy xông pha như những chú bò tót](#)

[Ta cứ luôn tưởng rằng thực hiện ước mơ dễ như trở bàn tay](#)

[Bạn có yêu thích chính mình không?](#)

[Những đêm mất ngủ](#)

[Cục tẩy và " nguyệt quang bảo hợp " trong tâm trí tôi](#)

[Làm sao để sống bạc với đời](#)

[Hãy để mọi nỗi cô đơn được vỗ về](#)

[Cuộc đời thật tàn nhẫn nhưng tôi vẫn cứ yêu](#)

[CHƯƠNG 3 Tôi chính là cô gái không có câu chuyện đằng sau](#)

[Tôi chính là 1 cô gái không có câu chuyện đằng sau](#)

[Không phải " cool girl " thì đã sao?](#)

[Những cô nàng hoang dã đều rất đáng yêu](#)

Tôi không hề muốn mạnh mẽ tới mức để người ta tưởng rằng tôi là
vạn năng

Năm 20 tuổi tôi từng tưởng tượng ra cái chết

Năm 20 tuổi tôi từng tưởng tượng ra cái chết

Hãy sống thật tốt cho tới ngày sức cùng lực kiệt

Tôi rất thích như những thứ hư vô như ước mơ và tình yêu

Đột nhiên muốn có một cuộc gọi điện vào chiều thứ sáu

CHƯƠNG 4 Những cô gái tuyệt vời sẽ luôn tỏa sáng

Bạn là hòn đảo cô đơn, ba mẹ là biển rộng

Người bạn đó sao lại rời xa nhỉ?

Khi buồn hãy chui vào bếp

Khi tán gẫu người ta thích nói về mình

Chúng ta đi nướng thịt đi

Chúng ta là những thanh niên luôn sống trong sợ hãi

Cô gái tốt vang danh khắp chốn cái gì!

Chúng ta đã đi tới hôn nhân như thế nào?

Chúng ta đã đi tới hôn nhân như thế nào?

Luôn cảm thấy buồn phiền là bởi vì bạn hèn nhất

Con người ta sống cần phải làm phiền nhau